

XIII: Puterea socială și spiritul uman	127
XIV: Puterea în artă	134
XV: Geniul și puterea creativității	138
XVI: A supraviețui succesului	143
XVII: Sănătatea fizică și puterea	146
XVIII: Sănătatea și procesul îmbolnăvirii	150
PARTEA a III-a Înțelesul	157
XIX. Baza de date a conștiinței	159
XX: Evoluția conștiinței	164
XXI: Studiul conștiinței pure	173
XXII: Lupta spirituală	181
XXIII: În căutarea adevărului	188
XXIV: Concluzie	198
Anexa A	204
Anexa B	205
Anexa C	209
Glosar	210
Note de subsol	217
Despre Autor	229

Cuvânt înainte

Imaginați-vă ce ar fi dacă ați avea acces la un răspuns simplu, prin da sau nu, la orice întrebare pe care ați dori s-o puneți? Un răspuns adevărat și demonstrabil. *La orice* întrebare.

Gândiți-vă la asta.

Fie că e vorba de întrebările care ne frământă pe toți într-un anumit moment al vieții “Oare prietena mea se vede cu vreun alt tip?” (Da/Nu) “Oare copilul spune tot adevărul cu privire la situația sa școlară?” (Da/Nu) sau de chestiuni mai complexe ca: “Oare aceasta este o investiție sigură?” (Da/Nu) sau “Această carieră merită să fie urmată?” (Da/Nu).

Ce-ar fi dacă fiecare dintre noi am avea această posibilitate?

S-ar impune imediat implicații uluitoare.

Gândiți-vă din nou.

Ce s-ar întâmpla cu greoiul și - mult prea adesea - fragilul și imperfectul nostru sistem judiciar, dacă ar exista un răspuns clar și confirmabil la întrebarea, “Oare X este vinovat de acuzațiile care-i sunt aduse?” (Da/Nu).

Ce s-ar întâmpla cu politica, dacă ne-ar sta în măsură să punem întrebarea, “Candidatul X are de gând oare să-și îndeplinească cinstit promisiunile pe care le-a făcut în campanie?” (Da/Nu) – și am primi cu toții același răspuns?

Și ce s-ar întâmpla cu publicitatea, cu retorica?

Ați prins ideea. Dar nu e vorba numai de atât. Ce-o să se întâmple cu naționalismul? (“Oare națiunea X este cu adevărat dedicată democrației?”) Cu guvernul? (“Această lege *chiar* vine în întâmpinarea intereselor cetățenilor?”)

Dacă este adevărat, așa cum se spune, că omul a învățat să mintă la numai o oră după ce a învățat să vorbească, atunci un fenomen de genul celui pe care-l aducem în discuție ar constitui geneza celei mai fundamentale schimbări în domeniul cunoașterii umane, de la începuturile societății până acum. Transformările pe care le-ar implica – începând de la domeniul comunicării până la etică (de la conceptul fundamental al acesteia, până la fiecare detaliu

Prefață

E foarte dificil de explicat ceva simplu. O mare parte a acestei cărți e dedicată tocmai clarificării unui astfel de lucru extrem de simplu. Dacă vom reuși să înțelegem pe de-a-ntregul măcar și un singur lucru simplu, ne vom dezvolta mult capacitatea de a înțelege natura universului și a vieții înseși.

Astăzi, kinesiologia este o știință bine determinată, bazată pe testarea răspunsului mușchilor la stimuli. Un stimul pozitiv provoacă un răspuns muscular puternic, unul negativ generează o slăbire a tonusului muscular. Ca tehnică de diagnoză, testarea kinesiologică și-a dovedit în ultimii 25 de ani aplicabilitatea în nenumărate domenii. Cercetarea inițiată de Goodheart a căpătat un câmp largit de aplicație atunci când dr. John Diamond a adus acest subiect la îndemâna publicului prin intermediul cărților sale. Diamond a stabilit că acest răspuns pozitiv sau negativ al corpului are loc atât în urma unor stimuli fizici, cât și în urma unor stimuli mentali.

Cercetările care fac obiectul acestui volum au dus mai departe tehnica doctorului Diamond prin descoperirea faptului că răspunsul kinesiologic reflectă capacitatea organismului uman de a diferenția nu numai stimulii pozitivi de cei negativi, ci și pe cei anabolici (care sprijină și înalță viața) de cei catabolici (care consumă și epuizează viața), dar mai ales prin faptul inedit că trupul uman are capacitatea de a deosebi adevărul de fals.

În sine, testul este simplu, rapid și relativ lipsit de orice pericol. Ca răspuns la o afirmație adevărată, se petrece o reacție musculară pozitivă, în timp ce o afirmație falsă va induce subiectului un răspuns negativ. Acest fenomen se petrece independent de opiniile subiectului testării sau de cunoștințele acestuia cu privire la respectivul domeniu. De asemenea, răspunsurile s-au dovedit a fi valide indiferent de apartenența culturală a subiecților sau de momentul în care a avut loc testarea. Astfel, rezultatele testării îndeplinesc cerințele științifice ale replicabilității, putând fi, prin urmare, verificate de către orice investigator. Pentru prima dată în istoria umană, această tehnică oferă o bază obiectivă pentru distingerea adevărului de falsitate.

Mai mult, am descoperit că același fenomen poate fi folosit pentru a calibra nivelele conștiinței umane, generând o scală logaritmică de numere întregi (de la 1 la 1.000), care stratifică puterea relativă a nivelelor conștiinței în toate domeniile experienței umane și calibrează toate nivelele posibile ale puterii.

Mai departe, milioanele de calibrări care au confirmat această descoperire au mai dezvăluit o stratificare a nivelelor puterii în afacerile umane, relevând o remarcabilă distincție între putere și forță, ca și între toate calitățile adiacente ale acestora. Acest lucru, la rândul său, a condus la reinterpretarea comprehensivă a comportamentului uman pentru a identifica câmpurile energetice invizibile care îl controlează. S-a descoperit că scala calibrată coincide cu subnivelele ierarhiei *filosofiei perene*, apărând imediat corelații cu fenomenele emoționale și intelectuale în sociologie, psihologie clinică și spiritualitate tradițională.

În volumul de față, scala conștiinței a fost examinată în lumina descoperirilor actuale ale fizicii teoretice avansate, ale dinamicilor nonlineare și *teoriei haosului*. Nivelele calibrate reprezintă câmpurile de atracție puternice din domeniul conștiinței însăși, ce domină existența umană și definesc, prin urmare, conținutul, semnificația și valoarea, servind ca energii organizatoare pentru nenumărate modele ale comportamentului uman.

Această stratificare a câmpurilor de atracție în funcție de nivelele corespunzătoare ale conștiinței oferă o nouă paradigmă pentru recontextualizarea experienței umane de-a lungul timpului. Practic, accesând informații spre care nu existase până acum nici o cale de apropiere, metoda noastră promite să fie atât de o mare valoare în cercetarea istorică, cât și să aducă enorme beneficii posibile pentru viitorul omenirii. În încercarea de a sublinia valoarea acestei tehnici ca instrument de cercetare, am dat exemple ale folosirii sale potențiale într-o gamă largă a activităților umane: (într-o sferă speculativă) în artă, istorie, comerț, politică, medicină, sociologie și științele naturii; (într-o sferă mai pragmatică) în marketing, publicitate, cercetare și dezvoltare; (într-o sferă empirică) în cercetarea psihologică, filosofică și religioasă. Au fost sugerate și anumite aplicații posibile în domeniul criminologiei, informațiilor, dependenței și auto-îmbunătățirii.

Însă posibilitățile de folosire și extrapolare ale metodei de cercetare descrise în această carte abia dacă au fost amintite. Deși rezultatele descrise aici sunt produsul a douăzeci de ani ce cercetări și a milioane de calibrări efectuate de echipe întregi de investigatori asupra a mii de subiecți, această carte nu reprezintă decât un început.

Potențialul acestei metode pentru a înălța cunoașterea noastră în toate științele și artele este mult mai mare și se impune explorat cu toată atenția. Probabil că aspectul cel mai important constă în faptul că ea promite să vină în ajutorul dezvoltării și maturizării noastre spirituale în cele mai avansate nivele ale conștiinței și, într-un final, chiar a iluminării.

Prin folosirea procedurii kinesiologice descris aici ne stau la dispoziție informații nelimitate despre orice subiect, fie el prezent sau trecut. Dar înțelegerea faptului că se poate ști *totul* despre *absolut orice* crează la început un șoc paradigmatic. Această reacție provine în general din înțelegerea caracterului nonlocal, impersonal și universal al conștiinței însăși și, mai ales, din observarea faptului că propriile noastre gânduri și motivații sunt transparente peste timp. Faptul că fiecare gând și acțiune a noastră lasă pentru totdeauna o urmă de neșters în univers poate fi o idee cel puțin neliniștitoare.

Așa cum s-a întâmplat și în cazul descoperirii undelor radio sau razelor X, o expansiune neașteptată a conștiinței noastre nu numai că permite, dar și reclamă o recontextualizare a întregii noastre viziuni asupra lumii. Implicațiile noilor cunoștințe reclamă o actualizare a vechilor idei pentru a forma un context mai larg. Deși acest lucru poate ocaziona un oarecare stres intelectual, o asemenea recontextualizare științifică a comportamentului uman poate dezvălui structurile fundamentale ce stau la baza problemelor sociale și personale, revelând prin aceasta soluțiile lor.

Deoarece acest subiect este, în realitate, unul extraordinar de simplu, e foarte dificil să-l prezentăm unei lumi atât de atașată de complexitate. Cu riscul de a simplifica, putem observa două categorii generale de oameni: aceia care cred, respectiv care nu cred. Pentru aceștia din urmă, totul este fals până la proba contrarie, (adică până se dovedește a fi adevărat); pentru cei din prima categorie, tot ceea ce este afirmat cu bună credință poate fi adevărat - de asemenea, până la proba contrarie, adică până ce nu se dovedește a fi fals. Poziția pesimistă a scepticismului cinic provine din teamă. Maniera mai optimistă de a accepta informațiile provine din prezența încrederii în sine. Fiecare dintre aceste stiluri este funcțional și fiecare are argumentele sale pro și contra. Scriind lucrarea de față, m-am confruntat cu problema de a prezenta informațiile mele într-o manieră care să satisfacă amândouă aceste abordări.

Această carte este, prin urmare, scrisă într-un stil oximoronic, pentru a facilita deopotrivă așa-numitele înțelegeri ale emisferei cerebrale drepte și stângi. În realitate, noi cunoaștem lucrurile printr-o

recunoaștere holistică a modelelor. Cel mai ușor mod de a pricepe un concept cu totul nou este prin intermediul familiarității. Acest fel de înțelegere este încurajat de un stil de scriere caracterizat de repetiție. În loc să folosesc puține adjective sau exemple pentru a-mi exprima ideile, am optat pentru folosirea lor ori de câte ori acest lucru ar fi facilitat înțelegerea textului și, mai mult, am accentuat anumite aspecte prin folosirea repetiției. O asemenea abordare este de dorit și pentru faptul că mintea care citește capitolul 3 nu mai e aceeași care a citit capitolul 1.

Din acest motiv, ideea că trebuie să începem de la capitolul 1 și să citim progresiv până la sfârșit nu este decât un concept impus de emisfera cerebrală stângă. Aceasta este calea prozaică și neinspirată a fizicii newtoniene, fundamentată pe o viziune asupra lumii deopotrivă limitată și limitativă, în care se presupune că toate evenimentele au loc într-o secvențialitate de tipul $A \rightarrow B \rightarrow C$. Această formă de miopie provine dintr-o paradigmă învechită a realității. Viziunea noastră, mai largă și mai comprehensivă, nu provine numai din esența celei mai avansate fizici, matematici, și teorii nonlineare, ci și din intuițiile care pot fi validate experimental de către oricine dorește.

În general, provocarea pe care o constituie prezentarea acestui material rezidă în paradoxul transmiterii unor concepte nonlineare într-o structură lineară, printr-o succesiune de propoziții. Domeniile științei din care au provenit aceste date sunt ele însele destul de complexe și dificile: fizica teoretică și matematica avansată, dinamicile nonlineare, teoria haosului și matematicile sale, kinesiologia comportamentală avansată, neurobiologia, teoria turbulențelor, respectiv considerațiile filosofice ale epistemologiei și ontologiei. Dincolo de toate acestea, era necesar să mă adresez naturii conștiinței umane înseși, o zonă neexplorată din fața căreia toate științele au dat înapoi. A cuprinde asemenea subiecte într-un mod exhaustiv dintr-un punct de vedere pur intelectual ar fi fost o încercare uluitoare ce ar fi reclamat un studiu de o viață. În loc să-mi propun un obiectiv atât de formidabil, am încercat să extrag esența fiecărui subiect și să lucrez numai cu aceste esențe.

Chiar și o încercare rudimentară de a explica funcționarea tehnicii testării, ce pare a transcende legile cunoscute ale universului, ne conduce inevitabil în teritoriile intelectuale ale fizicii teoretice avansate, dinamicilor nonlineare și teoriei haosului. Am încercat, prin urmare, să prezint aceste subiecte, atât cât mi-a stat în putință, în termeni cât mai simpli și mai puțin tehnici. Nu trebuie să vă speriați de faptul că citirea acestei cărți ar reclama o capacitate intelectuală

erudită. Lucrurile nu stau astfel; ne vom învăța în jurul aceluiași concepte o dată și încă o dată, până ce ne vor deveni evidente. Ori de câte ori ne vom întoarce pentru a comenta un exemplu, se va petrece o înțelegere sporită. Acest tip de învățare se aseamănă cu survolarea unor terenuri necunoscute dintr-un avion: la o primă survolare totul pare necunoscut; la a doua vom identifica deja câteva puncte de reper; la a treia vom începe să înțelegem pentru ca, în cele din urmă, să devenim familiari cu ceea ce vedem. Mecanismul înăscut al minții de a recunoaște modelele se va ocupa de restul.

Pentru a-mi liniști propria temere că, probabil, în ciuda eforturilor mele, cititorul nu va primi mesajul esențial al acestui studiu, l-am exprimat dintru început: mintea umană individuală este asemenea unui computer conectat la o gigantică bază de date. Această bază de date este însăși conștiința umană, conștiința noastră nefiind decât o expresie individuală a acesteia, cu rădăcina în conștiința comună a întregii omeniri. Această bază de date constituie domeniul geniului și, dat fiind că a fi om înseamnă să iei parte la această bază de date, oricine are acces la geniu în virtutea nașterii sale. Informațiile nelimitate conținute în această bază de date se dovedesc acum a fi la dispoziția oricui numai în câteva secunde, oriunde și oricând. Aceasta este cu adevărat o descoperire extraordinară, pentru că are puterea de a schimba viețile - atât la nivel individual, cât și colectiv - într-o măsură ce nu a fost anticipată niciodată până acum.

Această bază de date transcende timpul, spațiul și toate limitele conștiinței individuale. Acest aspect o distinge ca pe un instrument unic al cercetărilor viitoare, ce face posibile zone de investigație ce n-au fost nici măcar vizate până acum. Ea oferă posibilitatea de a stabili un fundament obiectiv al valorilor, comportamentelor și sistemelor de credință umane. Informațiile obținute prin această metodă dezvăluie un nou context pentru înțelegerea comportamentului uman și o nouă paradigmă pentru validarea obiectivă a adevărului. Deoarece tehnica noastră poate fi folosită de oricine, oricând și oriunde, ea are capacitatea de a iniția o nouă eră a experienței umane, bazată pe un adevăr observabil și verificabil.

Avem în mână un mijloc de distingere corectă a adevărului de falsitate, a ceea ce funcționează de ceea ce nu funcționează, a beneficului de malign. Putem dezvălui forțele ascunse (ce până acum au fost neglijate) care determină comportamentul uman. Avem la dispoziție o modalitate de a găsi răspunsuri la problemele sociale și

personale rămase nerezolvate. Și nu mai trebuie ca falsitatea să aibă vreo influență asupra vieților noastre.

Deși subiectul nostru s-a dovedit a fi lesne comunicabil în conferințe sau casete audio (vezi Anexa C), problema mea a constat în punerea acestuia într-o formă lecturabilă. Dovezile pot fi complexe. Cu toate acestea, demonstrațiile sunt extrem de simple. Copiii le urmăresc cu plăcere și fără nici un pic de surprindere. Ei au știut întotdeauna că sunt conectați cu acea bază de date iar noi, adulții, doar am uitat acest lucru. Geniul inerent al copiilor e aproape de suprafață și, tocmai din acest motiv, cei care au observat că împăratul e gol au fost copiii. Geniul se aseamănă cu acest lucru.

Voi considera că am reușit dacă la sfârșitul acestei cărți veți exclama "Am știut eu! Mereu am știut acest lucru". Conținutul acestei cărți nu este unul nou, ci numai o reflexie a ceea ce știți deja, dar nu știți că știți. Tot ce am sperat este să unesc punctele pentru a da la iveală imaginea ascunsă.

Această carte vă face o mare promisiune, probabil cea mai mare promisiune pe care v-a făcut-o cineva vreodată. Ea poate să vă ofere mijloacele prin care puteți să descoperiți dacă sunteți induși în eroare. (De acum încolo, nu mai trebuie să citiți niciodată o carte sau să îmbrățișați o învățătură fără să o testați în prealabil – e mult prea periculos și prea costisitor.) Nivelul de adevăr al acestei lucrări a fost calibrat la 750 (vezi Anexa A), și este neobișnuit de ridicat pentru acest moment și această cultură. Îndrăznesc să sper că prin aceasta mi-am îndeplinit deja o parte a promisiunii.

Speranța mea ca autor este că această carte va putea anula sursele suferinței, durerii și eșecului, ajutând astfel la creșterea nivelului conștiinței umane din fiecare dintre noi până la nivelul bucuriei, care ar trebui să constituie esența experienței umane.

— — — — —

Scrierea acestei cărți a început în ianuarie 1965 și a luat sfârșit în iunie 1994. O mare parte a materialelor sale constitutive au fost dezvoltate în timp ce lucram la o dizertație de doctorat. Descoperirile raportate în studiu au fost obținute independent, prin folosirea instrumentului de cercetare descris aici, anume răspunsul kinesiologic. Lucrarea a evoluat spontan, fără referiri la surse de informații exterioare; corelațiile cu alte lucrări au fost incorporate la o dată ulterioară pentru a oferi un cadru de referință intelectuală. O mare parte a acestui studiu a fost coroborată acum cu cercetările prezentate la primul seminar important dedicat conștiinței, "Spre o

bază științifică a conștiinței" ce a avut loc la Academia de Științe Medicale din Tucson, Arizona, în aprilie 1994.¹

Echipele noastre de cercetare au folosit metoda testării descrisă în lucrarea de față pentru a calibra nivelul de adevăr al fiecărui capitol, paragraf și propoziție. (De exemplu, testarea a descoperit o eroare în lista celebrităților care și-au distrus viața din cauza faimei. Atunci când am verificat fiecare cuvânt, numele "John Lennon" s-a dovedit a fi eronat plasat: într-adevăr, artistul a fost împușcat de un asasin. Atunci când numele său a fost scos din respectiva frază, nivelul de adevăr al propoziției și prin urmare al întregului paragraf și al întregii pagini s-a ridicat pentru a-l atinge pe cel al restului capitolului.)

Versiuni preliminare ale cărții au circulat între anumiți cititori selectați, de la lucrătorii din spitale până la șefi de stat de talia unui Mihail Gorbaciov; unele comentarii apar pe coperta a patra. Răspunsul fiecărei persoane la prezentarea subiectului a fost unic. (S-a observat un fapt interesant: acela că scorurile indivizilor testați au crescut după lecturarea materialului; se pare că simpla expunere la informațiile prezentate în carte a "crescut" nivelul conștiinței subiecților.) Deoarece implicațiile și aplicațiile practice ale lucrării sunt atât de variate și că fiecare aspect al materialului poate fi extins sau concentrat pentru a se potrivi intereselor unei anumite audiențe, porțiuni din acesta au făcut obiectul unor prezentări în cadrul unor diferite grupuri speciale de interes.

O parte a materialului a fost prezentată de autor în discursul principal de la prima Conferință Internațională pe tema Conștiinței și Dependentei² ce a avut loc în 1986 la San Mateo, California, iar un rezumat a fost publicat în concluziile acestei conferințe de către Institutul Brookridge (*Beyond Addiction, Beyond Boundaries - Dincolo de Dependență, Dincolo de Frontiere*, editat de Shirley Burton și Leo Kiley în 1986)³. O versiune extinsă (o casetă video de patru ore) a constat în înregistrarea alocuțiunii referitoare la conștiință și dependență de la cea de-a doua Conferință Națională pe tema conștiinței și dependenței ce a avut loc la San Francisco în 1987.⁴

Alte părți ale cercetării ce face obiectul lucrării de față au apărut într-o serie de materiale video distribuite la nivel național: *Gestionarea crizelor majore; Probleme cardiovasculare; Depresia; Alcoolismul; Primul ajutor spiritual; Procesul îmbătrânirii; Durere și suferință; Greutatea; Îngrijorare, teamă și anxietate; Sănătatea;*

Boala; Relații speciale; și Sexualitatea. (Editura Coleman, Amytville, New York, 1984-1986).⁵

Unele dintre aceste materiale au fost prezentate timp de cinci ani în timpul conferințelor săptămânale cu o durată de trei ore de la un centru de recuperare din alcoolism și consum de droguri. (Centrul Sedona Villa de la Spitalul Camelback, 1984-1988).⁶

Este pentru prima dată când anatomia conștiinței înseși este conturată în întregul său, fără vreo atenuare menită a veni în întâmpinarea așteptărilor unei audiențe sau alta.

David R. Hawkins, Doctor în medicină și filosofie
Institutul pentru Cercetări Teoretice Avansate
Sedona, Arizona, 1995

Introducere

Toate strădaniile noastre au ca obiectiv comun înțelegerea sau influențarea experienței umane. Pentru această finalitate, omul a dezvoltat numeroase discipline descriptive sau analitice: morala, filosofia, psihologia și așa mai departe. În încercarea de a prevedea direcția în care se îndreaptă umanitatea, s-a cheltuit enorm de mult timp și mari sume de bani, numai pentru adunarea și analiza datelor. În această căutare frenetică este implicată așteptarea de a găsi un "răspuns" ultim. "Răspuns" care, odată găsit, ne va permite să rezolvăm problemele economiei, infracționalității, sănătății sau politicii. Dar, cel puțin până în acest moment, nu am rezolvat nici una dintre acestea.

Nu e vorba că ne-ar fi lipsit datele; ne pierdem realmente în date. Obstacolul este că nu avem instrumentele potrivite pentru a interpreta semnificația datelor noastre. Încă nu am pus întrebările corecte, pentru că nu am avut un etalon adecvat al relevanței sau acurateții întrebărilor noastre.

Dilema omului, acum și întotdeauna, a fost aceea că el a identificat propriile sale artefacte intelectuale în mod eronat cu realitatea¹. Dar aceste supoziții artificiale nu sunt altceva decât produsul unui punct arbitrar al percepției. Răspunsurile inadecvate pe care le primim sunt o consecință directă a limitelor celui care pune întrebările. Pentru că greșelile mici din formularea întrebărilor atrag după ele marile erori din forma răspunsurilor.

Înțelegerea nu provine pur și simplu din examinarea datelor, ci din examinarea lor într-un anumit context. O informație e inutilă până ce nu știm ce *înseamnă*. Pentru a înțelege semnificația acesteia, nu avem nevoie doar să punem întrebările corecte, ne mai trebuie și instrumentele potrivite cu ajutorul cărora să măsurăm amintita informație într-un proces semnificativ de sortare și descriere.

Cea mai mare parte a comportamentului uman a rămas nedescifrată în ciuda tuturor încercărilor de a o înțelege în profunzime. Sistemele pe care le-am creat pentru a ajunge la înțelegere pot părea vaste și impresionante, dar fiecare dintre ele nu ne-a condus decât în fundături, din cauza limitelor lor inerente. Pe

măsură ce explorăm natura problemelor umane, devine clar că nu a existat niciodată un instrument potrivit pentru măsurarea și interpretarea motivațiilor și experiențelor umane din cursul istoriei.

Filosofia și toate domeniile acesteia încearcă să înțeleagă experiența umană creând abstracțiuni și presupunând că acestea sunt în concordanță cu vreo realitate ultimă. Toate sistemele politice se bazează pe supoziții (lipsite de orice bază reală și demonstrabilă) referitoare la valorile umane. Toate sistemele morale rezolvă enorma complexitate a comportamentului uman prin reducerea arbitrară a acestuia la categoriile simpliste ale binelui și răului. Psihanaliza, expunând mintea inconștientă, a pus cap la cap această încurcătură, dând naștere unei serii năucitoare de tratamente și psihologii derivate din diverse puncte de vedere. Bălbăitele încercări actuale ale omului de a se înțelege pe sine au produs în cele din urmă o mocirlă semantică în care, până la urmă, orice se spune este probabil adevărat într-o anumită măsură. Din cauza incertitudinii cu privire la natura exactă a cauzalității, chiar și atunci când sunt obținute rezultate măsurabile, ele sunt atribuite unor cauze nenaturale.

Greșelile fatale ale tuturor sistemelor de gândire au fost mai ales următoarele: (1) eșecul de a deosebi subiectivul de obiectiv; (2) ignorarea limitărilor contextuale inerente în terminologia fundamentală; (3) ignorarea naturii intime a conștiinței; și, în fine, (4) neînțelegerea naturii cauzalității. Consecințele acestor neajunsuri vor deveni evidente atunci când vom explora domeniile majore ale experienței umane dintr-o perspectivă nouă și cu instrumente noi.

Societatea își cheltuiește constant eforturile pentru a corecta efectele în loc să se ocupe de cauze, fapt care constituie unul dintre motivele pentru care evoluția conștiinței umane este un proces atât de lent. Omenirea este abia pe prima treaptă a scării; noi nu am rezolvat încă nici măcar problemele cele mai primitive (foamea, de exemplu). Privite din acest punct de vedere, realizările omenirii sunt cât se poate de impresionante, pentru că au fost atinse aproape orbește, prin intermediul încercărilor și erorii. În timp ce această căutare aleatorie a soluțiilor a rezultat într-un labirint de o complexitate derutantă, răspunsurile adevărate poartă întotdeauna emblema simplității. Legea primordială a universului este economia. Universul nu risipește nici măcar un singur quark; totul servește unui scop și se potrivește într-un echilibru – nu există evenimente exterioare și neimportante.

Până în momentul în care va învăța să privească dincolo de cauzele aparente, omul este blocat de puținele sale cunoștințe despre el însuși. Din mărturiile umane, putem nota că răspunsurile nu provin

niciodată din “identificarea” cauzelor. În locul acestui lucru, e necesar să identificăm condițiile care stau la baza cauzelor aparente - iar aceste condiții există numai în cadrul însăși conștiinței omului. Nici un răspuns definitiv, la nici o problemă, nu poate fi găsit prin izolarea secvențelor evenimentelor și proiectarea asupra lor a noțiunii mentale de “cauzalitate”. Nu există cauze în cadrul lumii observabile. Așa cum vom demonstra, lumea observabilă este o lume a efectelor.

Ce este oare predicția umană? Este oare societatea, în virtutea propriilor sale subsisteme haotice, o condiție condamnată inerent? Această perspectivă stă la baza unei temeri sociale generale cu privire la viitor. Numeroase sondaje de opinie realizate pe plan internațional indică un nivel ridicat al nefericirii pretutindeni pe glob, chiar și în țările cele mai avansate². În vreme ce majoritatea oamenilor se abandonează unei viziuni pesimiste și se roagă pentru o viață mai bună “dincolo”, puținii vizionari care anticipează un viitor utopic sunt incapabili să descrie mijloacele necesare pentru realizarea acestuia. Societatea are nevoie de *vizionari ai mijloacelor, nu de visători ai finalităților*. Odată ce avem mijloacele, finalitățile se vor revela de la sine.

Dacă examinăm această dificultate de a găsi mijloace eficiente, observăm că ea se reduce la incapacitatea noastră de a deosebi esențialul de neesențial. Până acum nu a existat nici un sistem care să furnizeze o metodă prin care să distingem soluțiile puternice și eficiente de cele slabe și ineficiente. Mijloacele noastre de evaluare au fost în mod inerent incapabile să realizeze evaluări realiste.

Cel mai adesea, alegerile societății sunt rezultatul pripelii, erorilor statistice, sentimentelor, presiunilor politice sau ale mass-media, rezultatul prejudecăților personale și ale interesului material. Deciziile cruciale ce afectează viețile tuturor oamenilor de pe planetă sunt luate în condiții care realmente garantează eșecul. Deoarece societățile sunt lipsite de fundamentele reale necesare formulării unor soluții eficiente ale problemelor, ele revin mereu și mereu la recursul la forță (în variatele sale expresii ca legea, impozitele, războiul, regulile și regulamentele) care este extrem de costisitor, în loc să folosească puterea, care este foarte economică.

Cele două facultăți operaționale principale ale omului, rațiunea și sentimentele, sunt amândouă nesigure prin natura lor, așa cum o atestă istoria precară a supraviețuirii individuale și colective. Deși noi atribuim acțiunile noastre rațiunii, de fapt, omul operează în primul rând prin recunoașterea modelelor; aranjarea logică a datelor servește mai mult la dezvoltarea unui sistem de recunoaștere a

modelelor care devine apoi “adevărul”.³ Dar nimic nu este pentru totdeauna “adevărat” decât în anumite circumstanțe și, apoi, numai dintr-un punct de vedere particular.

Ca rezultat al celor de mai sus, omul deduce că toate problemele sale provin din dificultatea de a “cunoaște”. Într-un final, mintea ajunge la epistemologie, care este domeniul filosofiei ce examinează problema cunoașterii: cum și cât anume cunoaștem de fapt. Asemenea dizertații filosofice pot părea deopotrivă erudite sau irelevante, dar întrebările pe care le ridică constituie miezul experienței umane. Indiferent de unde anume începem examinarea cunoașterii umane, întotdeauna sfârșim prin examinarea fenomenului *conștiinței* și naturii conștiinței umane. Și ajungem în final la aceeași concluzie: orice progres ulterior al condiției umane reclamă o bază verificabilă a cunoașterii, în care să ne putem încrede pe deplin.

Obstacolul principal în calea dezvoltării omului constă în puținătatea cunoștințelor sale cu privire la natura conștiinței. Dacă privim în interiorul nostru, la procesul ce se petrece clipă de clipă în mintea noastră, vom observa că mintea acționează mult mai rapid decât o recunoaște. Devine evident că ideea conform căreia acțiunile noastre sunt bazate pe decizii profunde este o mare iluzie. Procesul luării deciziilor este o funcție a conștiinței înseși. Cu o rapiditate enormă, mintea face alegeri bazate pe milioane de date și pe corelațiile și proiecțiile acestora, cu mult dincolo de înțelegerea conștientă. Aceasta este o funcție globală dominată de modelele energetice pe care noua știință a dinamicilor nonlineare le numește *atractori*.⁴

Conștiința alege în mod automat ceea ce consideră a fi cea mai bună alternativă, de la moment la moment, pentru că aceasta este, la urma urmei, singura funcție de care este capabilă. Relativa importanță și meritele atribuite anumitor informații sunt determinate de un model de atracție predominant care operează în mintea individuală sau în cadrul unui grup colectiv de minți. Aceste modele pot fi identificate, descrise și calibrate; din aceste informații rezultă o înțelegere cu totul nouă a comportamentului, istoriei și destinului umanității.

Volumul de față, rezultatul a douăzeci de ani de cercetări intensive ce au implicat milioane de calibrări, poate face posibilă oricui o asemenea înțelegere. Faptul că această revelație provine dintr-o legătură între psihologia conștiinței, funcționarea sistemului nervos uman și fizica universului nu este surprinzător dacă ne reamintim că suntem, la urma urmei, parte a unui univers în care totul este interconectat; toate secretele acestuia sunt astfel, cel puțin

din punct de vedere teoretic, la dispoziția noastră - dacă știm unde și cum să le căutăm.

Poate oare omul să se ridice deasupra condiției sale inițiale? De ce nu? Tot ceea ce trebuie să facă este să-și crească optimismul și se va ridica fără efort la o stare superioară. Forța nu poate realiza acest lucru; puterea nu numai că poate, dar o și face frecvent.

Omul crede că trăiește în virtutea forțelor pe care le poate controla, dar de fapt el este guvernat din surse nedevăluite de o putere asupra căreia nu are nici un control. Deoarece puterea este lipsită de efort, ea se desfășoară într-un fel nevăzut și neașteptat. Forța este experimentată prin simțuri; puterea poate fi recunoscută numai prin conștiință interioară. Omul este imobilizat în condiția sa prezentă de alinierea cu modelele energetice de atracție enorm de puternice pe care le pune în mișcare în mod inconștient. Clipă de clipă, el este suspendat în această stare a evoluției, reținut de energiile forței, impulsivat de energiile puterii.

Individul este asemenea unei plute în marea conștiinței - el nu știe unde anume se află, de unde vine sau încotro se îndreaptă și nu știe nici de ce. Omul rătăcește în nesfârșita sa ghicitoare, punând aceleași întrebări, secol de secol și - în lipsa unui salt semnificativ al conștiinței - va continua astfel. Un semn al unei expansiuni neașteptate a contextului și înțelegerii constă în experiența interioară a ușurării, bucuriei și venerației. Toți cei ce au privilegiul unor asemenea experiențe încearcă după aceea sentimentul că universul le-a acordat un dar de preț. Informațiile sunt acumulate greu, dar adevărul se dezvăluie fără efort.⁵ Să sperăm că prin lectura cărții de față cititorul va putea înțelege și pregăti apoi condițiile unei asemenea revelații personale. Realizarea acestui lucru reprezintă aventura supremă.

Partea I

Uneltele

Capitolul I

Descoperiri fundamentale pe drumul cunoașterii

Scrierea acestei lucrări, începută în 1965, a fost încurajată de evoluția multor alte domenii ale științei, dintre care trei au avut o importanță specială. Cercetările clinice ale psihologiei cu privire la sistemul nervos și la funcționarea holistică a organismului uman au generat în anii '70 o știință nouă, denumită *kinesiologie*.¹ Între timp, în domeniul tehnologic, calculatoarele au evoluat până în punctul în care au devenit capabile să facă milioane de calcule în milisecunde, fapt ce a permis crearea unor noi instrumente de inteligență artificială.² Posibilitatea de a avea acces rapid spre o imensă cantitate de date, altădată de neconceput, a dat naștere unei perspective revoluționare în cazul fenomenelor naturale, denumită *teoria haosului*. Simultan, în științele teoretice, mecanica cuantică a condus la fizica teoretică avansată, iar prin intermediul matematicii asociate a apărut un întreg studiu novator despre dinamicile nonlineare, care constituie de departe una dintre cele mai importante evoluții ale științei moderne, al cărui impact pe termen lung rămâne încă să fie determinat.³

Știința kinesiologiei a dezvăluit pentru prima dată legătura interioară dintre minte și corp, demonstrând că mintea „gândește” cu însuși corpul. Ea a oferit astfel o cale pentru explorarea modurilor în care conștiința se descoperă prin mecanismele subtile din spatele procesului îmbolnăvirii.⁴

Cu ajutorul calculatoarelor avansate, care permit descrierea prin grafice a unor cantități mari de date, au fost descoperite sisteme nebănuite în cadrul a ceea ce fusese până atunci ignorat de fizica newtoniană pe considerentul că nu ar fi decât date indescifrabile sau lipsite de sens (haotice).⁵ Deodată, teoreticienii din diverse domenii au putut pătrunde modele coerente de înțelegere a datelor ce fuseseră mult timp considerate incoerente, *nonlinear-difuze* sau haotice (deci inaccesibile prin intermediul teoriilor logicii probabilistice convenționale și matematicii).

Analiza acestor date „incoerente” a scos la iveală faptul că în spatele fenomenelor naturale aparent întâmplătoare se găsesc unele modele energetice ascunse, sau *atractori* (care au fost postulate de matematica avansată a ecuațiilor nonlineare).⁶ Reprezentările grafice computerizate au demonstrat clar structura acestor câmpuri de atracție. Se pare că acest potențial implicit de analiză al unor sisteme presupus imprevizibile (în domenii atât de diferite ca mecanica fluidelor, biologia umană și astronomia stelară) este infinit. Cu toate acestea, cel puțin până acum și exceptând apariția pe piață a unor noi modele de grafică computerizată determinate prin intermediul geometriei „fractale”, domeniul dinamicii nonlineare a rămas necunoscut publicului.

În era precedentă acestor descoperiri, știința lineară se dezvoltă complet separat de problemele fundamentale ale vieții înseși – pentru că, în realitate, toate procesele vieții sunt nonlineare. Această izolare nu a ocolit nici medicina care, pusă în fața descoperirilor uimitoare ale kinesiologiei, a ignorat pur și simplu respectivele informații, din cauza faptului că nu deținea nici contextul potrivit, nici paradigma realității corespunzătoare (amândouă necesare pentru a putea înțelege noile abordări). Odată cu scurgerea timpului, medicina a uitat că a început prin a fi o artă și că știința nu era decât un instrument al acesteia.

În cadrul științei medicale, psihiatria a fost întotdeauna ținută la distanță de către tradiționaliști deoarece - prin simplul fapt că aborda incommensurabilitatea vieții umane - părea a fi mai puțin „științifică” din punctul de vedere al clasicei cauzalități newtoniene. De fapt, psihiatria academică a făcut descoperiri notabile în psihofarmacologie încă din anii '50. Cu toate acestea însă, psihiatria rămâne oricum domeniul cel mai nonlinear al medicinei, deoarece obiectul cercetărilor sale reunește subiecte ca intuiția, luarea deciziilor, precum și întreg fenomenul vieții privit ca *proces*. Deși în literatura psihiatrică academică nu există prea multe mențiuni cu privire la termeni ca dragoste, sens, valoare sau voință, trebuie amintit că psihiatria, măcar în ceea ce privește abordările eseistice ale acestei discipline, ilustrează o perspectivă mai largă asupra omului decât alte domenii medicale tradiționale.

Indiferent de ramura cercetărilor cu care se începe - filosofie, teorie politică, teologie - toate căile de investigare converg în cele din urmă într-un punct comun: căutarea unei înțelegeri structurate a naturii conștiinței pure. Însă niciuna dintre marile încercări ale cunoașterii umane amintite mai sus – nici măcar kinesiologia sau dinamica nonlineară - nu a putut depăși această barieră a cercetării

naturii conștiinței. Cu toate acestea, nu trebuie să omitem că unii gânditori au trecut dincolo de parametrii domeniului lor specific și au început să se întrebe despre legătura existentă între univers, știință și conștiință (în experiența sa ca minte).⁷ Pe parcursul acestei cărți, ne vom referi la teoriile lor și la impactul acestora asupra evoluției înțelegerii umane.

Teza lucrării de față derivă din reunirea acestor discipline științifice într-o metodologie deopotrivă simplă și eficientă. De fapt, am descoperit că putem analiza și investiga conștiința. Deși nu am avut vreun punct de reper care să ne îndrume, cercetarea acestui subiect și-a provocat propria structură și, prin acesta, contextul necesar pentru înțelegerea noilor descoperiri.

Dat fiind că tot ceea ce există în univers este raportat la altceva,⁸ nu este deloc surprinzător faptul că unul din obiectivele principale al acestui studiu, și anume crearea unei hărți a câmpurilor energetice ale conștiinței, se va corela, sau va fi coroborat, cu toate celelalte căi de investigare, unificând astfel diversitatea experienței umane și formele sale de expresie într-o paradigmă atotcuprinzătoare.⁹ O astfel de înțelegere poate depăși dihotomia artificială dintre subiect și obiect, trecând prin aceasta dincolo de punctul de vedere limitat care creează iluzia dualității. Subiectivul și obiectivul sunt de fapt unul și același lucru,¹⁰ după cum se poate demonstra chiar fără ajutorul ecuațiilor nonlineare sau graficii computerizate.

Prin identificarea subiectivului și obiectivului ca unul și același lucru, putem depăși constrângerile pe care ni le impune conceptul de timp (care, prin definiție, reprezintă o piedică majoră în calea înțelegerii naturii vieții - în special în expresia sa de experiență umană). Dacă subiectivul și obiectivul sunt, în realitate, unul și același lucru, atunci toate întrebările noastre își pot găsi răspunsul prin cercetarea naturii esențiale a ființei umane. Apoi, prin simpla înregistrare a observațiilor vom dobândi o imagine de ansamblu ce ne va permite să ne extindem nelimitat aria investigațiilor.

Cu toții avem la dispoziție un calculator mult mai avansat decât orice produs al inteligenței artificiale - *mintea umană*. Funcția de bază a oricărui aparat de măsurare este aceea de a emite un semnal care indică detectarea unei schimbări (indiferent cât de mici). Experimentele pe care le vom descrie în lucrarea de față demonstrează că reacțiile corpului uman însuși oferă un astfel de semnal la schimbarea condițiilor. Așa cum veți observa, corpul uman poate discerne la un grad foarte fin între factorii ce aduc prinos vieții, respectiv care nu sprijină viața.

Acest fapt nu trebuie să ne surprindă. Toate ființele vii reacționează atât la ceea ce sprijină viața, cât și la ceea ce este contrar ei; acesta este, de fapt, mecanismul fundamental al supraviețuirii. Capacitatea de a detecta schimbările și de a reacționa corect la acestea este proprie tuturor formelor de viață. Putem da un exemplu foarte sugestiv în acest sens: s-a observat că, la mari altitudini, copacii sunt mai scunzi, deoarece oxigenul din atmosferă e mai rarefiat. Și nu trebuie defel să ne îndoim de faptul că protoplasma umană este mult mai sensibilă decât cea a copacilor.

Metoda de cercetare care face obiectul lucrării de față (cunoscută sub denumirea de *cercetarea atractorilor*) provine din studiul dinamicii nonlineare și-și propune dezvoltarea unei „hărți” a conștiinței umane. Ea constă în identificarea limitelor de putere ale câmpurilor energetice ale conștiinței prin intermediul *analizei punctului critic*.¹¹ (Analiza punctului critic este o metodă derivată din observarea faptului că în orice sistem foarte complex există un anumit punct critic în care cel mai mic impuls exterior va determina o schimbare semnificativă. De exemplu, angrenajul unei mori de vânt poate fi oprit printr-o simplă și ușoară atingere – aplicată în locul potrivit al mecanismului de siguranță. Tot astfel, dacă știm locul potrivit, putem opri o locomotivă uriașă printr-o simplă apăsare de buton).

Dinamicile nonlineare permit identificarea acestor modele prin reprezentări complexe, chiar dacă sunt ascunse printre incoerențe sau în cadrul unor date indescifrabile. Grație faptului că uzează de o abordare și metodă total diferite decât cele folosite în mod obișnuit, aceleași dinamici nonlineare ne ajută să descoperim semnificația celor considerate în general ca fiind irelevante.¹²

Se presupune, în general, că analiza problemelor pornește de la faptele cunoscute (întrebarea sau situațiile) și, treptat, după un timp, trece la cele necunoscute (răspunsul), urmând anumite etape definite și folosind progresia logică. Dinamica nonlineară își începe cercetarea exact invers: de la necunoscut (datele nondeterministice ale întrebării) la cunoscut (răspunsul)! În plus, operează în cadrul unei paradigme diferite a cauzalității. Problema este considerată a fi una dintre premise, o poartă de acces și nu o succesiune logică (așa cum se întâmplă în cazul rezolvării unei probleme prin ecuații diferențiale).¹³

Dar, înainte de a defini întrebările pe care le ridică studiul de față, îngăduiți-ne să examinăm mai amănunțit o parte a informațiilor la care deja am făcut referire.

Atractori

Atractorii (sau modelele de atracție) constituie denumirea dată unui model identificabil care rezultă dintr-o masă de date aparent fără semnificație. Există o coerență ascunsă în tot ceea ce pare a fi incoerent. Acest tip de coerență interioară a fost demonstrată pentru prima dată în natură de către Lorenz, în cazul studierii graficelor computerizate derivate din modelele prognozei meteorologice pe intervale lungi de timp. Modelul atractor pe care l-a identificat este acum foarte cunoscut sub denumirea de „Fluturile lui Lorenz”.

Diferitele tipuri de atractori sunt definite printr-o serie de denumiri, de exemplu, *atractori stranii*. Dar lucrul cel mai important pentru cercetarea noastră este descoperirea faptului că unele modele de atracție sunt foarte puternice, iar altele sunt mult mai slabe. Există un punct critic care diferențiază aceste două clase distincte. Acest fenomen este paralel și corolar cu nivelele energetice înalte sau joase din matematica legăturilor chimice.

Câmpuri de dominanță

Un câmp de dominanță este demonstrat de modelele energetice înalte care își exercită influența asupra celor slabe. Acest fapt poate fi ilustrat de coexistența unui mic câmp magnetic în cadrul celui mult mai mare al unui electromagnet uriaș. Universul fenomenologic constituie expresia interacțiunii unor modele infinite de atractori, de diferite nivele de putere. Nesfârșitele complexități ale vieții constituie reflexiile eternelor reverberații ale creșterii, respectiv diminuării acestor câmpuri, compuse din armonici și alte interacțiuni.

Analiza punctului critic

Conceptul tradițional al cauzalității newtoniene (vezi mai jos) a exclus toate aceste tipuri de date „non-deterministice” deoarece nu se potriveau paradigmei sale. Odată cu descoperirile lui Einstein, Heisenberg, Bell, Bohr și altor mari inovatori, modelul nostru cu privire la univers s-a răspândit rapid. Fizica teoretică avansată a demonstrat faptul că tot ceea ce există în univers este, în mod subtil, interdependent.¹⁴

Universul clasic newtonian, cu cele patru dimensiuni ale sale, este deseori descris ca un orologiu uriaș, care manifestă în timp, prin procese lineare, primele trei dimensiuni ale spațiului. Dacă ne uităm chiar și la un ceasornic mai simplu, vom observa că unele mecanisme se mișcă mai încet și mai greoi, în timp ce altele sunt foarte rapide. Nu ar avea nici un efect asupra mecanismului în cazul în care s-ar aplica o presiune pe unul dintre aceste componente mari și greoaie. Totuși, există undeva un mecanism de echilibru abia perceptibil, la care cea mai mică atingere are efectul să oprească întregul aparat. Acesta este identificat drept „punctul critic”, în care o forță minimă determină un efect maxim.

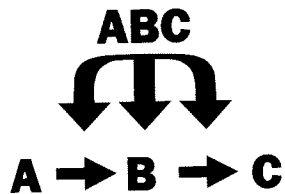
Cauzalitatea

S-a presupus în mod convențional că în lumea perceptibilă cauzalitatea funcționează în următorul fel:

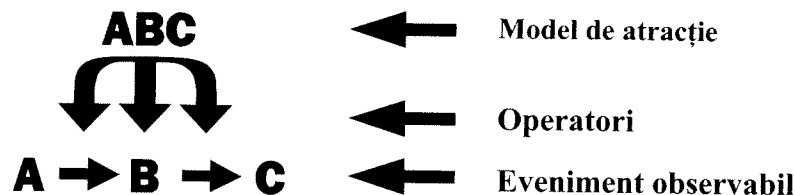

Aceasta este denumită o secvență lineară deterministică – asemănător bilelor de biliard care se lovesc succesiv una de alta. Supoziția implicită este că A îl determină pe B, care îl determină, la rândul său, pe C.

Însă cercetarea noastră demonstrează că lucrurile stau cu totul altfel în ceea ce privește funcționarea cauzalității:

Observăm din această diagramă următorul fapt: cauza (ABC) care nu este observabilă, rezultă în succesiunea $A \rightarrow B \rightarrow C$, care este un fenomen observabil în cadrul lumii tridimensionale. Problemele obișnuite pe care lumea încearcă să le depășească există la nivelul perceptibil $A \rightarrow B \rightarrow C$. Dar cercetarea noastră își propune să descopere însuși modelul atractor esențial, deci ABC-ul din care rezultă ulterior succesiunea $A \rightarrow B \rightarrow C$.

În această schemă simplă, operatorii transcend atât cele observabile, cât și cele neobservabile; ni-i putem imagina și-i putem descrie ca pe un curcubeu care face legătura între domeniile deterministice și nondeterministice. (Existența operanților poate fi dedusă prin punerea întrebării, „Ce anume cuprinde deopotrivă posibilul și imposibilul, cunoscutul și necunoscutul?” – de exemplu, care este matricea tuturor posibilităților?)

Această descriere a modului în care funcționează universul este în acord cu teoriile fizicianului David Bohm, cel care a descris un univers holografic, caracterizat deopotrivă printr-o ordine invizibilă *implicită* („învăluită”) și una manifestată *explicit* („dezvăluită”).¹⁵ Dar cel mai important aspect ce trebuie observat este acela că această înțelegere științifică corespunde cu imaginea realității experimentată de-a lungul istoriei de către înțelepții iluminați, care au evoluat dincolo de conștiință, ajungând la o stare a conștiinței pure.¹⁶ Bohm amintește o *sursă*, ce transcende atât sferele implicite cât și explicite, și care se aseamănă foarte mult cu starea conștiinței pure descrisă de înțelepți.¹⁷

Apariția calculatoarelor ultraperformante a permis aplicarea teoriilor dinamicii nonlineare în cazul studierii funcțiilor creierului, cu ajutorul tehnicii de „modelare neuropsihologică”.¹⁸ Prin intermediul modelelor neurale în cadrul cărora au fost identificate și rețele de atractor este studiată în special funcționarea memoriei. Concluziile cercetărilor actuale afirmă că rețele neurale ale creierului acționează ca un sistem de modele de atracție, iar amintirile stocate ca atractor, în așa fel încât sistemul nu se comportă deloc aleatoriu, deși, luat în parte, fiecare neuron se poate comporta astfel.¹⁹

Modelele neuronale ale conștiinței dezvăluie o clasă de rețele neuronale denumite „sisteme restrictive de satisfacere”.²⁰ În aceste sisteme, o rețea de unități neuronale interconectate funcționează în cadrul unei serii de limite și configurează astfel modele de atracție, unele dintre ele fiind identificate acum cu psihopatologia.²¹ Acest tip de modelare corelează comportamentul cu fiziologia și amintește de rezultatele testării kinesiologice, demonstrând astfel legătura dintre minte și corp.

În termeni rezultați din *teoria haosului*, studiul clinic descris în paginile următoare a identificat un spațiu de fază care cuprinde toate etapele evoluției conștiinței umane. În cadrul acestuia, au fost identificate și ordonate în sens crescător numeroase modele de atracție. Aceste modele reprezintă câmpuri energetice ce sunt mai degrabă calități ale conștiinței înseși decât ale unui individ sau altul (așa cum reiese foarte clar, de altfel, atât din ocurența lor în rândurile populației de-a lungul unor intervale lungi de timp, cât și din confirmarea prin rezultatele obținute, independent de autorii testării sau de subiecții acestora).

Evoluția conștiinței și dezvoltarea societății umane pot fi schițate în termenii matematici ai dinamicilor nonlineare. Studiul nostru se ocupă de un set limitat de parametri ai conștiinței, pe care i-am calibrat pe o scală de la 1 la 1.000. Aceste numere reprezintă o progresie logaritmă (cu baza 10) a puterii câmpurilor respective. Întregul câmp (sau spațiul de fază) al conștiinței înseși este nelimitat, tinzând spre infinit. Câmpul cuprins între 1 și 600 (și care reprezintă domeniul majorității experiențelor umane), constituie scopul principal al acestui studiu. De asemenea, vor fi descrise și nivelele cuprinse între 600 și 1.000 (adică domeniul evoluției extraordinare și al iluminării), neuitând să amintim nici de stările spirituale cele mai înalte.

Din totalitatea câmpurilor studiate au reieșit modelele secvențiale corespunzătoare puterii câmpurilor de atracție. Deși în cadrul acestora puteau exista anumite variații locale, la nivel global ele erau consistente. Astfel, atractorii străini pot fi deopotrivă de energie joasă și înaltă. În urma analizării datelor noastre, a reieșit faptul că punctul critic se situează la nivelul 200. Sub această valoare, puterea atractorilor putea fi descrisă drept slabă sau negativă, iar peste valoarea de 200 drept pozitivă. Când am ajuns la nivelul 600, atractorii analizați erau extrem de puternici.

Un element important din teoria haosului, necesar pentru înțelegerea evoluției conștiinței, este *legea dependenței sensibile de condițiile inițiale*.²² Aceasta se referă la faptul că, după un interval de timp, o variație ușoară poate induce o schimbare profundă,²³ așa cum se întâmplă cu un vapor a cărui direcție este cu cel mult un grad în afara traseului fixat și care descoperă că a deviat de la drumul său cu multe sute de mile. Acest fenomen, pe care îl vom detalia mai târziu, reprezintă mecanismul esențial al oricărei evoluții și stă la baza procesului creației.

Privind retrospectiv, putem observa că încă din timpuri imemorabile, omul a încercat să găsească semnificația enormei complexități și frecvenței imprevizibilități a comportamentului său.

Astfel, au fost construite o multitudine de sisteme în încercarea de a transforma neinteligibilul în inteligibil. În general, a "înțelege" însemna a putea defini în termeni lineari: logici și raționali. Dar procesul și experiența vieții sunt în sine organice — adică prin definiție non-lineare. Iată sursa de neînțeles a frustrării intelectuale a omului.

Cu toate acestea, în cadrul studiului nostru, răspunsurile la teste au fost independente de sistemele de credință și de nivelul intelectual al subiecților. Astfel, modelele Câmpurilor energetice care au reieșit reprezentau aspecte ale conștiinței înseși, fiind independente de indivizi. Folosind termenii uzuali de emisferă cerebrală dreaptă/stângă, putem spune că subiecții testați au reacționat global la un Câmp de atracție, independent de variația individuală a logicii, rațiunii sau gândirii secvențiale din emisfera lor cerebrală stângă. Rezultatele studiului indică faptul că atitudinile și comportamentul uman sunt organizate de modele profunde și puternice.

Putem întui, așadar, existența unei zone infinite dotate cu un potențial infinit, adică însăși conștiința, în cadrul căreia există un Câmp de atracție enorm de puternic, care organizează toate comportamentele umane în ceea ce e înăscut pentru „umanitate”. În cadrul acestui imens Câmp de atracție, există Câmpuri mai mici, cu energie și putere mai mică. La rândul lor, aceste Câmpuri sunt cele care domină comportamentul, astfel încât, de-a lungul întregii istorii a umanității și în cadrul tuturor culturilor, modelele sunt concordante. Istoria civilizației umane este produsă de interacțiunile acestor variații din cadrul Câmpurilor de atracție. (Un studiu la care nu ne-am referit în lucrarea de față a indicat faptul că și regnurile animal și vegetal sunt controlate de Câmpuri de atracție.)

Studiul nostru se corelează cu ipoteza „Câmpurilor morfogenetice” a lui Rupert Sheldrake și, de asemenea, cu modelul funcționării holografice a creierului și minții, propus de Karl Pribram.²⁴ (Observați faptul că, într-un univers holografic, realizările fiecărui individ contribuie la evoluția și bunăstarea întregului). Studiul nostru se potrivește și cu concluziile la care a ajuns laureatul premiului Nobel, Sir John Eccles, potrivit căruia creierul acționează ca un mecanism de recepție a modelelor energetice localizate chiar în minte, acesta existând sub forma conștiinței exprimate prin intermediul gândurilor.²⁵ De altfel, cea care își arogă posesia gândurilor este tocmai vanitatea eului. Pe de altă parte, geniul atribuie în mod obișnuit sursa salturilor creative ale conștiinței acelei baze a întregii conștiințe care a fost denumită, în mod tradițional, Divinitate.

Capitolul II

Istorie și Metodologie

La baza acestui studiu stă o cercetare realizată într-un interval de douăzeci de ani, care a implicat milioane de calibrări pe mii de subiecți (de toate vârstele și tipurile de personalitate, proveniți din toate domeniile vieții). Prin structură, acest studiu este clinic în metodă, având, prin aceasta, implicații pragmatice universale. Deoarece metoda de testare este aplicabilă tuturor formelor expresiei umane, calibrările au fost aplicate cu succes în literatură, arhitectură, artă, știință, evenimente din viața de zi cu zi și, nu în ultimul rând, complexității relațiilor umane. Prin urmare, tehnica propusă de noi este aplicabilă experienței umane în întregul său.

Din punct de vedere al mentalului lor, gama subiecților testați a cuprins atât oameni numiți îndeobște "normali", cât și pacienți cu afecțiuni psihice severe. Testarea subiecților a avut loc în Canada, Statele Unite, Mexic, America de Sud și Nordul Europei. În plus, originea socio-culturală a subiecților reunea reprezentanți ai tuturor țărilor, etniilor și religiilor. În ceea ce privește vârsta, subiecții s-au regăsit atât în copii, cât și în bătrâni de 90 de ani, cuprinzând de asemenea un spectru larg de stare de sănătate fizică și emoțională. Subiecții au fost testați de numeroși cercetători fie individual, fie în grupuri. Dar, în toate cazurile, fără nici o excepție, rezultatele au fost identice și consecvente, îndeplinind cerința fundamentală a metodei științifice: obținerea aceluiași răspuns în cazul repetării unui experiment, replicabilitatea experimentală perfectă.¹

Subiecții au fost selectați la întâmplare și au fost testați în cele mai diferite așezări fizice și comportamentale: în vârful munților sau pe malul mării, la petreceri în vacanță sau în cursul unei zile obișnuite de muncă, în momente de bucurie sau de tristețe. Nici una dintre aceste circumstanțe nu au avut nici un efect asupra rezultatelor testelor, care s-au dovedit a fi universal valabile, independente de orice factor străin, cu singura excepție a metodei de testare înseși.

Având în vedere importanța deosebită a acesteia, metoda de testare va fi descrisă în detaliu în cele ce urmează.

Fundalul istoric

În anul 1971, trei fizioterapeuți au publicat un studiu referitor la testarea mușchilor.² Dr. George Goodheart din Detroit, Michigan, studiasse în detaliu tehnicile de testare musculară în practica sa clinică, descoperind astfel faptul că puterea sau slăbiciunea fiecărui mușchi erau legate de sănătatea sau patologia unui anumit organ al corpului.³ Apoi, a determinat faptul că fiecare mușchi era asociat cu un meridian de acupunctură și a corelat cercetarea sa cu cea a fizicianului Felix Mann în privința semnificației medicale a meridianelor de acupunctură.⁴

Până în 1976, cartea lui Goodheart despre kinesiologia aplicată ajunsese la ediția a douăsprezecea, iar el a început să predea tehnica amintită colegilor săi în același timp, publicând lunar casete cu diverse studii. În scurtă vreme, munca sa a fost preluată și de alți cercetători, fapt ce a condus la înființarea Colegiului Internațional de Kinesiologie (*International College of Kinesiology*). Mulți dintre membrii acestei organizații au făcut parte și din Academia de Medicină Preventivă (*Academy of Preventive Medicine*). O expunere completă cu privire la dezvoltarea acestui domeniu a fost realizată de David Walther în volumul său despre Kinesiologia Aplicată, publicat tot în 1976.⁵

Cea mai izbitoare descoperire a kinesiologiei a fost dintru început demonstrația clară a faptului că tonusul muscular slăbește instantaneu atunci când corpul este expus la stimuli dăunători. De exemplu, dacă un pacient cu hipoglicemie își pune zahăr pe limbă, mușchiul deltoid (cel care este în general folosit drept indicator), slăbește imediat. În mod asemănător, s-a descoperit și faptul că substanțele benefice corpului întăreau instantaneu tonusul muscular.

Deoarece această slăbire a tonusului muscular indica prezența unui proces patologic în organul corespondent respectivului mușchi (detectat, de asemenea, și de diagnosticarea prin acupunctură și examinarea în laborator), ea a reprezentat un instrument foarte folositor în detectarea bolilor. Mii de specialiști au început să folosească metoda kinesiologică, astfel încât datele s-au acumulat rapid, demonstrând faptul că nu este vorba doar de o tehnică de diagnosticare importantă și precisă, ci și de una foarte potrivită pentru monitorizarea modului în care pacienții răspund la tratament și la medicație.

Tehnica a sfârșit prin a fi larg acceptată în rândurile profesioniștilor diferitelor discipline și, deși nu a devenit imediat un

curent în medicina tradițională, a fost intens folosită de practicienii holistici. Unul dintre aceștia, medicul psihiatru John Diamond, a început să utilizeze metoda răspunsului kinesiologic în diagnosticarea și tratarea suferințelor psihice, numind această nouă perspectivă de diagnoză și tratament „Kinesiologie Comportamentală”.⁶

În timp ce alți cercetători studiau eficiența metodei kinesiologice în detectarea alergiilor, dereglărilor nutriționale și în cazul răspunsului la tratament, dr. Diamond a extins aria de investigație, utilizând aceeași tehnică pentru a studia efectele pozitive sau negative ale unei mari varietăți de stimuli psihologici (cum ar fi, de exemplu, diferitele tipuri de artă, muzică, expresii ale feței, modulația vocii și stresul emoțional). Profesor excepțional, seminariile doctorului Diamond au influențat mii de practicieni care s-au întors la munca lor cu interes reînnoit și curiozitate pentru aplicațiile metodei kinesiologice.

Pe lângă aplicabilitatea sa generală, testul era rapid, simplu, ușor de realizat și foarte concludent; în plus, toți cercetătorii au confirmat replicabilitatea totală a rezultatelor. De exemplu, un îndulcitor artificial a făcut ca toți subiecții testați să slăbească, indiferent dacă le-a fost plasat pe limbă, așezat într-un pachet lângă plexul solar sau ascuns într-un plic al cărui conținut nu a fost cunoscut nici de către subiect, nici de examinator.

Cel mai uluitor fapt a fost că organismul a răspuns chiar dacă mintea nu avea cunoștințe cu privire la problemele puse în discuție. Majoritatea specialiștilor au realizat propriile verificări, punând diverse substanțe în plicuri obișnuite, numerotate și alegând o persoană care nu auzise deloc de această metodă de testare să examineze subiectul. Concluzia generală (mai mult decât îmbucurătoare), a fost aceea că organismul a răspuns corect, chiar dacă mintea nu era conștientă.

Acuratețea metodei kinesiologice nu a încetat să uimească publicul și pacienții – de fapt, chiar și pe profesioniști. În multe conferințe ținute de autorul acestei cărți, au fost împărțite prin sală cinci sute de plicuri care conțineau un îndulcitor artificial și alte cinci sute de plicuri identice cu primele, dar care conțineau vitamina C naturală. Persoanele din public au fost împărțite și testate alternativ. Atunci când plicurile erau deschise, reacția publicului se caracteriza întotdeauna prin uimire și plăcere, la vederea faptului că toți au reacționat prin scăderea tonusului muscular ca răspuns la îndulcitorul artificial și prin creșterea tonusului muscular la vitamina C naturală. Prin intermediul acestei demonstrații foarte simple, au fost schimbate obiceiurile nutriționale a sute de familii, din toată țara.

La începutul anilor '70, profesia medicală în general și psihiatria în particular, au reacționat foarte distant – dacă nu chiar complet ostil – la ideea că alimentația are legătură cu sănătatea, pe lângă implicațiile acesteia în sănătatea emoțională sau funcționarea creierului. Publicarea cărții *Orthomolecular Psychiatry (Psihiatria ortomoleculară, n. tr.)*, scrisă de autorul prezentei lucrări în colaborare cu laureatul premiului Nobel Linus Pauling, a fost bine primită de un public foarte variat, dar nu și de instituțiile medicale.⁷ (Este foarte interesant că acum - douăzeci de ani mai târziu după publicarea ei - conceptele prezentate în cartea amintită stau la baza tratării bolilor mentale.)

Marea descoperire a cărții a fost aceea că bolile mentale grave (cum ar fi psihoza), dar și cele de mai mică importanță (cum sunt tulburările emoționale), au o bază genetică ce implică o transmitere anormală a substanțelor biochimice în creier, o bază moleculară ce poate fi corectată la nivel molecular. Prin urmare, bolile maniaco-depresive, schizofrenia, alcoolismul și depresia pot fi afectate deopotrivă de alimentație și medicație. În 1973, anul în care a fost publicată cartea, instituția psihiatrică era încă orientată spre psihanaliză; lucrarea a fost acceptată în primul rând de practicienii holistici. Atât metodele de tratament propuse, cât și rezultatele acestora, erau verificate în mod curent prin intermediul kinesiologiei.

Totuși, cea mai mare influență clinică a avut-o demonstrația doctorului Diamond, prin care se afirma că organismul slăbește instantaneu ca răspuns la atitudinile emoționale nesănătoase sau la stresul mental. O adaptare a acestei tehnici de testare musculară (folosită, de altfel, de majoritatea practicienilor), a fost utilizată în studiul nostru, într-un interval de cincisprezece ani. Majoritatea practicienilor și cercetătorilor, precum și autorul prezentei lucrări, au observat că răspunsurile la teste au fost complet independente de sistemele de credință, opiniile intelectuale, rațiunea sau logica subiecților. De asemenea, s-a observat faptul că, în cazul în care organismul subiectului slăbea în timpul testării kinesiologice, această slăbire era însoțită de o desincronizare a emisferelor cerebrale.⁸

Tehnica de testare

Pentru a efectua o testare kinesiologică sunt necesare două persoane. Una dintre ele va fi subiectul testării și va ține un braț întins lateral, paralel cu pământul. Cealaltă persoană va apăsa cu două degete pe încheietura mâinii întinse, spunându-i subiectului,

„rezistă”. Subiectul va opune rezistență la presiunea exercitată. În aceasta constă toată testarea kinesiologică, nimic mai mult nu trebuie făcut.

Fiecare parte implicată (atât subiectul testării, cât și cel ce o efectuează), are posibilitatea de a face o afirmație. În timp ce subiectul se gândește la respectiva afirmație, forța brațului său va fi testată prin presiunea aplicată de către examinator. Dacă afirmația este negativă sau falsă - sau reflectă o calibrare situată sub nivelul 200 (vezi Harta Conștiinței, capitolul 3), subiectul va răspunde printr-o slăbire a tonusului muscular. Dacă răspunsul este *da* - sau calibrează peste amintitul nivel 200, tonusul muscular al subiectului va crește.

Pentru demonstrarea procedurii noastre, este indicat ca examinatorul să-i propună subiectului testat să se gândească la Abraham Lincoln, iar apoi la Adolf Hitler. Același efect poate fi demonstrat când subiectul se va concentra asupra a cuiva pe care-l iubește, respectiv se va gândi la cineva de care teme sau îl detestă - sau la cineva de care se leagă printr-un sentiment de regret enorm.

De îndată ce este generată o scală numerică (vezi mai jos), calibrările pot fi efectuate pornind de la afirmațiile: „Această afirmație” (de exemplu această carte, organizație, scopul acestei persoane) se situează „peste nivelul 100”, apoi „peste nivelul 200”, apoi „peste nivelul 300” până când este obținut un răspuns negativ. Apoi calibrarea poate fi reluată, în vederea obținerii unui răspuns cât mai exact: „Este oare peste 220? 225? 230?” etc. Examinatorul și subiectul își pot schimba rolurile între ei dar, cu toate acestea, vor fi obținute același rezultate. Odată ce ne familiarizăm cu tehnica de examinare, o putem folosi pentru a evalua companiile, filmele, oamenii, evenimentele din istorie, sau pentru diagnosticarea problemelor din viața de zi cu zi.

Cititorul va observa că procedura noastră folosește testarea musculară pentru a verifica adevărul sau falsitatea unei *propoziții declarative*. Posibilitatea obținerii unor răspunsuri neconcludente poate apărea numai în cazul în care întrebarea nu a fost pusă sub această formă. De asemenea, nu pot fi concludente răspunsurile la întrebări ce implică viitorul; numai propozițiile cu privire la condițiile sau evenimentele existente vor produce răspunsuri coerente și constante.

Pentru evitarea transmiterii unor sentimente pozitive sau negative, examinatorul trebuie să mențină o atitudine impersonală în timpul procedurii. Precizia testării va crește dacă vom ruga subiectul testat să-și închidă ochii; mai mult, nu trebuie să existe nici un fel de muzică în fundal.

Data fiind simplitatea atât de evidentă a testului, este bine ca persoana care întreabă să-și verifice mai întâi precizia pentru reușita procedurii. Răspunsurile pot fi verificate prin realizarea unui interogatoriu încrucișat. Pe de altă parte, toți cei care se obișnuiesc cu această tehnică încep să se gândească la trucuri pentru a fi satisfăcuți că, într-adevăr, răspunsurile sunt exacte.⁹ Se va descoperi curând că toți subiecții vor da același răspuns și că nu este necesar ca ei să aibă vreo cunoștință cu privire la întrebarea respectivă (răspunsul fiind întotdeauna independent de opiniile personale ale subiecților examinați cu privire la întrebarea în cauză).

Am descoperit că este eficient - înainte de a pune o întrebare - să testăm mai întâi propoziția: „Aș putea pune oare această întrebare?” Ocazional, vom primi și răspunsuri negative. Această situație indică faptul că examinatorul ar fi bine să renunțe la întrebarea în cauză, sau să găsească motivul pentru care răspunsul primit a fost unul negativ. Poate că respectiva chestiune sau implicațiile sale ar fi în măsură să cauzeze o suferință examinatorului.¹⁰

Pe parcursul studiului nostru, subiecții testați au fost rugați să se concentreze asupra unui anumit gând, sentiment, atitudine, memorie, relație sau întâmplare din viață. Adesea, testul a fost realizat în grupuri mari de oameni. Din rațiuni legate de demonstrația în sine am stabilit regula ca, la început, să cerem subiecților să-și amintească de o perioadă când erau furioși, supărați, geloși, depresivi, dominați de sentimente de vinovăție sau teamă; în acest punct toți s-au simțit slăbiți. Apoi, i-am rugat să se gândească la sentimentul degajat de o persoană iubită sau la o situație pozitivă din viață, iar toți au prins puteri (în mod obișnuit, se producea un murmur de surpriză în toată sala ca răspuns la implicațiile ce fuseseră descoperite).

Următorul fenomen demonstrat a fost acela că prezența virtuală a unei imagini care aparține unei substanțe a produs același răspuns ca în situația când substanța s-ar fi aflat în contact fizic cu organismul. De exemplu, ținem în mână un măr crescut cu pesticide și cerem subiecților (selecțaiți din rândurile audienței) să se uite drept la el în timp ce sunt testați; vor slăbi, fără excepție. Apoi vom repeta procedeul descris mai sus, dar de data aceasta vom ține în mână un măr crescut cu substanțe naturale, fără chimicale - toți subiecții vor deveni instantaneu puternici. Având în vedere că nimeni din public nu are cunoștință de tipul merelor și că nu anticipează că vor fi examinați, precizia metodei este demonstrată spre satisfacția tuturor.¹¹

Trebuie amintit faptul că oamenii percep experiența în mod diferit: unii adoptă de la început o atitudine emoțională, alții sunt mai auditivi, iar alții mai vizuali. De aceea, întrebările cu privire la o persoană, situație sau experiență ar trebui să evite exprimări de tipul „Cum te simți?” sau „Cum vi se pare?”, „Cum sună?”, „Cum arată?.. În mod obișnuit, dacă i se va spune „Gândește-te la această situație (sau persoană, loc, lucru, sau sentiment)”, subiectul va selecta instictiv modul său cel mai potrivit de a o aborda.¹²

Ocazional, în efortul (chiar inconștient) de a-și masca răspunsul, se poate întâmpla ca subiectul să-și selecteze o cale diferită de modalitatea sa obișnuită de a procesa informațiile, dând astfel un răspuns fals. Atunci când examinatorul provoacă acest tip de răspuns, întrebarea ar trebui reformulată. De exemplu, un pacient care se simte vinovat în legătură cu faptul că este supărat pe mama sa, se poate gândi la o poză a acesteia, trecând astfel testul, dar dacă examinatorul va reformula întrebarea, cerându-i subiectului să se gândească la atitudinea sa actuală față de mama sa, el va slăbi imediat.

Alte precauții pentru a menține precizia testului includ scoaterea ochelarilor, în special dacă au rame din metal, și pălăriilor (prezența materialelor sintetice pe cap cauzează o slăbire a tonusului muscular). Brațul care este supus testării trebuie să fie fără bijuterii, evitându-se în mod special ceasurile cu cuarț. Când se întâmplă să se producă un răspuns anormal, trebuie descoperită cauza acestuia, prin investigații aprofundate – de exemplu, examinatorul ar putea folosi un parfum la care pacientul are o reacție negativă, ducând astfel la producerea unui răspuns negativ/fals. În cazul în care examinatorul eșuează în mod repetat să producă un răspuns precis, trebuie evaluat efectul vocii sale asupra subiectului; unii examinatori, cel puțin uneori, pot elibera din vocea lor suficiente emoții negative pentru a afecta rezultatele testelor.¹³

Un alt factor ce trebuie luat în considerare în cazul unui răspuns paradoxal este cadrul temporal al amintirii sau al imaginii implicate. Dacă subiectul supus testării se gândește la o persoană dată sau la relația dintre ei, răspunsul său va depinde de perioada pe care o reprezintă amintirea sau imaginea. Dacă acesta își amintește de relația din copilărie cu fratele său, el ar putea avea un răspuns diferit față de situația în care el se va gândi la relația actuală cu acesta. Întotdeauna, întrebările trebuie să fie foarte precise.¹⁴

O altă cauză a unor rezultate paradoxale ale testării este condiția fizică a subiectului, care poate fi afectată de stres sau de slaba funcționare a glandei timus (în urma interacțiunii cu un câmp

energetic foarte negativ). Glanda timus constituie punctul de control central al sistemului energetic de acupunctură al corpului, iar atunci când energia sa este foarte scăzută, rezultatele testelor sunt imprevizibile. Acest impediment poate fi ușor remediat – în numai câteva secunde - prin intermediul unei tehnici simple descoperite de dr. John Diamond și denumită de el „*palparea glandei timus*”. Glanda timus este localizată chiar în spatele coșului pieptului. Apăsăți, așadar, asupra acestei zone cu pumnul încheștat - în mod ritmic, de mai multe ori - în timp ce zâmbiți și vă gândiți la cineva pe care-l iubiți. La fiecare apăsare spuneți „ha-ha-ha”. Retestarea va arăta reluarea dominanței timice, rezultatele testării revenind la normal.¹⁵

Folosirea procedurii de testare în studiul de față

Tehnica de testare pe care tocmai am descris-o este cea recomandată de doctorul Diamond în *Kinesiologia Comportamentala*. Singura variație introdusă în studiul de față a fost corelarea răspunsurilor cu o scală logaritmică, pentru a calibra puterea relativă a energiei în diferite atitudini, gânduri, sentimente, situații și relații cu alți oameni. Dat fiind faptul că testul e foarte rapid (de fapt, durează mai puțin de zece secunde), este posibilă procesarea unei cantități enorme de informații în legătură cu aceste probleme într-un interval foarte scurt de timp.

Scala numerică, generată instantaneu de către subiecții testați, variază de la 1 (valoarea cea mai mică, corespunzătoare simplei existențe fizice), trece prin 600 (vârful conștiinței obișnuite) pentru a ajunge, în cele din urmă, la 1.000 (nivelul corespunzător stadiului avansat de iluminare și înțelegere). Răspunsurile, sub forma simplă de tipul *da* sau *nu*, determină calibrarea subiectului. De exemplu, „Dacă simplul fapt de a fi în viață reprezintă pe scala numerică 1, atunci puterea iubirii se situează peste nivelul 200?” (Subiectul va deveni puternic, indicând un răspuns afirmativ.) „Iubirea este peste 300?” (Subiectul va deveni și mai puternic.) „Iubirea este peste 400?” (Subiectul va rămâne puternic). „Iubirea este la nivelul 500 sau peste acesta?” (Subiectul rămâne încă puternic.) În acest caz, iubirea este calibrată la nivelul 500, iar această cifră s-a dovedit a fi aceeași indiferent de câți subiecți au fost testați. Prin testări repetate, a fost generată o scală care se raportează corect la experiența umană, la istorie, dar și la descoperirile psihologiei, sociologiei, psihanalizei,

filosofiei și medicinei. Această scală se potrivește destul de precis cu stadiile conștiinței din filosofia perenă.¹⁶

Examinatorul trebuie să fie conștient de faptul că răspunsurile la unele întrebări pot fi destul de tulburătoare pentru subiect. Tehnica nu trebuie să fie folosită în mod iresponsabil și, de asemenea, întotdeauna trebuie respectată dorința subiectului de a participa sau nu. În situațiile clinice, nu trebuie pusă niciodată o întrebare personală, cu excepția cazului în care răspunsul la aceasta devine pertinent în scop terapeutic. Totuși, este posibilă punerea unei întrebări care să excludă implicarea personală din partea subiectului testat, acesta funcționând numai ca un indicator pentru scopul calibrării.

Răspunsul la testare este independent de puterea fizică a subiectului. Este uluitor faptul că mușchii atleților slăbesc la fel cu ai tuturor celorlalți oameni, ca răspuns la un stimul nociv. Este foarte posibil ca examinatorul să fie o femeie bolnăvicioasă (ce cântărește puțin peste 45 de kg), iar subiectul un jucător profesionist de fotbal (ce cântărește peste 90 de kg), dar rezultatele testelor vor fi aceleași, deși ea va apăsa brațul lui puternic cu doar două degete.

Capitolul III

Rezultatele testului și interpretarea acestora

Unul dintre scopurile prezentului studiu este acela de a genera o hartă practică a câmpurilor energetice ale conștiinței, pentru a face posibilă schițarea marjelor și a geografiei generale a acesteia. Acest deziderat constituie încă o zonă neînregistrată a investigației umane. Pentru a facilita înțelegerea cititorului, desemnările numerice ale câmpurilor energetice au fost rotunjite.

Dacă ne uităm pe Harta Conștiinței (vezi tabelul de mai jos), devine clar că nivelele calibrate se corelează cu anumite procese ale conștiinței – emoții, percepții sau atitudini, perspective asupra vieții și credințe spirituale.

<i>Harta Conștiinței</i>					
Perspectiva asupra lui Dumnezeu	Perspectiva asupra vieții	Nivel	Logaritm	Emoție	Proces
Sine	A fi (Eu)	Iluminare	700-1000	Inefabil	Conștiință pură
Acceptare totală	Perfecțiune	Pace	600	Beatitudine	Iluminare
Întreg	Completă	Bucurie	540	Seninătate	Transfigurare
Iubitor	Benignă	Dragoste	500	Venerație	Revelare
Întept	Semnificativă	Rațiune	400	Înțelegere	Abstractizare
Milos	Armonioasă	Acceptare	350	Iertare	Transcendență
Inspirator	Plină de speranță	Disponibilitate	310	Optimism	Intenție
Îngăduitor	Satisfăcătoare	Neutralitate	250	Încredere	Eliberare
Permisiv	Realizabilă	Curaj	200	Afirmare	Consolidare
Indiferent	Exigentă	Mândrie	175	Bătăjocură	Depreciere
Răzbunător	Antagonică	Furie	150	Ură	Agresivitate
A nega	A Dezamăgi	Dorință	125	Lăcomie	Înrobire
Punitiv	Înfricoșătoare	Frică	100	Anxietate	Retragere
Disprețuitor	Tragică	Durere	75	Regret	Disperare
Dezapro-bator	Fără speranță	Apatie	50	Disperare	Renunțare
Vindictiv	Rea	Vinovăție	30	Învinovățir e	Distrugere
Disprețuitor	Mizerabilă	Rușine	20	Umilire	Eliminare

Dacă spațiul o permite, diagrama poate fi extinsă pentru a include toate domeniile comportamentului uman. Rezultatele cercetării s-au confirmat reciproc în toate privințele; cu cât investigația este mai detaliată și mai aprofundată, cu atât mai mare este și gradul de confirmare al rezultatelor.

Pe scala conștiinței, punctul critic al răspunsului kinesiologic este calibrat în jurul valorii de 200, care corespunde nivelului Curajului. Toate atitudinile, gândurile, sentimentele și asocierile care se situează mai jos de acest nivel calibrat determină slăbirea tonusului muscular al unei persoane. Atitudinile, gândurile, sentimentele, entitățile sau personalitățile istorice care calibrează peste acest punct determină întărirea tonusului muscular al subiecților. Acesta este punctul de echilibru dintre atractorii slabi, respectiv cei puternici, dintre influența negativă și cea pozitivă.

La nivelele inferioare pragului de 200, impulsul primar este supraviețuirea, iar în zona disperării și a depresiei (situate la ultimul nivel al scării) până și acest motiv lipsește. Nivelele imediat următoare, cele ale Fricii și Furiei, sunt caracterizate de impulsuri de egocentrism care provin tocmai din această nevoie de supraviețuire. La nivelul Mândriei, motivul supraviețuirii se poate extinde și spre înțelegerea nevoii de supraviețuire a celorlalți. Atunci când o persoană trece însă de limita influenței dintre negativ și pozitiv, ajungând la nivelul Curajului, bunăstarea celorlalți devine din ce în ce mai importantă. La nivelul 500, fericirea celorlalți apare ca o principală forță de motivație. Marjele superioare ale nivelului 500 sunt caracterizate de interesul pentru conștiința spirituală – atât cea individuală, cât și a celorlalți - iar la nivelul 600, scopurile principale devin bunăstarea omenirii și căutarea iluminării. De la nivelul 700 la 1.000, viața este dedicată salvării întregii omeniri.

Comentariu

A reflecta asupra acestei hărți poate induce o expansiune profundă a empatiei noastre cu viața în toate formele sale de expresie. Dacă vom examina obiectiv atitudinile emoționale, vom înțelege că acestea nu sunt nici bune, nici rele; judecățile moralizatoare sunt numai o funcție a punctelor de vedere de la care provin.

Observăm, de exemplu, că o persoană aflată în Durere, care calibrează la nivelul energetic inferior 75, va fi într-o stare mult mai bună dacă se va ridica la nivelul Mâniei (calibrat la 150). Mânia, în

sine o emoție distructivă, rămâne încă o stare inferioară a conștiinței, dar după cum o arată istoria societății, Apatia poate limita atât indivizi izolați, cât și întregi subculturi. Dacă cei care nu mai speră nimic ajung să-și dorească ceva mai bun (Dorința, la 125) și apoi folosesc energia Mâniei, de la nivelul 150, pentru a dezvolta Mândria (175), atunci vor fi capabili să facă următorul pas spre Curaj (calibrat la nivelul 200), pentru a putea începe apoi să-și amelioreze condiția individuală sau colectivă.

Și invers, persoana care a ajuns la o stare echilibrată de Iubire Necondiționată va considera inacceptabil să experimenteze orice altceva. Cu cât avansăm pe scala evolutivă a propriei conștiințe, procesul descris mai sus se va perpetua și se va corecta de la sine, în așa fel încât dezvoltarea personală va deveni un mod de viață. Acest fenomen poate fi observat în mod obișnuit printre membrii grupurilor de autoajutorare bazate pe cei doisprezece pași, care lucrează constant pentru a depăși atitudinile negative de genul victimizării sau intoleranței. Persoanele care se situează mai jos pe scala conștiinței pot găsi că aceste atitudini sunt acceptabile, putând chiar să le apere sau să le justifice.

Pe tot parcursul istoriei, toate marile discipline spirituale ale lumii au fost preocupate de tehnicile de a accede în aceste niveluri de conștiință. Majoritatea au afirmat că depășirea acestor obstacole este o datorie esențială; succesul ar depinde deopotrivă de maestru și de însușirea învățăturilor, instrucțiunilor specifice și surselor de inspirație, fără de care aspirantul va dispera în fața incapacității sale de a-și atinge scopul. Sperăm că harta noastră va facilita această stradanie umană supremă.

Efectul epistemologic al conștientizării acestei scheme este unul subtil, dar observabil; implicațiile acestor descoperiri au aplicații dintre cele mai pragmatice în sport, medicină, psihiatrie, psihologie, relații personale și în căutarea generală a fericirii. Contemplarea Hărții Conștiinței poate, de exemplu, să transforme radical capacitatea unei persoane de a înțelege cauzalitatea. Așa cum însăși percepția evoluează odată cu nivelul conștiinței, devine evident că și ceea ce lumea numește domeniul cauzelor este de fapt un domeniu al efectelor. Asumându-și responsabilitatea pentru consecințele propriei sale percepții, observatorul poate să-și depășească rolul de victimă, ajungând la conștientizarea faptului că „nimic din exterior nu are putere asupra ta”. Ceea ce determină efectul pozitiv sau negativ în viața noastră, faptul că întâmplările vieții devin fie o oportunitate, fie un factor de stres pentru noi, nu ține de aceste întâmplări, ci de felul

în care noi reacționăm în fața lor, de atitudinea pe care o avem față de ele.

Stresul psihologic este în mod clar un efect al unei condiții căruia îi opunem rezistență sau de care dorim să scăpăm, dar această condiție nu are de fapt vreo putere în sine. Nimic nu are puterea de a „crea” stresul. Muzica tare poate face să crească presiunea sângelui în cazul unei persoane sau poate deveni o sursă de încântare în cazul alteia. Dacă nu este dorit, un divorț poate fi traumatic, dar dacă este dorit poate constitui o eliberare.

De asemenea, Harta Conștiinței aruncă o nouă lumină asupra progresului istoriei. O distincție foarte importantă pentru scopurile acestui studiu este cea dintre forță și puterea adevărată. Putem, de exemplu, să cercetăm o epocă istorică, cum ar fi sfârșitul colonialismului britanic în India. Dacă vom calibra poziția Imperiului Britanic din acel timp, aceea a interesului personal și a exploatării, vom descoperi că ea se găsește pe scala conștiinței cu mult sub nivelul 200. Motivația lui Mahatma Gandhi (calibrată la nivelul 700) era foarte aproape de vârful conștiinței umane obișnuite. Gandhi a avut câștig de cauză deoarece poziția sa era de departe mult mai puternică. Imperiul Britanic a reprezentat forța (calibrată la nivelul 175), iar atunci când forța întâlnește puterea, sfârșește invariabil prin a fi învinsă în cele din urmă.

De asemenea, putem să observăm și faptul că, pe tot parcursul istoriei, societatea a încercat să „trateze” problemele sociale prin acțiuni legislative, strategii, manipulare comercială, legi sau interdicții – toate manifestări ale forței – numai pentru a ajunge la concluzia că aceste probleme – în ciuda faptului că au fost tratate - persistă sau revin. Deși atât guvernele, cât și indivizii, pornind de la diferite poziții ale forței sunt miopi în această privință, unui observator sensibil îi devine evident faptul că multiplele condiții ale conflictului social nu vor dispărea până când nu va fi descoperită și „vindecată” etiologia fundamentală a acestora.

Diferența dintre a trata și a vindeca este aceea că în cazul primei noțiuni contextul rămâne același, în timp ce în cazul celei de-a doua răspunsul clinic este determinat tocmai de o schimbare a contextului. Cu alte cuvinte, ceea ce se urmărește este înlăturarea completă a cauzei problemei, și nu doar o atenuare a simptomelor. Una e să prescrii un antihipertensiv pentru presiunea mare a sângelui și cu totul altceva să extinzi contextul de viață al pacientului, pentru ca acesta să înceteze să mai fie furios și represiv.

Să sperăm că empatia ce rezultă din contemplarea Hărții Conștiinței va micșora drumul spre Bucurie. Cheia bucuriei stă în

blândețea necondiționată pentru toate formele vieții (inclusiv pentru cea proprie) pe care o numim compasiune.¹ Fără compasiune, strădania umană nu poate realiza nimic semnificativ. Putem generaliza acest aspect de la terapia individuală la un context social mai larg, în care pacientul nu poate fi cu adevărat însănătoșit și total vindecat până când nu invocă puterea compasiunii pentru el și pentru cei din jurul lui. Ajunsă în acest punct, persoana care a fost vindecată va începe să vindece la rândul ei.

Capitolul IV

Nivelele conștiinței umane

Milioane de calibrări, de-a lungul anilor în care s-a desfășurat acest studiu, au definit o gamă de valori ce corespunde exact unor seturi de atitudini și emoții, localizate de anumite câmpuri energetice de atracție, asemănător felului în care câmpurile electromagnetice adună pilitura de fier. Am adoptat următoarea clasificare a acestor câmpuri energetice din dorința de a le face ușor de înțeles și de a le păstra totodată corecte din punct de vedere clinic.

Este foarte important să amintim că cifrele acestor calibrări nu reprezintă o progresie aritmetică, ci una *logaritmă*. Astfel, nivelul 300 *nu* reprezintă dublul amplitudinii nivelului 150, ci este 300 la puterea a zecea. Prin urmare, o creștere de numai câteva puncte reprezintă un mare avans în ceea ce privește puterea; rata de creștere a puterii, pe măsură ce avansăm pe scală, este una enormă.

Modalitățile în care se exprimă diferitele nivele ale conștiinței umane sunt profunde și exhaustive, iar efectele acestora sunt deopotrivă generale și subtile. Toate nivelele situate sub pragul 200 sunt distructive pentru viață, atât în ceea ce privește indivizii, cât și societatea în general. Toate nivelele situate deasupra acestui prag constituie expresii constructive ale puterii. Nivelul decisiv care desparte domeniile forței și puterii este nivelul 200.

Atunci când descriem corelațiile emoționale ale câmpurilor energetice ale conștiinței e bine să reamintim faptul că acestea se manifestă arareori ca stări pure într-un individ. Nivelele conștiinței sunt întotdeauna amestecate; o persoană poate opera la un anumit nivel într-un domeniu al vieții și la un cu totul alt nivel în alt domeniu. Nivelul general al conștiinței unui individ este dat de suma totală a efectelor acestor nivele diferite.

Nivelul 20 al energiei - Rușinea

Nivelul Rușinii se apropie periculos de moarte. Cei aflați la acest nivel pot chiar alege să moară recurgând la un act conștient de

sinucidere sau, într-un mod mai subtil, prin refuzul de a lua acele măsuri și atitudini care le-ar putea prelungi viața.

Tot aici întâlnim adesea și moartea printr-un accident evitabil. Cu toții suntem conștienți într-o măsură mai mare sau mai mică de cât de dureroasă e umilința. De rușine, ne punem capul în pământ și aproape că ne dorim să devenim invizibili. Exilarea este un accesoriu obișnuit al rușinii și, în societățile primitive, din care cu toții provenim, exilarea echivala cu moartea.

Experiențele din copilărie, cum sunt de exemplu abuzurile sexuale (care conduc la Rușine), marchează personalitatea pe viață, în afară de cazul în care sunt rezolvate pe cale terapeutică. După cum a stabilit Freud, Rușinea produce nevroze. Ea este distructivă pentru sănătatea emoțională și psihologică și, ca o consecință a stimei scăzute de sine, predispune la dezvoltarea afecțiunilor psihice. O persoană a cărei personalitate are la bază Rușinea este timidă, retrasă și introvertită.

Rușinea este folosită ca unealtă a cruzimii, iar victimele sale devin adesea, la rândul lor, crude. Copiii rușinoși sunt cruzi deopotrivă cu animalele și cu ei înșiși. Comportamentul persoanelor a căror conștiință se situează abia la nivelul 20 este unul periculos. Ei sunt predispuși la halucinațiile proprii unei naturi acuzatoare, la paranoia, în vreme ce alții devin psihotici sau comit crime bizare.

Unii indivizi marcați de Rușine își compensează acest neajuns prin perfecționism și rigiditate, devenind încrâncenați și intoleranți. Exemple notorii ale acestui fapt sunt extremiștii morali, ce formează grupuri vigilente, proiectând asupra altora (pe care se simt apoi îndreptățiți să-i agreseze) propria lor rușine inconștientă. Nu de puține ori, criminalii în serie au acționat sub resortul unui moralism sexual, justificat de dorința de a pedepsi femeile "rele".

Deoarece trage în jos întregul nivel al personalității, Rușinea cauzează vulnerabilitate și în fața celorlalte emoții negative, generând astfel de multe ori îngâmfare, mânie și sentimente de vinovăție.

Nivelul 30 al Energiei: Vinovăția

Atât de des folosită în societatea noastră pentru a manipula și pedepsi, vinovăția se manifestă într-o varietate de expresii, cum ar fi: remușcările, auto-incriminarea, masochismul și întreaga gamă a simptomelor victimizării. Vinovăția inconștientă generează tulburări psihosomatice, predispoziții la accidente și comportament înclinat

spre suicid. Mulți oameni se luptă toată viața lor cu vinovăția, în timp ce alții încearcă cu disperare o evadare din acest cerc vicios, prin negarea amorală a oricărei vinovății.

Cei dominați de vinovăție devin preocupați de "păcat", atitudine emoțională ce este adesea exploatată în scopuri de coerciție și control de către demagogii religioși. Acești misiți ai păcatului și salvării, obsedați de pedeapsă, își proiectează și-si manifestă adesea asupra celorlalți propriile sentimente de vinovăție.

Subculturile în care subzistă aberația autoflagelării manifestă de multe ori și alte forme endemice de cruzime, cum ar fi ritualul public de ucidere a animalelor. Vinovăția provoacă furia, a cărei expresie este adesea crima. Pedeapsa capitală este un exemplu al felului în care uciderea încântă o populație dominată de vinovăție. Găsim un exemplu al acestui fapt și dacă privim spre neiertătoarea noastră societate americană. Aceasta se folosește de presă pentru a-și pune victimele la stâlpul infamiei și uzează de pedepse a căror valoare inhibitoare ori coercitivă nu a fost demonstrată niciodată.

Nivelul 50 al energiei: Apatia

Acest nivel este caracterizat de sărăcie, disperare și lipsă a speranței. Lumea și viitorul arată sumbru; patosul este leit-motivul vieții. Este o stare a neajutorării; victimelor sale, înconjurate de nevoi, le lipsesc nu numai resursele, ci și energia pentru a se salva. În afară de cazul în care energia exterioară este oferită de îngrijitori, poate surveni moartea prin sinucidere pasivă. Lipsiți de voința de a trăi, acești neajutorați privesc în gol, inerti la stimuli, până ce ochii încetează să mai clipească pentru ca, în cele din urmă, să nu mai aibă suficientă energie nici măcar pentru a înghiți hrana.

Acesta este nivelul celor fără adăpost și ai paraziților societății. Este, de asemenea, destinul multor bătrâni și bolnavi izolați. Apaticii sunt dependenți, cei din jurul lor îi percep însă ca pe o povară.

De prea multe ori, societății îi lipsește motivația necesară pentru a fi cu adevărat de ajutor culturilor și indivizilor aflați la acest nivel, care sunt văzuți ca niște risipitori inutili ai resurselor. Nivelul Apatiei este cel al străzilor Calcuttei, unde numai o sfântă asemănă maicii Tereza și a ucenicilor ei au avut curajul să intervină. Este nivelul abandonării speranței și puținii au curajul de a privi în față aceste lucruri.

Nivelul 75 al energiei – Durerea

Este nivelul tristeții, pierderii și descurajării. Cei mai mulți dintre noi am trecut prin aceste stări pentru un timp, dar aceia care rămân la acest nivel trăiesc o viață de regrete și depresii constante. Este nivelul doliului, deposedării și al regretelor față de trecut. Este, de asemenea, nivelul celor care s-au obișnuit să piardă și al jucătorilor cronici, care acceptă ruina ca pe o parte a stilului lor de viață, ajungând adesea până la pierderea slujbelor, prietenilor, familiei, banilor, șansei și sănătății lor.

Pierderile majore suferite în prima parte a vieții îl fac mai târziu pe subiectul lor vulnerabil la acceptarea pasivă a durerii, ca și cum suferința ar fi prețul vieții. Cel aflat în Durere vede suferință peste tot: suferința copiilor, tristețea condiției lumii, tristețea vieții. Acest nivel își pune amprenta asupra întregii viziuni existențiale. O parte a sindromului pierderii este noțiunea ireversibilității a ceea ce a fost pierdut sau a ceea ce simboliza aceasta. În acest punct avem de-a face cu o trecere de la particular la general, astfel încât pierderea unei ființe iubite este echivalată cu pierderea iubirii înseși. La acest nivel, atare pierderi emoționale pot declanșa o depresie serioasă sau chiar moartea.

Deși Durerea este cimitirul vieții, ea are totuși mai multă energie decât Apatia. Astfel, când un pacient traumatizat și apatic începe să plângă, știm că starea lui este mai bună. Odată ce începe să plângă, va și mânca din nou.

Nivelul 100 al energiei - Frica

La nivelul 100 avem la dispoziție mai multă energie. Frica sau pericolul sunt sănătoase. Frica guvernează o mare parte a lumii: Frică de dușmani, frică de bătrânețe sau moarte, teama de a fi respins și o multitudine de alte sentimente de frică motivate social constituie declanșatorii primari ai motivației în viețile multor oameni.

Din perspectiva acestui nivel, lumea - plină de capcane și amenințări - pare să se afle la cheremul hazardului. Frica și accesoriul său nelipsit, insecuritatea, sunt instrumentele de control preferate de agențiile opresive totalitare și de manipulatorii importanți. La rândul lor, mass-media și publicitatea se folosesc de frică pentru a-și crește procentul de piață.

Proliferarea temerilor este la fel de nelimitată ca imaginația umană; odată ajunși în ghearele fricii, chiar și cele mai inocente

evenimente ne-o alimentează. Frica devine obsesivă și poate lua orice formă. Teama de a pierde o relație conduce la gelozie și la un nivel cronic de stres. O gândire marcată de frică poate cauza paranoia sau apariția structurilor neurotice defensive. De asemenea, pentru că este și contagioasă, Frica poate deveni o tendință socială dominantă.

Frica limitează dezvoltarea personalității și favorizează inhibițiile. Deoarece este nevoie de energie pentru a depăși Frica, cei aflați sub imperiul ei nu pot atinge un nivel mai înalt dacă nu sunt ajutați. Astfel, cel temător, pentru a se elibera de sub robia Fricii, va căuta lideri puternici, ce par că și-au învins propriile temeri.

Nivelul 125 al energiei – Dorința

La acest nivel avem de-a face cu încă și mai multă energie. Dorința motivează multe domenii ale activității umane, printre care și economia. Cei din sfera publicității apasă pe această coardă pentru a ne programa cu dorințe legate de pornirile noastre instinctuale. Dorința e cea care ne face să depunem mari eforturi pentru a ne atinge obiectivele sau pentru a obține anumite recompense. Dorința de bani, prestigiu sau putere e cea care conduce viețile multora dintre cei ce au reușit să-și învingă Teama.

De asemenea, Dorința constituie nivelul patimilor și al dependenței (și nu de puține ori, la acest nivel, dorința devine chiar mai importantă decât viața). Victima Dorinței poate fi inconștientă cu privire la fundamentul motivelor sale. Unii oameni devin dependenți de dorința de atenție și-i conduc pe ceilalți prin pretențiile lor. Dorința de acceptare sexuală a produs o întreagă industrie cosmetică și de modă.

Dorința are de-a face cu acumularea și lăcomia. Dar - pentru că e un câmp energetic în mișcare - dorința e insatiabilă, astfel încât satisfacerea unei dorințe este imediat înlocuită de o altă dorință nesatisfăcută, pentru altceva. Iată de ce multimilionarii rămân obsedați de dorința de a câștiga tot mai mulți bani.

În mod evident, Dorința e un stadiu mult mai înalt decât Apatia sau Durerea. Pentru a "primi" trebuie să ai mai întâi energia de a "dori". Televiziunea are o influență majoră asupra multor oameni, cărora le inoculează și le întreține apoi dorințele până la gradul în care depășesc Apatia și încep să caute o viață mai bună. Dorința ne poate aduce pe drumul înțelegerii. Ea poate fi, așadar, o trambulină spre nivelele mai înalte ale conștiinței.

Nivelul 150 al energiei – Furia

Deși Furia poate conduce la crimă și la război, ca nivel energetic ea se găsește mult mai departe de moarte decât nivelele inferioare ei. Furia poate conduce atât la acțiuni constructive, cât și la acțiuni destructive. Atunci când oamenii lasă în urmă Apatia și Durerea pentru a-și depăși Frica, ei încep să dorească; Dorința conduce la frustrare care, la rândul ei, conduce la Furie. Astfel, Furia poate fi un punct de sprijin prin care cei oprimați pot fi catapultați, în cele din urmă, spre libertate. Furia împotriva in justiției sociale, ca și cea îndreptată împotriva victimizării și inegalității a dat naștere unor mișcări importante, ce au condus la schimbări majore în structura societății.

Dar Furia se exprimă cel mai adesea ca resentiment și răzbunare, fiind astfel volatilă și periculoasă. Ca stil de viață, Furia este exemplificată de oamenii iritabili și explozivi, exagerat de sensibili la glume și ironii (chiar și la cele mai nevinovate), devenind astfel certăreți, belicoși și procesomani.

De vreme ce Furia izvorăște din dorința frustrată, ea se bazează pe câmpul energetic imediat inferior ei. Frustrarea provine din exagerarea importanței dorințelor. O persoană mândrie, asemeni copilului frustrat, începe să țipe. Furia conduce lesne la ură, sentiment ce are un efect eroziv asupra tuturor domeniilor vieții.

Nivelul 175 al energiei - Mândria

Mândria, care se situează la nivelul energetic 175, are suficientă energie pentru a pune în mișcare Marina SUA. Acesta este nivelul spre care tinde majoritatea oamenilor de astăzi. Oamenii încearcă un sentiment pozitiv atunci când ating acest nivel, spre deosebire de cel pe care-l experimentează în cazul câmpurilor energetice mai joase. Această înălțare a stimei de sine constituie balsamul tuturor suferințelor îndurate la nivelele inferioare ale conștiinței. Mândria arată bine și știe acest lucru, defilând semeț prin marea paradă a vieții.

Mândria este tot atât de departe de Rușine, Vinovăție sau Frică precum disperarea vieții de ghetou față de mândria de a face parte dintr-un corp de elită al armatei, cum este cel al Marinei. Mândria are în general o reputație bună și este încurajată din punct de vedere social. Cu toate acestea, după cum vedem din schema nivelelor conștiinței, ea este suficient de negativă pentru a rămâne sub nivelul

critic de 200. Din acest motiv, mândria se simte bine numai dacă este pusă în contrast cu nivelele inferioare.

Mândria este defensivă și vulnerabilă pentru că depinde de condiții exterioare, în lipsa cărora poate reveni la un nivel inferior. Un "eu" supraevaluat este vulnerabil. Mândria rămâne slabă pentru că poate fi dărâmată de pe pedestalul ei, devenind Rușine. Aceasta este, de fapt, pericolul ce alimentează temerile legate de pierderea mândriei.

Mândria este divizibilă și dă naștere fașionismului, iar consecințele acestui fapt sunt costisitoare. S-a murit destul de adesea din rațiuni ce țineau de Mândrie. Armatele s-au măcelărit cu regularitate pentru un alt aspect al mândriei, numit nașionalism. Războaie religioase, terorism politic și bigotism, istoria teribilă a Orientului Mijlociu și a Europei Centrale - toate acestea sunt prețurile Mândriei, pe care fiecare societate îl plătește.

Partea inferioară a Mândriei este aroganța, negația și refuzul. Aceste caracteristici blochează dezvoltarea. În Mândrie, refacerea din dependența dată de patimi este imposibilă, pentru că sunt negate problemele emoționale sau defectele de caracter. De altfel, toată problema negării este una legată de Mândrie. Astfel, Mândria se constituie într-o piedică foarte vizibilă pe drumul dobândirii adevăratei puteri, care va pune în locul Mândriei adevăratul prestigiu și măreție.

Nivelul 200 al Energiei – Curajul

La nivelul 200 apare pentru prima dată puterea. Atunci când testăm subiecți la niveluri energetice inferioare pragului de 200 observăm, așa cum se poate verifica numaidecât, că toți încearcă senzații de slăbiciune. Toți devin însă puternici ca răspuns la câmpurile favorabile vieții, situate peste acest prag.

Aceasta este linia critică, ce distinge influențele pozitive ale vieții de cele negative. La nivelul Curajului are loc atingerea adevăratei puteri. Prin urmare, avem de-a face, de asemenea, cu un nivel de întărire. Aceasta este zona explorării, realizării, forței și determinării. La nivelele inferioare, lumea este văzută ca fiind lipsită de speranță, tristă, înfricoșătoare sau frustrantă, dar la nivelul Curajului viața este incitantă, provocatoare și stimulatorie. Curajul implică disponibilitatea de a încerca lucruri noi și de a da piept cu vicisitudinile vieții. La acest nivel de întărire putem să gestionăm cu adevărat oportunitățile pe care ni le oferă viața. Spre exemplu, la

nivelul 200 există energia necesară însușirii aptitudinilor pe care le presupune o nouă profesie. Dezvoltarea și educația devin obiective realizabile. De asemenea, există capacitatea de a face față temerilor sau defectelor de caracter și de a crește în ciuda acestora. Anxietatea nu ne mai zădărnicește aspirațiile, așa cum făcea în stadiile inferioare ale evoluției. Obstacolele care înfrâng oamenii a căror conștiință se află sub nivelul 200 acționează ca stimuli pentru cei ce au evoluat în acest prim nivel de putere adevărată.

Oamenii de la acest nivel restituie lumii la fel de multă energie câtă primesc, în vreme ce, la nivelele inferioare, populațiile și indivizii atrag energie de la societate fără să ofere nimic în schimb. Deoarece realizarea implică un feed-back pozitiv, stima și valorizarea de sine devin tot mai puternice. Aici începe productivitatea.

Nivelul colectiv al conștiinței omenirii s-a păstrat la valoarea de 190 vreme de multe secole și, în mod ciudat, abia în ultimul deceniu a făcut un salt la nivelul actual de 204. (*Prima ediție a acestui volum a apărut în 1995. N. Tr*)

Nivelul 250 al energiei – Neutralitatea

Energia devine foarte pozitivă pe măsură ce ne apropiem de nivelul Neutralității. Am numit acest nivel al Neutralității pentru că este definit de eliberarea din poziționalitatea caracteristică stadiilor inferioare. Sub nivelul 250, conștiința tinde spre dihotomii și poziții rigide, fapt care constituie un impediment într-o lume mai curând complexă și multifuncțională decât în alb și negru.

Abordarea unor atare poziții crează polarizare care, la rândul ei, generează opoziție și diviziune. Așa cum se întâmplă și în artele marțiale, o poziție rigidă devine un punct vulnerabil; ceea ce nu se îndoaie este în pericol să se spargă. Ridicându-se deasupra barierelor sau opozițiilor ce disipează energia, condiția Neutralității permite abordarea problemelor într-un mod flexibil și realist. A fi neutru înseamnă a fi relativ neatașat de consecințe și eșecuri, neîmplinirea unui drum nemaifiind considerată frustrantă, înspăimântătoare sau o înfrângere.

O persoană aflată la nivelul Neutralității poate spune "Bine, dacă nu voi reuși să primesc acest serviciu, voi găsi altul". Acesta este începutul încrederii interioare în sine. A simți și înțelege puterea înseamnă a nu te lăsa intimidat, dar în același timp a nu dori neapărat

să demonstrezi ceva. Așteptarea că viața, cu suișurile și coborâșurile ei, va fi în fond bună dacă ne putem adapta, e o atitudine proprie nivelului 250.

Oamenii aflați la nivelul Neutralității au simțul bunăstării. Emblema acestui nivel e încrederea în capacitățile necesare pentru a trăi în lume. Acesta este nivelul Siguranței. Cu oamenii din acest nivel este ușor să te înțelegi și în preajma lor te simți în siguranță, pentru că ei nu sunt interesați de dispute, competiții și vinovăție. Ei ne transmit încredere fiind ei înșiși, netulburați din punct de vedere emoțional.

Această atitudine evită judecățile și nu conduce la vreo nevoie de a controla comportamentul celorlalți. În același timp, dat fiind că oamenii Neutri valorizează libertatea, ei sunt la rândul lor greu de controlat.

Nivelul 310 al Energiei - Bunăvoința

Acest nivel foarte pozitiv de energie poate fi considerat o poartă spre nivelele superioare. Dacă, de exemplu, cei aflați la nivelul Neutralității se descurcă bine la locul de muncă, la nivelul Bunăvoinței avem de-a face cu excelența, succesul în orice încercări fiind un lucru obișnuit.

Aici dezvoltarea este rapidă pentru că acești oameni sunt aleși pentru a avansa. Pe de o parte, bunăvoința implică depășirea rezistenței interioare în fața vieții și pe de alta, disponibilitatea de a lua parte la ea. Sub nivelul 200 oamenii tind să fie limitați, dar la nivelul 310 are loc o mare deschidere. La acest nivel oamenii devin foarte prietenoși, iar succesul economic și social pare să urmeze automat.

Spre exemplu, cei binevoitori nu sunt îngrijorați de șomaj; ei vor accepta orice slujbă, ori își vor crea propria afacere și carieră. Nu se simt înjosiți de funcțiile de execuție sau de a porni de jos. Sunt îndatoritori față de ceilalți și contribuie la binele societății. De asemenea, ei sunt deschiși față de problemele interioare și nu se confruntă cu blocaje majore în învățare.

La acest nivel, stima de sine este ridicată, fiind întărită de feed-back-ul pozitiv primit de la societate în forma recunoașterii, aprecierii și recompensei. Cel binevoitor este empatic și sensibil la nevoile celorlalți. Ei sunt cei ce construiesc societatea și principalii contributivi ai acesteia. Au capacitatea de a se corija pe ei înșiși, dat fiind că tind să învețe din propriile experiențe. Depășind Mândria, ei

sunt dispuși să-și privească în față defectele și să învețe de la alții. La acest nivel, oamenii devin studenți excelenți. Ei sunt ușor de instruit și reprezintă o considerabilă sursă de putere pentru societate.

Nivelul 350 al energiei: Acceptarea

La acest nivel al conștiinței are loc o transformare majoră în ceea ce privește înțelegerea faptului că sursa și creatorul experienței de viață ale unui individ este el însuși. Asumarea unei atare responsabilități este proprie acestui nivel de evoluție, caracterizat de capacitatea de a trăi în armonie cu forțele vieții.

Toți oamenii din nivelele inferioare pragului 200 înclină să fie lipsiți de putere și se privesc pe ei înșiși ca pe niște victime aflate la cheremul valurilor vieții. Acest fapt își are originea în credința că sursa fericirii sau cauza problemelor cuiva se află "în afara acestei lumi". Prin înțelegerea faptului că sursa fericirii e în noi înșine, acest nivel aduce cu sine un salt imens. În acest stadiu nu mai atribuim unui ceva "supranatural" capacitatea de a ne face fericiți și nici dragostea nu mai este privită drept ceva dat și apoi luat înapoi de un altul, ci izvorând din noi înșine.

Acceptarea nu trebuie confundată cu pasivitatea, care constituie un simptom al Apatiei. Forma de acceptare de care ne ocupăm acum permite angajarea în viață și în circumstanțele acesteia, fără a încerca însă să ne aliniem viața unei planificări.

Odată cu acceptarea (dat fiind că am depășit negarea) avem de-a face cu percepția și calmul emoțional. Vedem acum lucrurile fără a le mai deforma sau înțelege greșit și, în același timp, contextul experienței ni se lărgeste în așa fel încât devenim capabili să vedem lucrurile în ansamblu. În esență, acceptarea implică echilibrul, măsura și caracterul potrivit.

Cei aflați la nivelul Acceptării nu sunt interesați să determine ce anume este rău sau bun, ci se dedică rezolvării problemelor. Slujbele dificile nu le creează vreun disconfort și nici descurajare. Obiectivele pe termen lung încep să devină prevalente față de cele pe termen scurt; autodisciplina și stăpânirea domeniului lor de activitate devin și ele un loc comun.

La nivelul Acceptării nu mai suntem polarizați de conflicte sau opoziții; înțelegem că și ceilalți oameni au aceleași drepturi ca noi și respectăm acest lucru, pentru că punem preț pe echitate. Dacă nivelele inferioare sunt caracterizate de rigiditate, la acest nivel începe să apară pluralitatea, ca o formă de rezolvare a problemelor.

Prin urmare, acest nivel este eliberat de discriminare și intoleranță. De asemenea, există o conștiință a faptului că egalitatea nu exclude; că acceptarea, mai curînd decît să respingă, unește și înglobează.

Nivelul 400 al energiei: Rațiunea

Inteligența și rațiunea ies la rampă atunci cînd depășim emoționalitatea proprie nivelelor inferioare. Rațiunea este capabilă să gestioneze cantități mari și complexe de date și să ia rapid deciziile corecte; e capabilă să înțeleagă relațiile, gradațiile și distincțiile și astfel, manipularea simbolurilor ca pe niște concepte abstracte devine din ce în ce mai importantă. Acesta este nivelul științei, al medicinei și al capacității crescute de conceptualizare și comprehensiune în general. Cunoașterea și educația sunt considerate foarte importante aici. Înțelegerea și informația sunt instrumentele principale ale realizării, care constituie emblema nivelului 400. Acesta este nivelul laureaților premiului Nobel, al marilor oameni de stat, al judecătorilor de la Curtea Supremă. Einstein, Freud și alte figuri importante din istoria gândirii se încadrau aici.

Neajunsurile acestui nivel sunt eșecul de a distinge cu claritate diferența dintre simboluri și ce anume reprezintă ele și confuzia între lumile obiective și cele subiective, fapt care limitează înțelegerea cauzalității. La acest nivel e ușor să scăpăm din vedere pădurea din cauza copacilor, să devenim seduși de concepte și teorii și să sfârșim fără să atingem punctul esențial. În sine, intelectualizarea poate deveni un capăt de linie. Rațiunea este limitată prin faptul că nu ne oferă capacitatea de a discerne esența sau punctul critic al unei probleme.

Rațiunea nu constituie în sine o cale spre adevăr. Ea oferă o mare cantitate de informații dar îi lipsește capacitatea de a rezolva discrepanțele din date și concluzii. Toate argumentele filosofice sună convingător în felul lor. Deși rațiunea este foarte eficientă într-o lume tehnicizată în care domină metodele logice, tot ea constituie, paradoxal, principalul blocaj în calea atingerii unor nivele superioare ale conștiinței. Depășirea acestui nivel este relativ puțin obișnuită în societatea noastră.

Nivelul 500 al energiei: Iubirea

Nivelul de care ne ocupăm acum nu se referă la iubirea reflectată în mass-media. Ceea ce este denumit îndeobște prin iubire nu este altceva decît o emoție intensă în care se combină atracția (deopotrivă fizică și emoțională), posesivitatea, controlul, patima, erotismul și noutatea. Deși este de regulă imperceptibilă și fluctuantă, nu de puține ori, dacă este împiedicată, această emoție dă la iveală o furie și o dependență pe care inițial le mascase. Că iubirea se poate schimba în ură este deja un loc comun, dar ceea ce se denumea îndeobște prin acest termen, *iubire*, este mai curînd un sentimentalism dependent. Ura își are izvorul în mândrie, nu în iubire și, probabil, într-o relație, în care iubirea se transformă în ură, nici nu a existat vreodată iubire adevărată.

Nivelul 500 este caracterizat de dezvoltarea unei iubiri necondiționate, neschimbătoare și permanente. Ea nu fluctuează, pentru că sursa ei, aflată în însăși persoana care iubește, nu este dependentă de factori exteriori. A iubi este o stare de a fi. Este un mod de a te raporta la lume, unul plin de iertare, atenție și implicare. Iubirea nu este intelectuală și nici nu provine din minte; iubirea izvorăște din inimă. Ea are capacitatea de a-i înălța pe alții și poate face lucruri mari datorită purității motivelor sale.

La acest nivel de dezvoltare, capacitatea de a distinge esența devine prevalentă, miezul unei probleme devine preocuparea de căpetenie. Fiind depășită Rațiunea, apare capacitatea de a recunoaște instantaneu totalitatea unei probleme și contextul largit al acesteia. Rațiunea se ocupă numai de domeniul particularului, dar iubirea surprinde întregul. Această abilitate, adesea asumată intuiției, este capacitatea de înțelegere instantanee fără a recurge la procesarea succesivă a simbolurilor. Acest fenomen aparent abstract este de fapt unul foarte concret; el este acompaniat de o însemnată eliberare de endorfînă în creier.

Iubirea nu ia nici o poziție, fiind astfel globală și mai presus de separația poziționalității. Astfel, este posibil să fim “unul cu celălalt” ca și cum nu ar mai exista nici o barieră. Iubirea este așadar inclusivă, lărgind în mod progresiv semnificația sinelui. Iubirea se concentrează asupra binelui din viață, în toate formele de expresie ale acestuia. Ea dizolvă negativitatea mai curînd recontextualizînd-o decît atacînd-o frontal.

Acesta este nivelul adevăratei fericiri, dar, deși lumea este fascinată de subiectul iubirii și toate religiile viabile calibrează cel

puțin la nivelul 500, e interesant de notat că numai 0,4 % din populația lumii a atins vreodată acest nivel de evoluție al conștiinței.

Nivelul 540 al energiei - Bucuria

Pe măsură ce iubirea devine tot mai necondiționată, ea începe să fie percepută ca bucurie interioară. Nu e vorba de bucuria cauzată de o turnură favorabilă a evenimentelor, ci de un companion constant al tuturor activităților. Mai curând decât dintr-o sursă anume, bucuria izvorăște din fiecare moment al existenței. Nivelul 540 este totodată și cel al vindecării și al grupurilor spirituale de ajutor.

Mai sus de nivelul 540 începe nivelul sfinților, vindecătorilor și al studenților avansați. Caracteristică acestui câmp energetic este capacitatea de a avea o răbdare imensă și o persistență a atitudinii pozitive chiar dacă suntem puși în fața unor adversități prelungite. Emblema acestei stări este compasiunea. Oamenii care au ajuns la acest nivel au un efect notabil asupra celorlalți. Ei sunt capabili de perioade lungi de extaz și visare cu ochii deschiși, fapt ce le induce o stare de iubire și pace. Lumea văzută de cei care au atins nivelul 500 este iluminată de o neasemuită frumusețe și perfecțiune a creației. Totul se întâmplă fără efort, prin sincronicitate, iar lumea și orice lucru din ea e văzută ca fiind o expresie a iubirii și divinității. Voința individuală este absorbită în voința divină. Este simțită o prezență, a cărei putere facilitează fenomene situate în afara așteptărilor convenționale ale realității (pe care observatorul obișnuit le numește miraculoase). Aceste fenomene reprezintă puterea câmpului energetic și nu a individului.

Simțul responsabilității față de ceilalți este și el de o altă calitate la cei din acest nivel, comparativ cu reprezentanții nivelelor inferioare. Astfel, există dorința de a folosi starea conștiinței cuiva întru folosul vieții înseși și nu în beneficiul câtorva indivizi. Această capacitate de a iubi simultan mulți oameni este acompaniată de descoperirea că, pe măsură ce iubim mai mult, crește și capacitatea noastră de a iubi.

Experiențele de moarte clinică, ce sunt în mod caracteristic transformatoare prin efectele lor, au permis adesea oamenilor să experimenteze nivelele energetice situate între 540-600.

Nivelul 600 al energiei - Pacea

Acest câmp energetic este asociat cu experiența desemnată prin termenii de transcendență, înțelegerea sinelui și conștiința lui Dumnezeu. Este un nivel extrem de rar, fiind atins de un singur om dintr-un milion. Când această stare este atinsă, distincția între subiect și obiect dispare, nemaexistând un punct focal specific de percepție. Nu e neobișnuit ca indivizii ce au atins acest nivel să se îndepărteze pe ei înșiși din lume, pe măsură ce starea de beatitudine face ca activitățile obișnuite să-și piardă sensul. Unii devin învățători spirituali, alții își desfășoară lucrarea de îmbunătățire a umanității în anonim. Câțiva devin mari genii în domeniile lor de activitate, aducând contribuții majore societății. Aceste persoane sunt sfinte și pot fi chiar canonizate deși, la acest nivel, religia formală este de obicei depășită, fiind înlocuită de spiritualitatea pură din care izvorăsc toate religiile.

S-a raportat că la nivelul 600 și mai sus percepția este uneori lentă, suspendată în timp și spațiu - deși nimic nu e staționar, totul e însuflețit și radiant. Deși e vorba de aceeași lume pe care o văd și ceilalți, ea a devenit o curgere continuă, surprinsă într-un dans evolutiv în care semnificația și sursa sunt copleșitoare. Această revelație teribilă are loc nerațional, astfel încât în minte există o liniște infinită, pentru că mintea a încetat să mai conceptualizeze. Observatorul se dizolvă în peisaj și devine totodată și ceea ce este observat. Cel ce observă devine una cu obiectul observației sale. Toate lucrurile sunt legate între ele printr-o Prezență de o putere infinită, de o imensă tandrețe, deși dură ca o stâncă.

Marile opere ale artei, muzicii și arhitecturii ce se situează între 600-700 ne pot transporta temporar la nivele mai înalte ale conștiinței și sunt universal recunoscute ca eterne și inspiratoare.

Nivelele energetice 700-1000: Iluminarea

Acesta este nivelul Marilor Oameni ai istoriei care au stat la originea modelelor spirituale pe care le-au urmat mulțimile de-a lungul veacurilor. Toți sunt asociați cu divinitatea, cu care adesea sunt și identificați. Este nivelul inspirației puternice. Aceste ființe stabilesc câmpuri energetice de atracție care influențează întreaga umanitate. La acest nivel, experiența unui individ nu mai este separată de a celorlalți, ci, mai degrabă, avem de a face cu identificarea Sinelui cu Conștiința și Divinitatea. *Ceea ce nu este*

manifestat este experimentat ca sine, dincolo de puterea de pătrundere a minții. De asemenea, această transcendență a eului servește drept exemplu, spre a-i învăța pe ceilalți cum poate fi realizată în cele din urmă. Acest nivel constituie vârful evoluției conștiinței pentru domeniul uman.

Marile învățături înalță masele și ridică nivelul de conștiință al întregii umanități. A avea o atare viziune înseamnă grație și darul adus de aceasta este pacea infinită, descrisă ca inefabilă, dincolo de cuvinte.¹ La acest nivel de înțelegere, sensul existenței transcende toate timpurile și toate individualitățile. Nu mai există nici o identificare cu trupul fizic (în sensul de "eu"), prin urmare, destinul nu mai are nici el vreo importanță. Trupul e văzut mai mult ca un instrument al conștiinței, prin intervenția minții, cu prima valoare a acesteia, comunicarea. Sinele se întoarce înapoi la Marele Sine. Acesta este nivelul non-dualității sau al Unității Complete. Nu există vreo localizare a conștiinței, conștiința fiind prezentă pretutindeni în mod egal.²

Marile opere de artă care îi înfățișează pe indivizii ce au atins nivelul Iluminării au particularitatea de a-l surprinde pe învățător cu o anumită poziție a mâinii, numită MUDRA, în care palmele radiază binecuvântare. Acesta este actul transmiterii acestui câmp energetic către conștiința umanității. Acest nivel al grației divine depășește chiar valoarea de 1000, cel mai înalt nivel atins vreodată de vreun om ce a trăit în istoria înregistrată. Acești oameni sunt Marile Avataruri, pe care cu adevărat drept este să îi numim Domnul Krishna, Domnul Buddha și Domnul Iisus Cristos.

Capitolul V

Distribuția socială a nivelelor conștiinței

Descriere generală

O reprezentare grafică a distribuției nivelelor energetice în rândul populației lumii ar semăna cu forma acoperișului unei pagode, în care 85% dintre oameni s-ar afla sub nivelul critic de 200, în timp ce media totală a nivelului conștiinței umanității de astăzi este 204.¹ Puterea relativ puținilor oameni aflați în apropierea vârfului contrabalansează slăbiciunea maselor de la bază. După cum am menționat deja, abia 0,4% din populația lumii calibrează la un câmp energetic situat la nivelul 500 sau peste acesta, iar un nivel al conștiinței de 600 sau mai mult e atins de numai un singur om din 10 milioane.

La o primă vedere, aceste cifre pot părea improbabile dar, dacă examinăm condițiile lumii în care trăim, ne vom aminti cu rezeziune că o mare parte a populației acesteia trăiește la un nivel de subzistență. Foametea și bolile constituie locuri comune, fiind acompaniate frecvent de opresiune politică și pauperitatea resurselor sociale. Mulți dintre acești oameni trăiesc într-o stare a lipsei de speranță, resemnați cu sărăcia lor, o stare corespunzătoare nivelului Apatiei. De asemenea, trebuie să înțelegem că o mare parte a populației lumii, fie ea civilizată sau nu, trăiește în Teamă; majoritatea oamenilor își petrec viața într-o formă sau alta a luptei pentru supraviețuire. Cei care reușesc să depășească imperativul supraviețuirii, ajungând astfel la un nivel care le permite o oarecare libertate de opțiune, devin victimele morii dorințelor care caracterizează lumea economică de azi. Pe de altă parte, succesul și realizarea dorințelor conduc, în cel mai bun caz, la Mândrie.

Nici o satisfacție umană importantă nu poate apărea până la nivelul 250, unde începe să apară un grad de încredere în sine, ca bază a unor experiențe pozitive de viață în evoluția conștiinței.

Corelații culturale

Nivelele energetice situate sub valoarea 200 sunt foarte obișnuite în condițiile de un primitivism extrem, în care oamenii abia își asigură minima subzistență. Îmbrăcămintea este pe sponci, analfabetismul constituie regula, mortalitatea infantilă este ridicată, bolile și malnutriția sunt larg răspândite, existând de asemenea și un vid de putere socială. Ocupațiile sunt rudimentare și se centreză pe obținerea hranei, a combustibilului și pe înjgheburile unor adăposturi. La acest nivel există o totală dependență față de capriciile mediului imediat. Acesta este nivelul cultural al epocii de piatră, situat numai cu puțin peste existența animalică.

Populațiile situate la nivelele inferioare ale scalei de la 0 la 200 sunt caracterizate de munca necalificată, comerțul rudimentar și construirea de artefacte simple cum ar fi pirogile și locuințele temporare. Mobilitatea începe să se exprime în stilul de viață nomad și, în cadrul populațiilor cu o medie a conștiinței ceva mai ridicată, apare agricultura. De asemenea, barterul evoluează în folosirea unor forme monetare.

Cei a căror energie se situează în cadrul valorilor medii ale aceleiași scale de până la 200 sunt asociați cu munca semicalificată. Locuințele sunt simple, dar favorabile vieții, îmbrăcămintea este adecvată și începe să apară educația elementară.

Cei situați în limita superioară a scalei sus-menționate sunt muncitorii calificați, micii comercianți, și cei angajați în sfera industriei. Spre exemplu, dacă la nivelele inferioare pescuitul este o activitate individuală sau tribală, aici el devine o industrie.

La nivelul 300 întâlnim tehnicieni, meșteșugari avansați, manageri și o structură de afaceri mai sofisticată. Absolvirea nivelelor secundare de educație devine obișnuită. Există interes pentru stil, sport și divertisment, televiziunea fiind o modalitate de recreere foarte apreciată la acest nivel.

Limitele superioare ale nivelului 300 ne pun în fața artizanilor, educatorilor și managementului investit cu mai multă răspundere. Cei situați la acest nivel posedă o conștiință informată a evenimentelor publice și o viziune asupra lumii ce se extinde dincolo de orizontul tribului, vecinătății sau cetății, trecând astfel la binele națiunii în ansamblu. Dialogul social devine un important domeniu de interes. Supraviețuirea este deja asigurată grație abilităților și informațiilor adecvate acumulate pentru a funcționa ca o societate civilizată. Există mobilitate socială și flexibilitate, ca și resursele ce

permit atât o oarecare libertate de a călători, cât și alte destinderi stimulative.

Nivelul 400 constituie punctul în care se trezește intelectul, locul geometric al culturii generale consolidate și al educației superioare. Este nivelul profesioniștilor, al celor investiți cu funcții de conducere și al savanților. Dacă din locuințele celor de la nivelele inferioare lipsesc materiale de citit, în locuințele celor de la nivelul 400 sunt obișnuite revistele, periodicele și bibliotecile. De asemenea, există interes pentru canalele de televiziune dedicate educației și o conștiință politică mai sofisticată. Sunt obișnuite o mai mare adaptare a comunicării, preocupările intelectuale și creativitatea artistică. Activitățile de recreere iau forma șahului, călătoriilor, teatrului și concertelor. Întreprinderile civice menite înălțării mediului social au parte, la rândul lor, de o atenție deosebită. Gama obișnuită a reprezentanților acestui nivel o constituie judecătorii de la curtea supremă, președinții, oamenii de stat, inventatorii și marii industriași.

Deoarece educația constituie o parte importantă a acestui nivel, indivizii înclină să se adune în metropole, unde au acces la surse de informare și instrucție (de exemplu, la marile universități). Unii aspiră la statutul de profesori, alții devin avocați sau membri ale altor categorii de profesioniști. Bunăstarea unui semen constituie o preocupare obișnuită, deși nu este totuși ceea ce s-ar numi forța conducătoare. Cei situați la pragul superior al nivelului 400 sunt de regulă liderii domeniului lor de activitate și se bucură de un mare prestigiu social. Atât Einstein, cât și Freud calibrau la nivelul 499. Dar, dacă 400 este nivelul universităților și doctoratelor, tot aici se găsește și sursa limitatei viziuni newtoniene asupra universului și a scindării carteziene între minte și corp (Newton și Descartes calibrau, de asemenea, la nivelul 499).

Așa cum nivelul 200 constituie un punct esențial de schimbare a conștiinței, și nivelul 500 este unul în care conștiința face un alt salt gigantic. Deși supraviețuirea individului este încă importantă, motivația iubirii începe să coloreze toate activitățile, creativitatea (acompaniată de angajare, dedicare și exprimarea carismei) atingând expresia sa deplină. Excelența devine ceva obișnuit în orice domeniu al strădaniei umane, de la sport până la cercetarea științifică. Altruismul devine un factor motivant, alături de dăruirea pentru principii. O poziție de conducere este mai curând acceptată decât căutată. De la acest nivel provine marea muzică, artă și arhitectură, ca și capacitatea de a-i înălța pe ceilalți prin simpla prezență.

La pragul superior al nivelului 500 găsim liderii inspirați ce oferă un exemplu societății și care - în domeniile lor de activitate - creează noi paradigme cu implicații profunde pentru întreaga omenire. Deși sunt ei înșiși foarte conștienți de propriile lor defecte și limite, oamenii de la acest nivel sunt văzuți adesea de public ca fiind ieșiți din comun, recunoașterea de care se bucură materializându-se în emblema distincției ce le este conferită. Mulți dintre cei situați la nivelele medii ale pragului de 500 încep să aibe experiențe spirituale de o profundă semnificație, devenind implicați în aceste preocupări. Unii își uimesc prietenii și familiile prin accedea bruște în noi contexte subiective ale realității. La acest nivel conștiința poate fi descrisă ca viziune, ea putându-se focaliza asupra înălțării societății în ansamblu. Câțiva reprezentanți ai acestui nivel mai fac un salt, spre zona ce calibrează la nivelul 600. În acest punct, viața poate intra în domeniul legendei. Emblema nivelului 600 este compasiunea, ce permează tot ceea ce înseamnă motivație și activitate.

Progresul conștiinței

Deși nivelele pe care le-am descris cunosc mari variații, nu e un lucru prea obișnuit ca oamenii să treacă de la un nivel la altul în cursul vieții lor. Câmpul energetic calibrat la nașterea cuiva crește, în medie cu aproximativ cinci puncte. Ideea că nivelul energetic al unei persoane este activat încă de la naștere are implicații profunde. Conștiința civilizației umane evoluează lent, prin nenumărate generații.

Majoritatea oamenilor utilizează experiențele lor de viață pentru a elabora și exprima variațiile câmpului lor energetic nativ; persoanele care reușesc să depășească acest nivel sunt rare, deși mulți reușesc să facă îmbunătățiri interioare considerabile. Motivul pentru care se petrece acest lucru este mai ușor de înțeles dacă realizăm că nivelul cuiva este definit de motivație. Motivația provine din semnificație și aceasta, la rândul ei, constituie expresia contextului. Astfel, înțelegerea este legată de context care, atunci când este aliniat în mod corespunzător la motivație, determină puterea relativă a individului.

Desigur, amintita creștere medie de cinci puncte într-o viață este numai o cifră statistică. Printre altele, ea este generată de faptul că, din păcate, nu de puține ori, suma alegerilor de viață ale oamenilor face ca nivelul conștiinței lor să scadă în mod drastic. Așa cum vom

vedea mai târziu în detaliu (vezi capitolul XXIII), influența câtorva indivizi (foarte puțini), ce posedă o conștiință avansată, contrabalansează întreaga populație aflată la nivelele inferioare. Dar și reciproca e valabilă. Negativismul extrem al câtorva persoane poate influența culturi întregi, producând un recul global al nivelului general al conștiinței, după cum prea bine o ilustrează istoria. Testele kinesiologice indică faptul că pentru 72% dintre problemele societății este responsabil un procent de numai 2,6% din totalul populației umane, format din indivizi ce se identifică printr-o polaritate kinesiologică anormală (ce atinge valori mari în cazul atractorilor negativi și valori mici în cazul celor pozitivi).

Fără îndoială, este posibil ca anumiți indivizi izolați să facă salturi pozitive bruște de chiar o sută de puncte. Dacă cineva poate scăpa de influența egocentrică al câmpurilor de atracție aflate sub nivelul 200, alegând o abordare a vieții definită de prietenie, cinste, amabilitate și iertare (și chiar făcând acte de caritate), atunci nivelele superioare pot fi atinse cu siguranță – cel puțin din punct de vedere teoretic; practic, este nevoie de foarte multă voință.

Astfel, deși nu este un lucru obișnuit să trecem dintr-un câmp energetic în altul în cursul unei vieți, această oportunitate există totuși. Rămâne ca motivația să activeze potențialul, pentru că în lipsa exercițiului alegerilor nu poate avea loc nici un progres. Este bine să subliniem din nou faptul că progresia unui nivel calibrat de putere este una logaritmică. Astfel, alegerile individuale pot avea un efect considerabil. Diferențele existente între nivelele de putere (de exemplu, între 361,0 și 361,1) sunt foarte importante, fiind capabile să transforme atât viața cuiva, cât și efectul acesteia asupra lumii în ansamblu.

Capitolul VI

Noi orizonturi în cercetare

Interesul nostru principal a fost acela de a elucida structura anatomiei conștiinței, făcând unele referiri la mecanismele forței și puterii. Nu avem însă de-a face cu un subiect pur teoretic. Natura unică a metodei de cercetare descrise aici permite explorarea unor domenii potențiale ale cunoașterii inaccesibile până acum. Tehnica propusă de noi este aplicabilă atât celor mai prozaice și mai practice întrebări, cât și celor mai avansate explorări teoretice. Să investigăm, așadar câteva exemple generale.

Probleme sociale

Consumul de droguri și de alcool constituie o problemă socială crucială, care alimentează și alte probleme paralele (crima, sărăcia etc.) Dacă facem abstracție de definițiile elementare, dependența s-a dovedit a fi o problemă clinică și socială netratabilă și aproape neînțeleasă. Prin termenul “dependență” înțelegem dependența clinică (în sensul clasic al dependenței continue de alcool sau droguri), în ciuda consecințelor cel mai adesea severe ale acesteia - o condiție ce depășește capacitatea persoanelor dependente de a renunța la respectiva substanță în lipsa unui ajutor din afară, pentru că voința înseși a devenit inefficientă. Dar care este oare natura esențială a dependenței și de ce anume este dependentă persoana afectată de acest flagel?

Credința comună e că victima e dependentă de respectiva substanță însăși, pentru că aceasta are puterea de a-i crea o puternică stare de euforie. Dar, dacă reexaminăm natura dependenței prin intermediul metodei kinesiologice, observăm o formulare diferită a acestui proces. În sine, alcoolul sau drogurile n-au puterea de a crea o stare euforică - ele se situează abia la nivelul 100 (nivelul legumelor). Așa-numita “stare euforică” e generată de faptul că experimentarea drogurilor sau alcoolului poate calibra între 350 și 600. Pur și simplu, adevăratul efect al drogurilor este că atenuază

câmpurile energetice inferioare, permițând prin aceasta celui care le consumă să experimenteze exclusiv câmpurile energetice superioare. Este vorba de ceva asemănător unui filtru care sortează toate tonurile cântate de o orchestră, în așa fel încât se pot auzi numai notele înalte. Suprimarea notelor joase nu le crează pe cele înalte, ci doar le pune în lumină.

În cadrul nivelelor conștiinței, frecvențele mai înalte sunt extrem de puternice și puțini oameni le experimentează ca stări pure, pentru că sunt mascate de câmpurile energetice mai joase ale anxietății, fricii, mâniei, resentimentului, etc. O persoană obișnuită ajunge rareori la experiența iubirii lipsite de teamă sau la cea a bucuriei pure. Dar aceste stări superioare sunt atât de puternice, încât odată experimentate, nu le mai uităm niciodată și le căutăm mereu.

Oamenii devin dependenți în urma acestei experiențe a stărilor superioare.¹ Un bun exemplu este prezentat într-un film clasic - e vorba de pelicula *Lost Horizon - Orizontul Pierdut*. Conceptul lui Shangri La (metafora iubirii și frumuseții necondiționate din film) se situează la nivelul 600. El îl reprogreamază pe cel care l-a experimentat în așa fel încât acesta nu mai poate fi vreodată satisfăcut cu o conștiință obișnuită.

Eroul filmului descoperă acest fapt după întoarcerea din Shangri La, când nu mai poate regăsi fericirea în lumea obișnuită. El renunță apoi la tot, pentru a căuta și a se reîntoarce la acea stare a conștiinței, petrecând ani întregi de lupte care aproape că-l costă viața.

Același proces de reprogramare se petrece și cu oamenii care au atins stările superioare ale conștiinței prin alte mijloace, cum ar fi experiența atingerii stării de Samadhi prin meditație, sau cea a morții clinice. Adesea, ei sunt schimbați pentru totdeauna. Nu e deloc neobișnuit ca acești oameni să părăsescă tot ceea ce reprezintă lumea materială, pentru a deveni căutători ai adevărului. Mulți dintre cei ce au avut experiențe cu LSD în anii '60 au făcut același lucru. De asemenea, aceste stări superioare pot fi atinse prin experiența iubirii sau a religiei, muzicii clasice sau artei, sau prin practicarea disciplinelor spirituale.

Starea superioară pe care o caută oamenii - prin orice mijloace - este de fapt câmpul experienței proprii lor conștiințe (Sine). Dacă nu sunt prea sofisticăți din punct de vedere spiritual și le lipsește contextul prin care să înțeleagă această experiență, atunci ei cred că amintita experiență este creată de undeva “din afară” (de exemplu, de un guru, de muzică, de un drog, de iubit/iubită). În realitate, tot ceea ce s-a întâmplat este că ei au experimentat - în circumstanțe deosebite - ceea ce se află “înlăuntru”. Majoritatea oamenilor sunt

atât de străini de propriile lor stări ale conștiinței pure, încât nu le recunosc atunci când le experimentează, pentru că le indentifică cu stările inferioare ale eului. O imagine de sine negativă estompează claritatea plină de bucurie care constituie în realitate adevărata esență a identității lor și care, prin urmare, le rămâne necunoscută. Toți marii învățători spirituali au afirmat că această stare de bucurie, pace și împlinire constituie adevărata noastră esență. (Vezi *“împărăția lui Dumnezeu e în voi”*).²

O stare “superioară” este orice stare a conștiinței aflate la un nivel mai înalt decât cel obișnuit al conștiinței cuiva. Prin urmare, pentru o persoană care trăiește în Frică, trecerea la nivelul Curajului constituie o accedere într-o stare superioară. Pentru oamenii ce trăiesc în Apatia lipsită de speranță (de exemplu, paria din ghetourile lumii a treia), Mânia este o stare superioară. Frica e percepută ca fiind cel puțin mai bună ca Disperarea, iar Mândria mult superioară Fricii. Acceptarea e mult mai confortabilă decât Curajul, iar Iubirea face ca orice altă stare inferioară ei să pară neatractivă. Și, dacă Bucuria surclasează toate emoțiile umane, extazul este rezervat unui număr foarte redus de oameni. Cea mai sublimă experiență este starea de Pace infinită, atât de desăvârșită încât zădărnicește orice încercare de a o descrie.

Cu cât este mai înaltă realizarea fiecăreia dintre aceste stări, cu atât mai mare este puterea sa de a reprograma întreaga viață a subiectului. Chiar și numai un singur moment petrecut într-o stare foarte înaltă poate schimba complet orientarea, obiectivele și valorile cuiva. Se poate spune că individul care fusese înainte nu mai există, din acea experiență născându-se o nouă persoană. Mecanismul evoluției spirituale implică tocmai progresul obținut prin multă muncă, pe un drum spiritual dedicat.

La o stare superioară permanentă, ce poate fi atinsă în mod legitim numai printr-o viață întreagă de muncă interioară dedicată, se poate totuși ajunge temporar prin mijloace artificiale. Dar echilibrul naturii dictează că atingerea artificială a respectivei stări (fără a fi meritat acest lucru), crează o datorie, iar echilibrul interior negativ se materializează în consecințe negative. Prețul acestor plăceri furate este disperarea pe care o cauzează dependența. În cele din urmă, atât cel dependent, cât și societatea, își plătesc invariabil prețul.

Societatea noastră idealizează munca, stoicismul, sacrificiul de sine, reținerea etc. și condamnă plăcerea (chiar și în cele mai simple forme ale sale), declarând-o adesea chiar în afara legii. Politicienii, fie ei laici sau clerici, înțeleg bine fenomenul. O parte a repertoriului standard al politicienilor locali, în scopul atragerii titlurilor de pe

prima pagină, este anunțarea publică a intenției de a interzice revista Playboy în închisori sau de a restricționa accesul deținuților la țigări sau la programele TV.³

Pe de o parte, societatea noastră legitimează promisiunile neonorate și ademenirea dar, pe de alta, neagă satisfacția. Spre exemplu, se recurge intens - în scopul vinderii produselor - la ispitirea sexuală dar, în același timp, plăcerea sexului comercial real este interzisă pe considerente de imoralitate.

Din punct de vedere istoric, toate clasele dominante și-au exercitat puterea controlând societatea printr-o formă sau alta de etică puritană. Cu cât muncesc mai din greu subalternii și cu cât sunt mai slabe plăcerile lor, cu atât mai bogat va fi sistemul conducător, fie că e vorba de o teocrație, aristocrație, oligarhie sau de baronii industriei. O atare putere e construită pe plăcerea interzisă muncitorilor. Însă, după cum am văzut, plăcerea nu este altceva decât o formă de energie înaltă. De-a lungul secolelor, energiile maselor au fost captate pentru a produce pentru clasele superioare belșugul plăcerilor interzise celor inferioare.

Adevărul e că energia plăcerii vieții constituie principalul capital al omenirii; privarea omului de aceasta a generat larga divizare între avuți și mulțimea celor care dețin puține mijloace. Ceea ce invidiază aceștia din urmă la viețile celor din clasele superioare sunt tocmai plăcerile de care se bucură acestea, de la plăcerile exercițiului puterii în formele sale variate, până la frumoasele trofee ale indulgenței de sine. Înțelegerea faptului că plăcerile negate unei părți a lumii sunt gustate de alții generează excesele revoluțiilor și același lucru (dar sublimat de data aceasta) se traduce în respingerea legilor restrictive privitoare la plăceri.

Astfel, codul moral funcționează ca o exploatare raționalizată a energiei vieții maselor printr-o distorsie calculată a valorilor. Iluzia proferată e următoarea: cu cât este mai grea viața cuiva, cu atât mai mare îi va fi răsplata în ceruri. Această alăturare distorsionată a plăcerii cu suferința a produs un mediu social pervertit din punct de vedere moral, în care suferința este asociată plăcerii. În această atmosferă, alternarea nesănătoasă a suferinței și euforiei care caracterizează dependența devine funcțională (cel puțin provizoriu), într-un joc antisocial mortal al câștigării și pierderii stărilor euforice interzise.

Din sfera aceleiași viziuni asupra vieții provine și metoda obișnuită în care societatea abordează problema, și anume prin intermediul celeilalte fațete a medaliei: negarea substanței abuzului. Făcând astfel, am creat o piață atât de activă, încât o întreagă

industrie criminală a înflorit, corupând viața pe multiple nivele. De exemplu, arestarea unui baron al drogurilor n-are nici un efect asupra problemei drogurilor; chiar înainte ca acesta să fie închis, a și fost înlocuit de altcineva. Baronul sud-american Pablo Escobar a fost înlocuit imediat după arestarea sa de trei noi stâlpi ai mafiei, astfel încât hidra are acum trei capete în loc de unul.⁴

Problema consumului de droguri necesită o abordare socială calibrată la nivelul 350, în vreme ce actualul program antidrog calibrează numai la nivelul 150. Prin urmare, acest program este ineficient și banii cheltuiți pe el sunt aruncați în vânt.

Cercetarea industrială și științifică

Metoda de diagnoză pe care o descriem în volumul de față trasează cu repeziciune zone fertile de cercetare și dezvoltare în știință și industrie. Câteva exemple din istorie ilustrează în ce măsură folosirea acestei metode ar fi putut salva ani întregi de eforturi și, nu în ultimul rând, multe milioane de dolari.

Cercetarea materială: Thomas Edison a testat peste 1600 de substanțe înainte de a descoperi că tungstenul este cel mai potrivit element pentru a fi folosit la fabricarea becurilor.⁵ Ar fi existat și o cale mai ușoară de a identifica acest element optim: aceea de a împărți alternativele posibile în două grupuri și de a întreba "Se află oare materialul în acest grup?" (Da/Nu). După această determinare, grupul este din nou subîmpărțit, și așa mai departe. Prin această metodă, răspunsul poate fi obținut în câteva minute, nu ani.

Dezvoltarea Producției: Corporația RJR Nabisco a cheltuit aproximativ 350 de milioane de dolari pentru cercetarea și producerea unei țigaretă fără fum⁶, pe baza presupunerii greșite că fumatul este în primul rând un obicei oral (de fapt, s-a descoperit apoi că atunci când oamenii nu mai văd, înclină să nici nu mai fumeze - fumatul având multiple cauze, mulțumirea orală fiind numai una dintre acestea).⁷

Cu ajutorul kinesiologiei se poate realiza un studiu de piață al oricărui produs potențial, obținându-se în mai puțin de un minut concluzii clare cu privire la fezabilitatea pieții și acceptarea respectivului produs de către public. Astfel, acceptabilitatea și profitabilitatea pot fi determinate foarte exact, cu condiția ca întrebările să fie precise și investigația să reflecte toate contingențele -

inclusiv ocurența, piețele, publicitatea și segmentele de populație cărora i se adresează.

Investigația științifică: Știința asigură un câmp de explorare kinesiologică care oferă un nivel de incitare intelectuală ce eclipsează orice joc de salon. (De asemenea, este fascinant pentru un grup să compare ceea ce a descoperit cu descoperirile altor grupuri care au folosit aceeași metodă). Într-o aplicație mai generală, se pot identifica cu repeziciune căi de cercetare fructuoasă și se va descoperi că, adesea, cele mai valoroase cunoștințe ce trebuie obținute au de-a face cu amplitudinea și dimensiunea respectivei cercetări. Deoarece această metodă ocolește limitele impuse de context, una din aplicațiile sale cele mai de seamă este verificarea procesului însuși - anume, dacă este sau nu o direcție corectă de urmat. Astfel, putem confirma că premisele primare ale cercetării sunt valide.

De exemplu, căutările noastre îndreptate în direcția identificării vieții în univers iau forma transmiterii în spațiu a simbolului matematic π . Implicit, se pleacă de la premiza că nici o civilizație n-ar fi putut ajunge la recepția radio dacă n-ar înțelege acest concept matematic. Dar e foarte hazardat să presupunem că viața, în altă parte, ar fi cel puțin tridimensională sau detectabilă de simțurile umane, ca să nu mai vorbim de presupunerea că ar fi compusă din unități de viață ce-și rezolvă problemele prin folosirea unui intelect și utilizează simbolurile pentru a comunica peste spațiu și timp.

Știința Medicală. Diagnosticul kinesiologic constituie o știință în sine, guvernată de colegiul Internațional de Kinesiologie Aplicată. Fiecare organ al corpului are propriul mușchi detector. Slăbirea tonusului acestuia semnalizează patologia organului corespondent. Deja, kinesiologia este folosită intens pentru a confirma deopotrivă diagnosticul și eficacitatea unei terapii probabile. De asemenea, prin intermediul răspunsului kinesiologic al pacientului pot fi determinate doza optimă și medicamentul potrivit. În mod similar, pot fi detectate alergiile și poate fi determinată necesitatea administrării unor suplimente nutritive.

Cercetarea Teologică, Epistemologică și Filosofică

Deși validitatea aplicațiilor sale poate varia în funcție de capacitatea conștiinței observatorului, tehnica folosirii kinesiologiei pentru determinarea adevărului însuși calibrează la nivelul 600.

Aceasta înseamnă că metoda descrisă de noi asigură un grad de siguranță ce se află dincolo de dualitate sau de domeniul conștiinței normale, așa cum o cunoaștem din viața de zi cu zi. Nivelul de adevăr al acestei cărți, în întregul ei, este de aproximativ 750. Pentru a menține acest nivel, adevărul fiecărui capitol, fiecărei pagini, paragraf și propoziție a fost examinat prin metoda descrisă mai sus, toate afirmațiile și concluziile fiind verificate în mod similar.

Confuzia ce înconjoară natura adevărului poate fi atenuată dacă noi calibrăm nivelul de adevăr al întrebărilor și răspunsurilor noastre. Paradoxurile și ambiguitățile se ivesc din nivelele de conștiință confuze; un răspuns este adevărat numai la propriul său nivel de conștiință. Astfel, putem considera că un răspuns e "corect", dar în același timp "nevalid", ca o notă muzicală care, deși cântată corect, este așezată greșit pe portativ. Toate observațiile constituie reflexiile unor nivele specifice ale conștiinței și sunt valide numai la nivelul lor. Prin urmare, fiecare mijloc de a aborda un subiect are propriile sale limite.

O afirmație poate fi adevărată la un nivel superior de înțelegere, dar în același timp poate fi de neînțeles pentru o minte obișnuită. Prin urmare, valoarea sa intrinsecă poate fi coruptă atunci când afirmația este distorsionată de limitele ascultătorului. Acesta a fost destinul religiilor de-a lungul secolelor, când afirmațiile provenite din nivele superioare ale conștiinței au fost interpretate greșit mai târziu de către ucenicii investiți cu autoritate.

Atare distorsiuni pot fi observate, într-o măsură extremă, în sectele fundamentaliste ale oricărei religii. Interpretarea fundamentalistă a învățăturilor religioase se îndepărtează de adevăr pentru că provine întotdeauna din negativism. Cele mai inferioare descrieri ale divinității sunt acelea ale unui Dumnezeu gelos, răzbunător și mândru, un Dumnezeu al morții, foarte departe de Dumnezeul milei și iubirii. Dumnezeul care justifică negativitatea reprezintă o glorificare a negativului și oferă celor ce-l urmează o tăgăduire a responsabilității, prin justificarea cruzimii și ororilor umane. De regulă, durerea și suferința cresc pe măsură ce ne apropiem de nivelele inferioare ale conștiinței.

Adevărul fiecărui nivel al conștiinței este auto-probatoriu prin faptul că fiecare nivel are marja sa inerentă de percepție care

confirmă ceea ce deja era considerat adevărat. Astfel, orice om își simte justificate punctele de vedere ce stau la baza acțiunilor și credințelor sale. Aici se ascunde pericolul inerent al tuturor justificărilor. Oricine se poate justifica, începând cu criminalul care-și motivează ieșirile de mânie și până la demagogii ecclesiastici și extremiștii politici de toate nuanțele. Distorsionând contextul, e posibil să justificăm virtual orice comportament uman.

Dialogul uman este prodigios în vastitatea și subtilitatea sa, reflectând interacțiunile caleidoscopice ale câmpurilor energetice puternice de atracție care formează conștiința omului. Strălucirea marilor filosofi ai lumii din aceste 25 de secole a fost uluitoare în anvergura și complexitatea sa. Există totuși câteva domenii în care întâlnim un acord, cum ar fi cel referitor la natura adevărului. În lipsa unui jalon obiectiv, fiecare individ ce a trăit vreodată a trebuit să treacă prin reflexiile schimbătoare ale vieții pentru a-și discerne propriul său adevăr; aceasta pare o luptă eternă la care omul e condamnat prin propriul său model mental.

Acest model postulează că orice afirmație va fi adevărată numai în cadrul unui context dat, în ciuda faptului că definițiile și derivațiile contextului sunt invizibile și neafirmate. E ca și cum toți indivizii ar explora viața cu un compas ce are aceeași rază. Faptul că, până la urmă, este posibil orice dialog semnificativ, reflectă enorma compasiune a omului pentru propria sa condiție. Acest lucru mai atestă și faptul că, în realitate, actul de a da coeziune întregului constituie acțiunea unui Câmp de atracție atotinclusiv care facilitează manifestarea posibilului în real.

Concordanța provine din organizarea modelelor din spatele haosului aparent; astfel, evoluția omenirii progresează, în ciuda semnalelor aparent aberante ale indivizilor dintr-un moment dat sau altul. Haosul nu este altceva decât o percepție limitată. Totul face parte dintr-un întreg mai mare, cu toții suntem implicați în evoluția Câmpului de atracție atot-inclusiv al conștiinței înseși. Evoluția este cea care garantează salvarea omenirii și a întregii vieți, și această evoluție e înăscută în orice câmp al conștiinței. Noblețea omului rezidă în luptă sa constantă cu propria-i existență (pe care nu el a cerut-o), într-o lume care e asemănătoare cu o casă a oglinzilor - unicul său sprijin fiind credința sa în procesul vieții înseși.

Capitolul VII

Analiza punctelor critice din viața de zi cu zi

Aplicațiile potențiale pentru cercetare pe care le-am descris ne oferă o idee despre utilitatea nelimitată a metodei kinesiologice. Pe măsură ce interacțiunea câmpurilor energetice de atracție cu conștiința umană se relevă într-o interacțiune a minții și trupului, nivelul primar al energiei disponibile în orice întreprindere poate fi calibrat de către oricine, oriunde și oricând. Tot ceea ce este necesar este să avem doi oameni, din care unul să fie familiarizat cu tehnica testării descrisă în studiul de față. Implicațiile practice sunt uluitoare; acest instrument poate fi la fel de fecund pentru evoluția continuă a societății ca oricare dintre descoperirile majore de până acum ale științei. Haideți să exprimăm în cuvinte mai practice ce anume înseamnă acest lucru.

Având în vedere faptul că puterea calibrată a unui model de atracție identificat este legată direct de gradul de veridicitate sau de nivelul de adevăr al acestuia, este posibilă distingerea clară a adevărului de fals, a constructivului de destructiv, a ceea ce e practic și eficient de ceea ce e nelucrativ și cauzator de pierderi. Putem identifica motivele, programul și obiectivele oricărui proiect și chiar al indivizilor înșiși. Așadar, lupul nu mai poate să se ascundă într-o blană de oaie.

După cum am văzut deja, conștiința reacționează decisiv la diferența dintre adevăr și falsitate. De altfel, puteți verifica acest lucru în următorul fel. Să zicem că aveți vârsta de 43 de ani. Rostiți "am 43 de ani" ținându-vă brațul întins, pe care îl apăsați ceva în jos. Atunci când spuneți adevărul, brațul dumneavoastră va rămâne ferm. În timp ce atunci când spuneți "am 45 ani" (deci nu rostiți un adevăr), brațul dumneavoastră va slăbi imediat.

Asemeni unui computer, conștiința răspunde pur și simplu cu 0 sau 1, adevărat sau fals (orice ambiguitate a acestui proces se datorează modului în care se pun întrebările și nu mecanismului de răspuns. Vezi anexa B, capitolul II și mai jos).

Putem identifica nivelul de adevăr al oricărei afirmații, credințe, sistem sau cunoștințe. Putem măsura exact adevărul oricărei propoziții, paragraf, capitol sau chiar al unei cărți întregi (inclusiv a celei de față).¹ Putem identifica bonitatea propriului nostru nivel al conștiinței sau motivele oricărei întreprinderi. Avem acum la dispoziție o perspectivă asupra mișcărilor sociale și istoriei ce n-a fost nicicând posibilă înainte. Cercetarea politică nu se mai limitează la prezent. Putem privi înapoi în istorie pentru a face calibrări, pentru a-i compara, de exemplu, pe Gorbaciov cu Stalin, pe Troțki cu Lenin și așa mai departe...

În toate aceste cazuri, kinesiologia revelează ordinea implicită ascunsă, făcând-o explicită, dând la iveală adevărata ei natură. Folosirea acestui sistem este auto-educativă și auto-directoare. După cum veți vedea, fiecare răspuns conduce la întrebarea următoare - din fericire, într-o direcție ascendentă și benefică. Descoperim adevărul despre noi înșine pentru că întrebările pe care le punem sunt mai mult reflecțiile propriilor noastre motivații, obiective și nivele de conștiință. Întotdeauna este instructiv să calibrăm întrebarea și nu răspunsul.

Discutând despre acest proces, trebuie să subliniem încă o dată câteva aspecte ale formei în care punem întrebările. Precizia frazei este de o importanță capitală. De exemplu, întrebarea poate suna astfel: "Oare această decizie este una bună?" Dar ce anume înțelegem prin "bună"? Bună pentru cine și în ce segment temporal? Întrebările trebuie definite foarte atent. Ceea ce considerăm noi că e rău sau bun e o chestiune mai curând subiectivă; ceea ce crede universul despre aceasta poate fi un lucru destul de diferit.

Motivația are un rol foarte important în interogație. Întrebați întotdeauna la început: "Pot întreba asta?" Niciodată nu puneți o întrebare dacă nu sunteți pregătiți pentru răspuns; faptele pot fi destul de diferite de ceea ce credeți în mod obișnuit. Deși există un oarecare potențial pentru supărări emoționale generate de folosirea nechibzuită a acestei metode, experiența a dovedit că prin continuarea interogației contextul se va lărgi și se vor vindeca neliniștile. Să zicem că o tânără întreabă "E oare sincer prietenul meu?" "E oare el ceva bun pentru viața mea?", iar răspunsurile sunt negative. Ea este dezamăgită să descopere că iubirea și interesele lui sunt egoiste. Dar, continuând cu întrebările, primește și o soluție. "Oare această relație se va sfârși cu suferință?" (Da). Și mă scutesc de multe suferințe prin faptul că aflu asta?" (Da) "Pot învăța ceva din această experiență?" (Da).

La un nivel mai practic, aceeași tehnică poate determina dacă o investiție e una cinstită sau nu, sau dacă putem sau nu avea încredere într-o anumită instituție. Putem prezice cu exactitate potențialul noilor dezvoltări, nu numai în sfera marketingului, ci și în domeniile cercetării medicale și ingineriei. Putem verifica viabilitatea măsurilor de siguranță de pe marile tancuri petroliere. Putem judeca în avans utilitatea și oportunitatea strategiei militare. Putem stabili cine este potrivit pentru a governa și putem distinge omul de stat dintre politicieni. În cazul unui eveniment media, putem spune imediat dacă reporterul sau interviueatul spune sau nu adevărul, iar dacă îl spune, ce nivel de adevăr exprimă. (Dacă încercați acest lucru în timpul știrilor de seară, puteți avea o revelație șocantă: de multe ori, toate persoanele publice mint).

Vreți să știți dacă e bine să cumpărați această mașină la mâna a doua? Simplu. Dacă un vânzător spune adevărul? Tot simplu. Dacă noua dumneavoastră cucerire este o carte câștigătoare? Dacă acest produs merită cumpărat? Dacă angajații dumneavoastră sunt demni de încredere? Care e gradul de siguranță al noului dispozitiv? Cât de integru, competent și talentat este un anumit doctor sau avocat? Care este cel mai bun terapeut, profesor, antrenor, dentist sau mecanic? Ce nivele ale conștiinței sunt necesare pentru ca anumite instituții publice să-și exercite îndatoririle în mod optim?

Această capacitate de a distinge imediat adevărul de fals are un potențial atât de valoros pentru societate, încât considerăm potrivit să documentăm și să verificăm anumite aplicații practice în cadrul cercetării noastre.

Evenimente actuale și istorice

Deoarece tehnica pe care am explicat-o mai sus distinge imediat dovezile reale de cele false, ea poate, de exemplu, să rezolve disputele, poate dezvălui identitatea criminalilor sau poate să ajute la localizarea persoanele dispărute. Ea poate dezvălui adevărul din spatele evenimentelor de presă, după cum poate determina vinovăția sau inocența victimelor și acuzatorilor, poate proba sau infirma validitatea teoriilor conspirației sau poate conduce la elucidarea misterelor nerezolvate, cum ar fi povestea Ameliei Garhart, sau răpirea lui Lindbergh etc. Mărturiile depuse în fața Senatului, ca și rapoartele de presă pot fi verificate în numai câteva secunde. De exemplu, prin folosirea acestei tehnici se va descoperi că o personalitate importantă a sportului ce a fost recent arestată este

nevinovată, iar acuzatorul său a mințit. Într-un alt caz celebru, acuzatorul a spus adevărul, iar acuzatul mai deține încă o funcție importantă.

Cercetarea Medicală

Adesea, eșecul de a eradica anumite boli sau de a găsi tratamente adecvate se datorează faptului că rațiunea are propriile sale limite. De multe ori, răspunsurile false înlătură căutarea adevăratelor cauze. De exemplu, e deja axiomatic că fumatul cauzează cancer; cu toate acestea, cercetările noastre au revelat că tutunul natural - supus fiind testului kinesiologic - este puternic, iar cel din comerț este slab. Până în 1957 nu se observase că tutunul ar fi cancerigen, iar acum se întâmplă acest lucru din cauza chimicalelor cu care sunt fabricate astăzi țigările. Există și soluții la eterna problemă a fumătorilor legată de cancerul la plămâni. Cercetări publicate în 1995 în revista *Science* indică faptul că un gram de vitamina C pe zi previne distrugerea celulelor în urma fumatului. Dar soluția reală este identificarea și eliminarea din procesul de fabricație a chimicalelor cancerigene.

Criminalistică și Procedură Judiciară

A ști dacă un martor minte sau nu este un lucru de o importanță capitală în orice investigație. Dar este la fel de important de știut dacă nu cumva nu ascunde dovezi și procurorul sau dacă juriul n-a fost indus în eroare astfel (sau dacă respectivul juriu înțelege dovezile prezentate în cazul asupra căruia urmează să se pronunțe).

Una dintre cele mai interesante aplicații ale acestei tehnici este în cazul infracțiunilor în care nu există martori, ci doar cuvântul acuzatorului contra cuvântului acuzatului. Avalanșa de acuzații împotriva unor persoane proeminente cu privire la infracțiuni de natură sexuală este un exemplu evident. Persoanele publice sunt ținte ușoare pentru atare înscenări motivate politic și, într-o societate în care acuzații sunt tratați de către mass media ca și cum li s-ar fi dovedit vinovăția numai în virtutea faptului că au fost acuzați, ei au nevoie de protecție publică într-o măsură egală cu reclamanții.

Statistică și Metodologie – Economisirea timpului

S-au cheltuit sume mari de bani și mult timp pentru a aduna date menite probării unor chestiuni ce ar fi putut fi discernute în numai câteva minute. De exemplu, pentru a dovedi scepticilor validitatea metodei kinesiologice înseși au trebuit urmate următoarele proceduri: 1) 15 grupuri mici, totalizând un număr de 360 subiecți au fost testate deopotrivă cu stimuli negativi și pozitivi (analiza statistică a revelat $p \leq .001$); 2) 7 grupuri mari, totalizând 3293 de voluntari au fost testați în mod similar ($p \leq .001$); 3) 325 de subiecți au fost testați individual ($p \leq .001$); 4) un număr de 616 pacienți ai secției de psihiatrie au fost testați atât în grup, cât și individual ($p \leq .01$). Metodele tradiționale sunt inefficiente.

Politică și Guvernare

Oare conducătorii noștri au spus adevărul? Oare un personaj politic respectă și susține Constituția sau o interpretează în folosul propriu? Oare un anumit candidat are capacitatea unică de a se ridica la pretențiile pe care le presupune funcția la care aspiră? Sunt oare faptele interpretate greșit de vreo agenție guvernamentală sau de vreun purtător de cuvânt? Și politicile propuse, oare pot ele rezolva problemele pentru care au fost gândite? Atare chestiuni practice pot fi abordate astăzi cu mai multă siguranță. Dezbaterile politice și alocuțiunile publice pot fi analizate realist, iar propunerile legislative pot fi evaluate dintr-o perspectivă mai clară. Programele viabile pot fi identificate în mod clar, iar cele inefficiente eliminate.

Comerț

Grație metodei noastre, e posibil să diagnosticăm o afacere sau o industrie bolnavă și să-i rezolvăm problemele fără a risca resurse financiare pe experimente. Analiza completă a unei afaceri începe cu calibrarea nivelelor actuale și trecute ale motivației colective și a abilităților tuturor celor implicați. Putem calibra apoi ce nivel trebuie să atingă diferitele departamente pentru a reuși. După aceea, pot fi evaluate în mod similar politicile, personalul, produsele, furnizorii, marketingul și publicitatea, procedeele de angajare. Astfel, vor putea fi apoi investigate diferitele strategii de marketing fără a se investi mulți bani în studii de piață, deci economisind timp, energie și bani.

E bine să ne reamintim că în convențiile comerciale, așa cum se întâmplă și în cele politice, adevărul are un statut cel puțin ambiguu. Este un fapt universal acceptat că tot ceea ce se spune pentru a se obține un avantaj nu implică vreun standard personal de onestitate. Pretențiile exagerate, bluful și altele asemenea sunt la fel de comune mediului de afaceri ca ținuta business, cu cămașă albă și cravată. (De fapt, analiza kinesiologică ne spune să nu ne încredem prea tare într-o persoană care, deși pare onestă și bine intenționată, obișnuiește să poarte costum și cravată!) Prin urmare, numeroase aplicații apar în chestiunile zilnice - de exemplu, aceea de a stabili dacă o factură sau o chitanță sunt sau nu corecte. Un cec fals va face ca brațul oricărui investigator să slăbească, așa cum se vor întâmpla lucrurile și în cazul calității inferioare a execuției unei lucrări sau a unui produs. Frauda și imitațiile sunt ușor detectabile; tehnica noastră poate deosebi cu repeziciune un cec fără acoperire de unul real, un diamant fals de unul autentic.

Știință și cercetare

Un mare potențial oferit de kinesiologie deopotrivă comunității științifice și publicului larg este acela că nivelul de adevăr al oricărei teorii sau experiment științific este ușor de determinat. Pot fi stabilite dinainte beneficiile ce vor rezulta dintr-o direcție de urmat în investigații, după cum pot fi studiate în avans și celelalte alternative. De asemenea, o chestiune de mare însemnătate practică este și examinarea proiectelor de cercetare din punct de vedere al economiei lor ca și din cel al capacității investigatorilor și al echipamentului.

Analiza factorilor critici poate detecta exact punctul dintr-un sistem dat în care se poate obține un rezultat maxim cu un minimum de efort. Modalitatea actuală de precizie a dezvoltărilor și explorărilor propunerilor alternative este simularea computerizată, cu toate variabilele sale complexe și nesigure. Totuși, prin folosirea kinesiologică a celui mai avansat computer din lume, anume sistemul nervos uman, pot fi depășite limitele interne ale circuitelor logice. Nonlocalitatea cuantică garantează că răspunsurile la fiecare întrebare sunt prezente pretutindeni, dar acest lucru poate genera - în sine - confuzii pentru un computer convențional.

Practica Medicală

În ceea ce privește medicina, pot fi testate kinesiologic atât acuratețea diagnosticului, cât și eficacitatea unui tratament. De asemenea, această tehnică este valabilă în cazul problemelor psihice, unde poate ajuta la stabilirea rapidă a etiologiei unei disfuncții. Un subiect de investigație actual și controversat este cel din zona așa-numitelor amintiri reprimite din copilărie referitoare la preținse abuzuri sexuale. Faptele pot fi repede diferențiate de "amintirile" false, obținute ca răspuns la sugestie.

Freud a concluzionat că majoritatea relatărilor referitoare la incesturi petrecute în copilărie aveau o origine isterică, sfârșind astfel prin a nu le mai da crezare.

Testarea kinesiologică poate fi folosită pentru a susține judecățile clinice, ca și investigațiile controlate științific, pentru că poate transcende limitările inerente ale cercetării tradiționale, care se expun riscului de a crea exact acea eroare pe care ar trebui de fapt s-o prevină. Statisticile nu substituie adevărul și, în complexitatea fenomenelor biocomportamentale, antecedentele proxime pot fi prea ușor clasificate drept cauze evidente. "Cauza" reală poate foarte bine să fie chemarea viitorului prin intermediul unui câmp de atracție ascuns.

Educație

Un exercițiu foarte sugestiv poate fi acela de a vă evalua cărțile din bibliotecă. Țineți-le pur și simplu deasupra plexului solar și rugați pe cineva să vă testeze tonusul muscular. Când faceți acest lucru, cărțile dumneavoastră se vor împărți în două stive; simplul fapt de a medita la diferențele existente între aceste două stive poate să vă producă o revelație. Mulți dintre cei ce au făcut deja acest test consideră că a fost una dintre cele mai valoroase experiențe din viața lor. (Unii chiar au lăsat așa cele două stive pentru un timp, pentru a-și însuși lecția în profunzime).

La fel de instructiv e să încercați același procedeu, dar de data aceasta cu colecția dumneavoastră de CD-uri. Grupul negativ va include muzica rap, violentă și sexistă, rock-ul dur, trash, heavy metal. Stiva pozitivă va conține muzica clasică, rock-ul clasic (inclusiv Beatles) mult country (în mod surprinzător, aceasta calibreză în general la nivelul 520 - problemele inimii), muzica reggae, baladele populare etc.

Spiritualitate

Deși acest capitol s-a ocupat în primul rând de întrebările seculare ale acestui instrument, trebuie subliniat că aplicațiile tehnicii pe care v-am prezentat-o pot fi și profund spirituale. De exemplu, putem să testăm afirmațiile contradictorii "Sunt un trup" și "Am un trup". Întrebările pornite din acest punct pot rezolva și cele mai primare temeri ale noastre. Toate auto-definirile limitative crează frică, pentru că generează vulnerabilitate. Percepțiile noastre sunt distorsionate în mod esențial de propriile noastre auto-definiri care, la rândul lor, sunt calificate prin identificarea cu propriile noastre limite. Eroarea apare când aderăm la credința că eu sunt "asta". Adevărul este dezvăluit atunci când înțelegem că cineva are "asta" sau face "asta", în loc de a fi "asta". E o mare libertate să realizăm că eu "am" un trup și o minte, decât că "sunt" trupul și mintea mea. Odată ce depășim teama de moarte, viața devine o experiență diferită, pentru că această teamă stă la baza tuturor celorlalte. Puțini oameni știu ce înseamnă să trăiești lipsit de orice teamă. Dar în spatele fricii se află bucuria, pe măsură ce sensul și scopul existenței devin inteligibile. Odată ce am înțeles acest lucru, viața devine lipsită de efort și sursele suferinței se disipează. Suferința nu e decât prețul de care-l plătim pentru lucrurile de care ne atașăm.

Cu toate acestea, problemele empirice sunt implicate chiar și în chestiunile spirituale. Americanii sunt foarte naivi în fața învățătorilor și mentorilor spirituali, în parte pentru că preocupările spirituale nu au o tradiție îndelungată în America, așa cum se întâmplă în culturile mai vechi. Faptul că lumea abundă de falși guru este binecunoscut în India, dar un atare cinism nu e pe placul americanilor. Apar astfel, în mod repetat, tot soiul de șarlatani din India, cu prezentările lor impresionante, înșelând aspiranții spirituali naivi din Occident care, într-o credință copilărească, își părăsesc casele și căminele, își vând proprietățile și-i urmează pe acești (preținși) măștri spirituali carismatici pe un drum ce sfârșește în dezamăgire.

Puterea de pătrundere a unora dintre acești "guru" și capacitatea lor de a mima o sinceritate convingătoare e uluitoare; adesea, ei îi induc în eroare chiar și pe căutătorii spirituali sofisticăți. Aceasta este seducția spirituală. Un amestec de adevăr și falsitate, împachetate în poleială strălucitoare; învățăturile sună valabil dacă nu putem vedea faptul că adevărul lor a fost deformat de un context fals.

În India se petrece curent acest gen de exploatare spirituală. Acești "învățători" pot cauza suferințe și tragedii teribile. Cele mai

catastrofale depresii întâlnite în practica medicală apar în cazul oamenilor ce au descoperit că au fost amăgiți din punct de vedere spiritual. Atare deziluzii și suferințe sunt de departe mai severe decât cele rezultate în urma pierderilor suferite în viață și, mai mult, în cazul lor recuperarea nu e întotdeauna posibilă.

Carisma tuturor profetilor falși e persuasiunea. Însă folosirea metodei pe care am descris-o aici oferă un mijloc sigur de apărare împotriva unor astfel de decepții. E instructiv să vă uitați la evangheliștii de pe canalele TV cu sonorul închis și să rugați pe cineva să vă testeze. Falșii guru fac pe oricine să slăbească într-o manieră dramatică. Aceasta pentru că universul consideră siluirea spirituală drept o eroare deosebit de gravă. Cum acționează însă un adevărat învățător? În primul rând, adevăratul învățător nu controlează în nici un fel viața nimănui, ci explică învățăcelilor săi cum anume să avanseze pe drumul conștiinței. Dacă am face un test vom descoperi că, de exemplu, Maica Tereza, laureată a Premiului Nobel, calibrează la nivelul 700, ca și Ramana Maharshi, sfântul spiritual indian care a murit în 1956. (El a intrat într-o stare de iluminare la vârsta de 16 ani și nu a părăsit niciodată muntele pe care a trăit o viață de simplitate și smerenie, evitând banii, prestigiul și adeptii. Ar fi rămas necunoscut dacă un binecunoscut scriitor american n-ar fi descris starea sa de iluminare, fapt în urma căruia întreaga lume a devenit interesată de el).²

Nicăieri altundeva nu este mai răspândită frauda spirituală ca în lumea mediumilor. E instructiv să verificați nivelul de adevăr pe care-l exprimă acești mediumi, ca și nivelul "sursei" din "cealaltă parte". Uneori, se transmite un nivel de adevăr surprinzător de înalt. Un nivel de adevăr care calibrează la 500 este demn de a fi ascultat, indiferent de originea sa, pentru că la rădăcina majorității problemelor umane stă incapacitatea de a iubi. Dincolo de nivelul 500, posesiunile materiale și nevoile lumești devin irelevante, acesta fiind motivul pentru care adevărații învățători nici nu caută, dar nici nu doresc acumulări materiale.

Folosirea corespunzătoare a sistemului descris în cartea de față va conduce întotdeauna la auto-descoperire și dezvoltare. În cele din urmă, atunci când înțelegem că trebuie să luptăm cu toții cu partea inferioară a naturii umane, putem ajunge să încercăm un sentiment de compasiune pentru toată lumea. Fiecare dintre noi e blocat într-un domeniu și fiecare se află undeva pe drumul evoluției, unii înaintea noastră, alții în urmă. În pașii pe care i-am parcurs se găsesc vechi lecții de viață, înaintea noastră sunt noile învățături.

Nu există nimic pentru care să te simți vinovat și nimic pe care să dai vina. Nu există nimic pe care să-l urăști, dar există totuși unele lucruri care ar fi mai bine să fie evitate și atare fundături vor deveni din ce în ce mai vizibile. Cu toții ne-am ales propriul nivel al conștiinței dar, cu toate acestea, nimeni nu ar fi putut face altminteri. Fiecare salt în conștiință trebuie să aibă o platformă din care să provină. Suferința există pentru a favoriza evoluția. Deși mecanismul poate fi unul foarte lent, efectul cumulativ al suferinței ne forțează, într-un final, să pornim într-o nouă direcție. Oare de câte ori trebuie să dăm cu capul de pragul de sus pentru a ne însuși o lecție? Probabil că de mii de ori, fapt ce poate fi răspunzător pentru marele număr al suferințelor umane, atât de vast încât aproape este incomprehensibil. Civilizația avansează foarte încet, centimetru cu centimetru.

E un exercițiu interesant să folosim tehnica noastră pentru a reconsidera țapii ispășitori ai societății noastre - de exemplu, să calibrăm nivelul de putere al ONU și să întrebăm apoi ce nivel ar fi necesar pentru a realiza cu succes dezideratele pentru care a fost creată această organizație. Atunci când vedem asemenea discrepanțe exprimate în cifre, poate că vom înceta să apostrofăm anumiți indivizi și anumite instituții, înțelegând că, adesea, ele pur și simplu nu au puterea necesară pentru a-și îndeplini obiectivele. Odată cu înțelegerea, condamnarea și vinovăția dispar. Orice judecată pe care o facem la adresa celorlalți se dovedește în final a fi o judecată asupra noastră înșine și atunci când acest lucru este pătruns, are loc o mare înțelegere asupra naturii vieții.

Când este adus în lumină, chiar și ceea ce este vătămător își pierde capacitatea de a răni. Și, în realitate, nimic nu poate fi ascuns. Orice gând, acțiune, decizie sau simțire crează un vârtej în câmpurile energetice interconectate, interechilibrate, mereu în mișcare ale vieții, lăsând o înregistrare eternă, pentru toate timpurile. Atunci când survine pentru întâia dată, această înțelegere poate fi intimidantă, dar apoi devine o trambulină a evoluției.

În acest univers interconectat, orice îmbunătățire pe care o facem în lumea noastră personală aduce o îmbunătățire lumii în ansamblul ei. Plutim cu toții pe nivelul colectiv al conștiinței omenirii, astfel încât orice plus pe care-l adăugăm ni se întoarce. Pentru a aduce prinos vieții, contribuim cu toții cu eforturile noastre la progresul comun. În mod automat, ceea ce facem pentru aceasta ne este și nouă de folos, pentru că suntem incluși cu toții în tot ceea ce înseamnă viață - noi suntem viață. „Ceea ce este bun pentru tine, e bun și pentru mine” – iată un fapt științific.

Simpla bunăvoință pentru cel de lângă noi (ca și pentru tot ceea ce există), este cea mai puternică forță transformatoare dintre toate. Nu produce alunecări, nu are coborâșuri și nu conduce niciodată la pierdere sau disperare. Ea crește adevărata noastră putere fără a necesita vreun instrument. Dar pentru a atinge puterea maximă, o atare bunăvoință nu trebuie să-și permită nici o excepție, neputând fi folosită nici în așteptarea vreunor recompense egoiste. Efectul său este pe atât de amplu și influent pe cât este de subtil.

Într-un univers în care "*cine se aseamănă se adună*", noi atragem ceea ce emanăm. Consecințele pot veni într-un mod neașteptat. Suntem amabili cu liftierul și, peste un an, un străin ne ajută. Un "ceva" observabil nu cauzează un altceva observabil. În realitate, o schimbare a motivației sau a comportamentului acționează asupra unui câmp ce produce apoi o asemănare crescută a răspunsului într-un fel pozitiv. Munca noastră interioară poate fi asemănată cu deschiderea unui cont în bancă, dar unul din care nu putem scoate bani oricând vrem. Eliberarea fondurilor este determinată de un câmp subtil de energie, ce așteaptă un declanșator pentru a trimite acea putere înapoi în viețile noastre.

Povestea lui Dickens "*O colindă de Crăciun*" e povestea vieților noastre. Cu toții suntem Scrooge. Cu toții suntem Tiny Tim. Toți suntem atât egoiști cât și imperfecti. Toți suntem victime, ca Bob Cratchit, dar în același timp suntem și indignați și moralști ca domnișoara Cratchit, care refuza să ciocnească un pahar cu Scrooge.

Fantoma Crăciunurilor trecute ne bântuie tuturor viețile. Spiritul Crăciunurilor viitoare ne cheamă pe toți să facem alegerile ce vor înălța atât propriile noastre existențe, cât și pe ale celorlalți. (Dacă vom calibra nivelul de energie al Crăciunului, va deveni evident că puterea se află în cadrul inimii omului).

Toate întrebările conduc la același răspuns ultim. Descoperirea că nimic nu e ascuns și că adevărul e revelat peste tot constituie cheia iluminării, atât în ceea ce privește cele mai simple chestiuni practice, cât și destinul umanității. În procesul de examinare a vieților noastre de zi cu zi putem observa că temerile noastre s-au bazat pe falsitate. Înlocuirea falsului cu adevărul este esența vindecării tuturor celor vizibile și invizibile.

Și întotdeauna, va apărea în fața oricui o întrebare finală, cea mai mare dintre toate: „Cine sunt eu?”

Capitolul VIII

Sursa puterii

Obiectul esențial al investigației noastre este o înțelegere mai degrabă practică decât filosofică ori academică, deși anumite concluzii filosofice pot fi trase imediat, fie și dintr-o analiză sumară a forței, respectiv puterii. Dintr-un punct de vedere practic trebuie să știm, înainte de a începe, care este sursa intrinsecă a puterii și cum anume funcționează ea. Care este oare fundamentul puterii? De ce anume forța sfârșește întotdeauna în putere?

În acest sens, Constituția Statelor Unite ale Americii ne poate oferi un studiu interesant. Acest document calibrează aproximativ la nivelul 700. Dacă o parcurgem însă propoziție cu propoziție, sursa puterii sale apare: ea constă în conceptul că toți oamenii sunt egali în virtutea faptului că au fost creați de Divinitate și că drepturile omului sunt implicite în însăși natura divină a creației omului, fiind prin urmare inalienabile. De asemenea, e foarte interesant și faptul că același concept a stat și la baza puterii lui Mahatma Gandhi.

Vom vedea că puterea izvorăște din semnificație. De asemenea, ea este legată de motivație și de principii. Puterea este întotdeauna asociată cu ceea ce sprijină importanța vieții înseși. Ea face apel la ceea ce e nobil în natura umană. Puterea apelează la ceea ce înalță, înobilează și conferă demnitate. Forța trebuie întotdeauna justificată, în timp ce puterea nu are nevoie de justificări. Forța este asociată cu parțialul, puterea cu întregul.

Dacă analizăm natura forței, devine repede evident de ce trebuie aceasta să sfârșească întotdeauna în putere; acest lucru este conform unei legi fundamentale din fizică. Având în vedere că forța crează întotdeauna contraforțe, efectul său este limitat prin definiție. Putem spune că forța este o mișcare. Ea merge de aici până aici, sau încearcă, împotriva curentului și opozițiilor, să meargă de aici până acolo. Pe de altă parte, puterea este liniștită. Este asemănătoare unui câmp constant care nu se mișcă. Gravitația însăși, de exemplu, nu acționează împotriva a nimic. Puterea sa pune în mișcare toate obiectele aflate în câmpul său, dar câmpul gravitațional însuși nu se mișcă.

Forța acționează întotdeauna împotriva a ceva, în timp ce puterea nu face acest lucru. Forța e incompletă și, prin urmare trebuie alimentată cu energie. Puterea e totală și completă în ea însăși, neavând nevoie de nimic din afara ei. Nu cere nimic, pentru că nu are nevoie de nimic. Pentru că forța are un apetit insatiabil, ea trebuie mereu să consume ceva. Dimpotrivă, puterea energizează, dă elan, oferă și ajută. Puterea dă viață și energie. Forța le îndepărtează pe acestea. Observăm că puterea este asociată compasiunii și ne face să avem un sentiment pozitiv față de noi înșine. Forța este asociată cu judecata și condamnarea morală și ne face să avem un sentiment negativ față de noi înșine. Forța crează întotdeauna contraforțe, efectul său este mai curând să polarizeze decât să unifice. Polarizarea implică întotdeauna conflictul, costul său fiind, prin urmare, unul ridicat. Pentru că forța stimulează polarizarea, ea produce inevitabil o dihotomie a câștigului/pierderii și, pentru că există întotdeauna cineva care pierde, se crează mereu dușmani. Pusă în mod constant în fața dușmanilor, forța reclamă o apărare constantă. Defensiva este însă costisitoare, indiferent dacă în politică, economie sau relații internaționale.

Examinând sursa puterii, am observat că aceasta e asociată cu semnificația care, la rândul ei, are de-a face cu sensul vieții înseși. Forța e concretă, prozaică și discutabilă. Are nevoie de dovezi și de sprijin. Pe de altă parte, sursele puterii nu sunt discutabile și nici nu au nevoie de dovezi. Evidența nu e discutabilă. Sănătatea e mai importantă ca boala, viața e mai importantă ca moartea, onoarea e preferabilă dezonoarei, credința și încrederea sunt preferabile îndoielii și cinismului, constructivul este preferabil destructivului, toate acestea sunt afirmații evidente în sine, ce nu trebuie nicidecum dovedite.

În ultimă instanță, tot ce putem spune despre sursa puterii e că pur și simplu "există". Orice civilizație e caracterizată de principii. Dacă principiile unei civilizații sunt nobile, ea are succes, dacă sunt egoiste, ea eșuează. Termenul "principii" poate suna abstract, dar consecințele principiilor sunt cât se poate de concrete. Dacă examinăm cu atenție principiile, vom observa că ele se găsesc într-un domeniu invizibil, în cadrul conștiinței înseși. Deși putem reliefa exemple de onestitate în lume, onestitatea, cinstea însăși, ca principii de organizare central al civilizației, nu există nicăieri în mod independent în lumea exterioară. Prin urmare, adevărata putere emană din conștiința însăși; ceea ce vedem noi este o manifestare vizibilă a invizibilului.

Mândria, noblețea scopurilor, sacrificiul pentru calitatea vieții – toate aceste lucruri sunt considerate inspiratoare, ca fiind cele ce dau sensul și importanța vieții. Dar ceea ce ne inspiră de fapt în lumea fizică sunt lucrurile ce simbolizează concepte cu sensuri puternice pentru noi. Atare simboluri ne realiniază motivațiile cu principiile abstracte. Un simbol poate implica o mare putere datorită principiului ce se află deja în lăuntrul conștiinței noastre.

Semnificația este atât de importantă, încât atunci când viața o pierde avem de-a face adesea cu sinuciderea. Atunci când viața își pierde sensul, intrăm întâi într-o depresie; când viața devine suficient de lipsită de semnificație, o părăsim. Forța trasează obiective, atunci când aceste obiective sunt atinse, rămâne un gol, golul lipsei de semnificație. Puterea, pe de altă parte, ne motivează la infinit. Dacă viețile noastre sunt dedicate, să spunem, îmbunătățirii situației oricui intră în contact cu noi, într-un fel sau altul, atunci viețile noastre nu și vor pierde niciodată sensul. Dacă, pe de altă parte, scopul vieții noastre este succesul financiar, ce anume se va întâmpla după ce îl vom atinge? Aceasta este una din principalele cauze ale depresiilor suferite de bărbații și femeile de vârstă mijlocie.

Deziluzia produsă de acest gol provine din eșecul de a ne alinia viața la principiile din care emană puterea. O bună ilustrare a acestui fenomen poate fi văzută în viețile marilor muzicieni, compozitori și dirijori din vremurile noastre. Cît de adesea nu-și continuă ei carierele până la vârste înaintate, chiar până la 80 sau 90 de ani, având și copii și trăind din plin până în amurgul vieții!¹ Viețile lor au fost dedicate creației și întrupării frumosului; frumosul încorporează și exprimă o putere imensă. Din punct de vedere clinic cunoaștem faptul că frumosul este asociat cu longevitatea și cu vigoarea. Deoarece frumusețea constituie o funcție a creativității, o atare longevitate este un loc comun pentru toate ocupațiile creative.

Poziția filosofiei pozitivistice, ce are la bază premisa că nimic nu e real dacă nu poate fi cuantificat este endemică științelor. Cu toate acestea, sursele puterii sunt deopotrivă invizibile și intangibile. Sofismul empirismului logic este clar încă din premiza esențială a acestuia. A spune că nimic nu este real dacă nu poate fi măsurat este deja o poziție abstractă, nu-i așa? În sine, această propoziție nu este în nici un fel tangibilă, vizibilă sau măsurabilă; argumentul tangibilității este el însuși creat din intangibil.

Chiar și dacă o atare poziție ar fi validă, cine ar vrea oare să trăiască fără onoare, fără iubire, fără compasiune sau fără valori? În ciuda implicațiilor patetice ale acestui argument, permiteți-ne totuși să nu-i dăm curs.

Oare puterea are o bază tangibilă? Oare provine exclusiv din nedefinit, mistic, filosofic, spiritual sau abstract? Există oare în ceea ce privește puterea ceva mai mult decât putem cunoaște noi, cei din lumea orientată strict spre emisfera cerebrală stângă, lume care, în ciuda avansului tehnologic și informatic, rămâne în fond numai un sistem de măsurări mecanice?

Înainte de a aborda aceste chestiuni, permiteți-mi să vă reamintesc faptul că până și cele mai avansate dispozitive de inteligență artificială din lume sunt incapabile să încerce sentimentele (cum sunt, de exemplu, bucuria sau fericirea). Forța poate aduce satisfacții, dar numai puterea e cea care poate genera bucurie. Victoria asupra celorlalți ne dă satisfacție, dar victoria asupra noastră înșine ne face fericiți. Dar, așa cum au arătat capitolele anterioare, aceste calități nu numai că pot fi măsurate, ci pot fi și calibrate în mod precis. Pentru a face acest lucru mai comprehensibil pentru rațiune, permiteți-ne să ne continuăm prezentarea, trecând prin câteva concepte ușor de înțeles din fizica teoretică. Aceste concepte nu trebuie să ne intimideze, dimpotrivă, implicațiile lor pentru viața de zi cu zi, deși profunde, sunt foarte simple. Nu trebuie să înțelegem structura moleculară a cauciucului pentru a beneficia de pneuri la mașinile noastre. Deși demonstrația lor poate fi una complicată, teoria relativității lui Einstein, teorema lui Bell și așa mai departe pot fi postulate în câteva propoziții și formule ușor de înțeles.

Câteva concepte definite recent se pot dovedi importante pentru înțelegerea naturii puterii. Unul dintre acestea este teoria fizicianului David Bohm care postulează că există atât un univers vizibil, cât și unul invizibil.² Această idee nu ar trebui să fie intimidantă; multe lucruri ce ne sunt familiare din viața noastră de zi cu zi – razele X, undele de radio și TV – nu sunt vizibile. Un univers “învăluit” există alături de universul vizibil, “dezvăluit”, care este mai mult o manifestare a acestui univers învăluit și invizibil.

Astfel, de exemplu, ideea construirii celei mai înalte clădiri din lume a căpătat suport și a rezultat în cele din urmă într-un concept invizibil care a devenit, în lumea vizibilă, Empire State Building. Universul învăluit este legat de conștiința umană, pe măsură ce inspirația apare în concepția unui creator. Bohm spune că sensul leagă mintea și materia ca pe două fețe ale aceleiași monede.³

Un alt concept care ne poate fi de ajutor este cel al lui Rupert Sheldrake, referitor la noțiunea de câmpuri morfogenetice (sau câmpuri M).⁴ Aceste modele de organizare invizibile acționează asemănător unor șabloane de energie pentru a stabili forme pe

diferite nivele ale vieții. Reprezentările identice ale speciilor se petrec tocmai datorită câmpurilor M și distribuției lor. Ceva similar cu aceste câmpuri M există și în câmpurile energetice ale conștiinței, stând la baza modelelor de gând și a imaginilor - fenomen numit “cauzare formativă”. Ideea conform căreia aceste câmpuri M ajută procesului de învățare a fost verificată pe scară largă experimental.⁵

Atunci când Roger Bannister a depășit bariera celor patru mile pe minut, el a creat un nou Câmp M. Sistemul de credință precumpănitor în conștiința umană a fost că a alerga patru mile pe minut constituia o limită a posibilităților umane. Odată creat noul Câmp M, mulți atleți au început să alerge cele patru mile în mai puțin de un minut.

Cu toții suntem familiarizați cu faptul că, adesea, ideile novatoare par să apară în același timp în mințile câtorva oameni. Câmpul M acționează cumva ca un principiu de organizare, în genul unei atracții magnetice. Un Câmp M nu trebuie să se miște nicăieri. Este un câmp static de energie prezent pretutindeni. Odată creat, el există în universul invizibil ca un model universal disponibil.

Următorul concept pe care trebuie să-l luăm în discuție mai în detaliu este teoria haosului (dinamica nonliniară). Prima sa aplicație a constat în prognozarea vremii, studiu care, de-a lungul secolelor, a stabilit un consens în ceea ce privește faptul că nu există vreun model matematic definibil și previzibil care să poată fi aplicat stării vremii (exact așa cum a fost stabilit, de asemenea, că nu există nici un mod matematic de a dovedi când anume va picura un robinet sau cum anume se formează o picătură). Haosul înseamnă o masă de informații aparent lipsite de sens - de exemplu, puncte - în care nu se poate observa nici un model interior de organizare. Odată cu apariția tehnologiilor informatice avansate, s-a descoperit că prin analiza computerizată pot fi identificate modele interne de organizare chiar și în ceea ce părea a fi ceva dezorganizat. Iată cum, ceea ce pare a fi incoerent se dovedește a avea de fapt o coerență interioară.

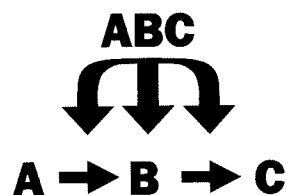
O atare analiză a revelat modele ce arată adesea ca o cifră 8 îndoită asupra sa însăși, frecvent cu un efect de pâlnie, astfel încât grafica înseși are o configurație geometrică repetabilă. Ceea ce a descoperit știința nu e nimic altceva decât ceea ce afirmaseră misticii de-a lungul secolelor: anume că universul este cu adevărat coerent, unificat și organizat în jurul unor modele unificatoare.⁶

Dinamicile nonlineare au probat faptul că în univers nu există haos, aparența de dezordine fiind mai degrabă o funcție a limitelor percepției. Această demonstrație a venit ca o revelație tulburătoare pentru oamenii axați preponderent pe emisfera cerebrală stângă, dar

în același timp a părut a fi evidentă în sine pentru cei axați pe emisfera cerebrală dreaptă. Pur și simplu, oamenii creativi scriu, pictează, sculptează sau proiectează ceea ce deja văd cu ochii minții lor. Nu dansăm după logică, ci după modelele unor sentimente. Facem alegerile noastre pe baza unor valori, valori ce sunt asociate cu modele interioare.

Lanțul acceptat al cauzalității, așa cum e înțeles în mod obișnuit în științele primare se petrece ca în succesiunea $A \rightarrow B \rightarrow C$. În cadrul acestei scheme a determinismului material nimic nu e liber în mod inerent, ci numai rezultatul a altceva, fiind prin urmare limitat. Lumea forțelor este cea care definește cu adevărat acest sistem. Forța B rezultă din forța A și este transmisă forței C cu consecința D. La rândul său, D devine începutul altei serii de reacții în lanț și tot așa *la infinit*. Aceasta este lumea emisferei cerebrale stângi, mundană și previzibilă. Științele convenționale operează în marjele paradigmei limitării: măsurabilă, familiară, controlabilă, dar necreativă și determinată și, prin urmare, limitată și axată pe trecut. Nu e o lume a geniilor, dar pentru mulți oameni ea pare sigură. E lumea productivității și pragmatismului. Totuși, pentru oamenii creativi, ea pare prozaică și deloc inspiratoare.

Una e să-ți închipui cum va arăta Empire State Building și altceva să faci ca acest lucru să se și petreacă. Pentru a face ca un lucru să se petreacă e nevoie de motivație. Motivația derivă din semnificație. Prin urmare, lumile vizibile și invizibile sunt legate după cum am schițat deja:

Conceptul ABC, ce se află în universul invizibil și învăluit, va activa emergența în lumea vizibilă, pentru a rezulta în $A \rightarrow B \rightarrow C$. Astfel, lumea vizibilă este creată din lumea invizibilă, fiind prin urmare, influențată de viitor.⁷ Capacitatea conceptului invizibil de a se materializa este fundamentată pe puterea conceptului original însuși. Putem spune că emisfera cerebrală dreaptă “primește modelul” iar cea stângă “îl face vizibil”. Un ABC poate fi deopotrivă un atractor de energie puternică sau slabă. Se pare că anumite concepte și valori au mai multă putere decât altele. (Astfel, știința a definit numai faptul că atractorii pot avea energie înaltă sau joasă).

Mai simplu spus, modelele de atracție puternice ne fac să fim puternici, în timp ce modelele slabe ne slăbesc. Unele modele sunt atât de istovitoare, încât un subiect supus testării, care se gândește la ele, nu va putea să-și susțină brațul cu nici un chip. Alte concepte sunt atât de puternice, încât e absolut imposibil să punem jos brațul unui subiect care se gândește la ele. Aceasta este o observație clinică universală. Modele puternice sunt asociate cu sănătatea, cele slabe cu boala și moartea. Dacă aveți în minte iertarea, atunci brațul vostru va fi foarte puternic. Dacă, dimpotrivă, aveți în minte răzbunarea, atunci brațul vostru va slăbi.

Pentru obiectivele noastre este suficient să recunoaștem faptul că numai puterea ne face puternici. Forța ne face mai slabi. Iubirea, compasiunea și iertarea, pe care unii le pot înțelege greșit ca fiind atitudini de obediență, sunt de fapt profund întăritoare. Pe de altă parte, răzbunarea, judecata și condamnarea morală vă vor slăbi inevitabil. Prin urmare, independent de corectitudinea morală, e pur și simplu un fapt clinic că, pe termen lung, slăbiciunea nu va putea sta în fața puterii. Ceea ce este slab pierde de la sine.

De-a lungul istoriei omenirii, indivizii înzestrați cu o mare putere au fost aceia care s-au aliniat complet la atractorii puternici. Mereu și mereu, ei au afirmat că puterea pe care o manifestau nu era a lor. Fiecare dintre ei a atribuit sursa puterii sale cuiva sau unui *ceva* superior.

Toți Marii Învățători ai istoriei ne-au învățat de fapt un singur lucru, mereu și mereu, în orice limbă și orice timp. Toți au spus, pur și simplu: Renunțați la atractorii slabi pentru cei puternici.

Examinând acești atractori, vom observa că anumite modele slabe înclină să imite (numai în formă) modele de atracție mai puternice. Pe acestea le numim “imitatori”. Astfel, poporul german din timpul celui de-al III-lea Reich a fost indus în eroare prin faptul că a luat patriotismul drept Patriotism (cu majusculă). Demagogul sau bigotul încearcă să ne vândă imitații în locul originalului. Întotdeauna demagogii au uzat din plin de retorică. Pe de altă parte, aceia care vin dinspre putere nu trebuie să vorbească prea mult.

Capitolul IX

Modele de putere în atitudinile umane

Capacitatea de a deosebi modelele energetice superioare de cele inferioare ține de capacitatea noastră de percepție și diferențiere, pe care cei mai mulți dintre noi ni le însușim prin greșeli și încercări dureroase. Eșecul, suferința și chiar boala rezultă din influența modelelor slabe; fericirea și sănătatea provin din modelele de atracție puternice. Prin urmare, merită pe deplin efortul de a citi - preț de câteva minute - lista modelelor contrastante de mai jos. Această enumerare exhaustivă constituie un instrument educativ ce funcționează prin intermediul principiului închiderii. Reflectând asupra acestor perechi de însușiri contrastante, putem iniția un proces de înălțare a conștiinței, devenind astfel - treptat - conștienți de modelele ce operează în relațiile personale, de afaceri cât și în toate celelalte interacțiuni ce constituie materialul din care e țesută viața.

În partea stângă se află adjectivele ce descriu modele puternice (pozitive), care calibrează la valori superioare pragului de 200; în cea dreaptă se găsesc modelele slabe (negative), calibrate la valori inferioare aceluiași prag.

a alege să.....	a trebui să
a te abandona.....	a te îngrijora
a alina.....	a irita
a cere.....	a pretinde
a conduce.....	a constrânge
a crede.....	a insista
a da.....	a lua
a elibera.....	a restricționa
a face.....	a primi
a fi.....	a avea
a împărți.....	a acumula
a încuraja.....	a promova
a oferi.....	a secătui

a onora.....	a linguși
a primi.....	a aduna
a susține.....	a combate
a te strădui.....	a te lupta
a valoriza.....	a exploata
Abundent.....	Excesiv
Acceptare.....	Respingere
Adevărat.....	Fals
Agreabil.....	Condescendent
Altruist.....	Egoist
Amabil.....	Crud
Apreciativ.....	Invidios
Aprobator.....	Critic
Atent.....	Indulgent
Atractiv.....	Seducător
Atrăgător.....	Fortat
Autorizat.....	Dogmatic
Binevoitor.....	Neimplicat
Cald.....	Febril
Caritabil.....	Risipitor
Candid.....	Calculat
Cinstit.....	Legal
Conciliant.....	Inflexibil
Confruntare.....	Hărțuire
Constructiv.....	Destructiv
Conștient.....	Inconștient
Curajos.....	Nesăbuit
De durată.....	Imediat
Defensiv.....	Agresiv
Democratic.....	Dictatorial
Deschis.....	Secretos
Detașat.....	Izolată
Determinat.....	Încăpățânat
Devotat.....	Posesiv
Diplomat.....	Înșelător
Echibrat.....	Extremist
Economic.....	Ieftin
Educat.....	Persuasiv
Egal.....	Superior
Egalitarist.....	Elitist

Empatic.....	Compătimitor
Energic.....	Agitat
Erotic.....	Lasciv
Esențial.....	Aparent
Estet.....	Amator
Etern.....	Temporar
Etic.....	Ambiguu
Excelent.....	Echivoc
Experimentat.....	Cinic
Extrovert.....	Rezervat
Fertil.....	Luxuriant
Flexibil.....	Rigid
Frumos.....	Strălucitor
Generos.....	Meschin
Global.....	Local
Holistic.....	Analitic
Hotărât.....	Șovăitor
Iertător.....	Răzbunător
Imparțial.....	Justificat
Implicare.....	Încrâncenare
Implicat.....	Obsedat
Ingenios.....	Curios
Inspirat.....	Lumesc
Inspirator.....	Descriptiv
Intenționat.....	Calculat
Intuitiv.....	Literal
Inventiv.....	Prozaic
Încredere în sine.....	Aroganță
Încrezător.....	Credul
Înviorător.....	Extenuant
Jovial.....	Sobru
Just.....	Punitiv
Laudativ.....	Flatant
Liber.....	Reglementat
Lin.....	Aspru
Lipsit de griji.....	Frivol
Loial.....	Șovin
Lucid.....	Abstras
Milos.....	Permisiv
Modest.....	Trufaș

Motivat.....	Doritor de
Natural.....	Artificial
Nobil.....	Pompos
Optimist.....	Pesimist
Ordonat.....	Confuz
Pașnic.....	Belicos
Patriot.....	Naționalist
Permisiv.....	Dominator
Plin de putere.....	Plin de forță
Politicos.....	Servil
Prevăzător.....	Pedant
Provocare.....	Împiedicare
Politicos.....	Formal
Principial.....	Util
Privilegiat.....	Îndreptățit
Prolific.....	Steril
Protector.....	Ambițios
Răbdător.....	Avid
Recunoaștere.....	Negație
Recunoscător.....	Îndatorat
Respectuos.....	Înșositor
Responsabil.....	Vinovat
Satisfăcut.....	Sătul
Selectiv.....	Exclusiv
Semnificativ.....	Important
Senin.....	Fad
Serviabilitate.....	Imixtiune
Siguranță.....	Dependență
Smerit.....	Timid
Spiritual.....	Materialist
Spontan.....	Impulsiv
Tandru.....	Dur
Talentat.....	Norocos
Tolerant.....	Părtinitor
Treaz.....	Beat
Unificator.....	Diviziv
Vesel.....	Plăcut
Virtuos.....	Celebru
Vigilent.....	Suspicios
Voios.....	Depresiv

Fie și numai prin simplul fapt că ați citit această listă, nu mai sunteți același om. Puterea dumneavoastră interioară începe să sporească prin conștientizarea existenței acestor poli. Pornind de la aceste distincții vom începe să observăm lucruri pe care nu le remarcasem nicicând înainte. Asemenea revelații se petrec pentru că, așa cum va descoperi cititorul, universul favorizează puterea.

Mai mult, universul nu uită. Subiectul karmei poate fi abordat din multe părți, dar fiecare alegere a noastră, referitor la cine și cum anume vom fi, reprezintă - prin prisma consecințelor sale - o alegere de maximă răspundere și importanță. Toate alegerile noastre reverberează de-a lungul veacurilor. Mii de rapoarte referitoare la experiențe de moarte clinică, așa cum sunt acestea reflectate și în best-selleruri ca "*Saved by the Light - Salvati de lumină*" a lui Brinkley ori "*Embraced by the Light - Cuprinși de lumină*" a lui B.J. Eadie (care calibrează la nivelul 595), confirmă că noi va trebui să acceptăm, în cele din urmă, că suntem responsabili pentru fiecare gând, cuvânt sau faptă pe care le generăm și că trebuie să re-experimentăm exact acele suferințe pe care le-am cauzat. Acest lucru trebuie înțeles în sensul că noi înșine suntem cei care ne creăm propriul paradis sau infern.

Universul își ține respirația pe măsură ce noi - clipă de clipă - alegem drumul pe care vom merge. Pentru univers, esența vieții însăși este extrem de conștientă, fiecare act, gând și alegere se adaugă la un mozaic permanent; deciziile noastre trimit unde prin universul conștiinței pentru a afecta viețile tuturor. Pentru ca nu cumva ca această idee să fie considerată una de factură mistică sau fantastică, permiteți-ne să reamintim teorema fundamentală a noii fizici teoretice: nimic nu există în mod singular, ci absolut tot ceea ce există în univers este interconectat.¹

Alegerile noastre consolidează formarea puternicelor câmpuri M, care constituie modelele de atracție care-i influențează pe ceilalți.² Chiar dacă, să spunem, cineva trăiește izolat într-o peșteră, gândurile sale îi influențează pe ceilalți, fie că el o dorește sau nu.

Orice acțiune sau decizie personală care servește vieții va servi vieții în întregul ei și, nu în ultimul rând, propriei dumneavoastră vieți. Undele pe care le generăm se reîntorc la noi. Acest lucru, care putea părea a fi cândva o afirmație de factură metafizică, este stabilit acum ca adevăr și fapt științific.³

Tot ce există în univers emană constant un model energetic de o anumită frecvență, ce rămâne pentru totdeauna și poate fi citit de cei care știu cum anume s-o facă. Fiecare cuvânt, act sau intenție crează o înregistrare permanentă. Fiecare gând este cunoscut și înregistrat

pentru totdeauna. Nu există secrete; nimic nu e ascuns și nici n-ar putea să fie. Spiritele noastre stau dezvăluite, spre a fi văzute de toată lumea. În cele din urmă, viața fiecăruia dintre noi este responsabilă înaintea universului.

Capitolul X

Puterea în Politică

Pentru a înțelege mai bine diferența esențială dintre forță și putere, ca și implicațiile profunde ale acestei distincții pentru viața noastră, poate fi de ajutor să examinăm năzuințele umane pe o scală mai mare; interacțiunea oamenilor și guvernelor putând oferi multe ilustrări adecvate în acest sens.

Dacă privim în istorie din perspectiva unică pe care am descris-o în cartea de față, ne vom aminti cu siguranță de exemplele puternice oferite de Revoluția Americană, care a fost prima ce a instituit din punct de vedere formal libertatea ca drept inalienabil, stabilind astfel un precedent pentru secolele viitoare. Principiile calibrate la un nivel atât de înalt (nivelul 700) influențează omenirea pentru perioade mari de timp. Cu adevărat, condeiul e mai puternic decât sabia, pentru că puterea provine din minte, în vreme ce forța este înrădăcinată în lumea materială.

Secolul 20 a fost martorul unui eveniment cardinal al istoriei, eveniment la care ne-am referit deja, dar la care vom mai face trimitere. E vorba de înfrângerea Imperiului Colonial Britanic (cea mai mare putere a lumii pe atunci, ce controla 2/3 din suprafața globului) prin puterea unui singur om, Mahatma Gandhi, un "colorat" de numai 40 de kilograme.¹

Gandhi nu a înșenuncheat numai Imperiul Britanic, ci a sfâșiat efectiv cortina unei drame ce dura de secole - colonialismul. A făcut acestea pur și simplu enunțând și apărând un principiu: cel referitor la demnitatea intrinsecă a omului și la dreptul acestuia la libertate, suveranitate și autodeterminare.² În viziunea lui Gandhi, punctul esențial al acestui principiu rezida în faptul că aceste drepturi îi revin omului în virtutea naturii divine a creației sale. Gandhi credea că drepturile omului nu sunt garantate de vreo putere pământească, ci sunt inerente în natura omului însuși pentru că sunt cuprinse intim în creația sa.³

Violența înseamnă forță; deoarece Gandhi era aliniat la putere și nu la forță, el a interzis orice folosire a violenței în cauza sa.⁴ Și, pentru că dădea glas unor principii universale (calibrate la nivelul

700), el a putut uni voința poporului. Atunci când voința oamenilor este atât de unită cu principiul universal, fiind aliniată totodată la acesta, ea este inexpugnabilă. Colonialismul (calibrat la 175) se bazează pe interesele țării dominante. Gandhi a demonstrat întregii lumi diferența existentă între puterea altruismului și abandonului de sine, respectiv forța egoismului și a dezinteresului față de ceilalți.⁵ Același principiu a fost demonstrat acum într-un mod foarte dramatic de către Nelson Mandela în Africa de Sud.⁶

Puterea reușește cu ușurință lucrurile pe care forța e incapabilă să le realizeze chiar și cu prețul unui efort imens. Am văzut astfel, în perioada contemporană, cum comunismul, ca formă de guvernământ, a căzut aproape fără efort, după o jumătate de secol de război rece – una dintre cele mai periculoase (și la urma urmei ineficiente) confruntări militare din istorie. Naivitatea politică a cetățenilor ruși, folosită îndelung de regimul tiranic al țarilor, nu le-a îngăduit acestora înțelepciunea de a realiza faptul că în numele comunismului avea să fie instaurată o dictatură. În mod similar, poporul german a fost amăgit de Hitler, care a ajuns la putere în numele național-socialismului numai pentru a instaura de fapt o tiranie. O caracteristică distinctivă a prezenței forței în politică e imposibilitatea de a tolera puncte de vedere diferite de cel oficial. Ambele regimuri citate mai sus au depins de folosirea pe scară largă a forței prin intermediul poliției secrete. Stalin, care a semnat sentința de condamnare la moarte a milioane de oameni, s-a bizuit pe KGB așa cum Hitler s-a bizuit pe Gestapo.

Adolf Hitler a construit cea mai puternică mașină de război din istorie. La nivelul simplu al forței, aceasta era imbatabilă dar, cu toate acestea, nu a putut învinge o mică insulă ca Marea Britanie, datorită puterii la care era aliniat Churchill. Marele om de stat britanic a unificat voința poporului său în jurul principiilor libertății și sacrificiului de sine. Churchill a stat de partea puterii, Hitler de cea a forței.⁷ Atunci când acestea două se întâlnesc, puterea învinge întotdeauna în cele din urmă. Dacă se bazează pe voința oamenilor, puterea este imună la forță.

Forța e seducătoare pentru că emană o anumită strălucire, indiferent că această strălucire se manifestă în forma falsului patriotism, prestigiului sau dominației. Pe de altă parte, adevărata putere e foarte adesea destul de lipsită de strălucire. Oare ce ar fi putut fi mai strălucitor decât corpurile de elită ale Luftwaffe sau ale SS-ului în timpul celui de-al doilea război mondial în Germania nazistă? Aceste trupe de elită reuneau și întrupau romantism, privilegiu și stil și aveau în mod sigur la dispoziție o forță enormă -

cele mai moderne și mai redutabile arme din acea perioadă și un spirit de clan care le-a cimentat forța.

Cei slabi sunt atrași de strălucirea forței până în punctul în care chiar pot muri pentru ea. Cum altfel ar putea exista ceva atât de atroce ca războiul? Adesea, forța ia temporar prim-planul, cei slabi fiind atrași de oamenii ce par a-și fi depășit slăbiciunea. Cum ar fi posibilă altminteri dictatura?

Aroganța este o caracteristică a forței; puterea este caracterizată de umilință. Forța e plină de sine; ea deține răspunsul tuturor întrebărilor. Puterea este modestă. Stalin, care a consolidat autocrația militară a fost reținut de istorie ca un criminal înfiorător.⁸ Modestul Mihail Gorbaciov, care purta un costum obișnuit și își recunoștea cu ușurință greșelile a fost laureat cu premiul Nobel pentru pace.

La începuturile lor, multe sisteme politice și mișcări sociale stau de partea adevăratei puteri dar, pe măsură ce trece timpul și cad pradă persoanelor egoiste, acestea sfârșesc prin a se sprijini din ce în ce mai mult pe forță, pentru a cădea, în cele din urmă, în dizgrație. Istoria civilizației demonstrează acest fenomen prin nenumărate exemple. Uităm prea ușor că apelul inițial al comunismului era unul umanist și idealist, așa cum a fost - până să devină refugiul politicienilor meschini și mărunți - și cel al mișcării unioniste din Statele Unite ale Americii.⁹

Pentru a putea înțelege pe deplin dihotomia de care ne ocupăm, e necesar să luăm aminte la diferența existentă între un politician și un om de stat. Politicianul, care se ocupă cu preponderență de utilitatea politică, guvernează prin forță, odată ajuns la poziția sa prin forța persuasiunii. Nu de puține ori, asemenea politicieni calibrează la un nivel inferior pragului 200. Adevărata putere e reprezentată de oamenii de stat. Aceștia, stând de partea principiilor ce nu au nevoie să fie demonstrate, guvernează prin inspirație și oferă pildă celorlalți prin puterea propriului exemplu. Omul de stat face apel la noblețea care există în fiecare om; tot el este acela care îi unifică pe oameni adresându-se "inimii". Pentru că, dacă intelectul poate fi ușor indus în eroare, inima recunoaște adevărul. Dacă intelectul e limitat, inima e nelimitată; dacă intelectul e legat de cele temporare, inima e interesată numai de cele eterne.

De cele mai multe ori, pentru a acumula sprijin și a-și masca motivațiile subterane, forța se sprijină pe retorică, pe propagandă și pe argumente plăcute urechii. Cu toate acestea, una dintre caracteristicile adevărului e aceea că nu are nevoie să fie apărat, pentru că este auto-evident. Faptul că "toți oamenii au fost creați egali" nu necesită justificări sau exerciții retorice. Faptul că este rău

să gazezi oamenii în lagărele de concentrare e de asemenea evident. Principiile pe care se bazează adevărata putere nu necesită niciodată justificări, așa cum se întâmplă inevitabil în cazul forței. Întotdeauna există nesfârșite controverse cu privire la cât de mult sau dacă este sau nu "justificată" forța.

Este clar că puterea se asociază cu ceea ce aduce prinos vieții și forța cu ceea ce exploatează viața în folosul unui individ sau al unei organizații. Forța e divizivă și, prin aceasta, un factor care slăbește; în vreme ce puterea unifică, forța polarizează. Falsul patriotism și șovinismul care exercită o atracție asupra unei națiuni militariste au un efect de înstrăinare pentru restul lumii.

Puterea atrage, în vreme ce forța respinge. Deoarece puterea unifică, ea nu are dușmani în adevăratul sens al cuvântului, deși manifestările sale pot întâmpina opoziția unor oportuniști ale căror interese nu sunt satisfăcute. Puterea îi servește pe ceilalți, în vreme ce forța se servește pe sine. Un adevărat om de stat servește poporul;¹⁰ politicianul exploatează poporul în scopul propriilor sale ambiții. Omul de stat se sacrifică pe sine pentru a-i servi pe ceilalți; politicianul îi sacrifică pe ceilalți pe altarul intereselor sale personale. Puterea face apel la natura noastră superioară, forța la cea inferioară. Forța este limitată, în vreme ce puterea e nelimitată.

Prin insistența sa asupra ideii că scopul scuză mijloacele, forța dă libertate dezvoltării intereselor politicianiste. Forța oferă soluții rapide și superficiale. În cazul puterii, mijloacele și scopurile sunt aceleași, dar pentru împlinirea scopurilor puterii este necesară mai multă maturitate, disciplină și răbdare. Marii lideri ne insuflă credință și încredere în virtutea integrității lor absolute și a faptului că sunt aliniați la principiile inviolabile. Ei sunt adevărați lideri pentru că înțeleg faptul că nu putem compromite principiile, dacă nu dorim să ne pierdem puterea. Winston Churchill nu a trebuit să folosească niciodată forța împotriva poporului britanic; Gorbaciov a revoluționat cel mai mare monolit politic al lumii fără să tragă nici măcar un singur foc de armă; Gandhi a înfrânt Imperiul Britanic fără ca măcar să ridice vreodată mâna animat de sentimente de furie. Și am mai putea observa că îndelungatul conflict din Orientul Mijlociu se apropie (poate) de o soluționare grație dialogului și comunicării între adversari și nu violenței.

Democrația și Statele Unite ale Americii

Democrația a fost universal recunoscută în cele din urmă drept forma optimă de guvernare. De-a lungul și de-a latul lumii se aude un strigăt de ajutor și o chemare spre libertate; multe națiuni cu moștenirea unui trecut totalitar și de represiune își însușesc lecțiile necesare pentru întemeierea libertății. Pe urmele științei convenționale, istoricii încearcă de obicei să explice aceste succesiuni ale evenimentelor politice printr-o cauzalitate de tipul $A \rightarrow B \rightarrow C$; totuși, aceasta e pur și simplu desfășurarea secvențială a ceva sau a cuiva înzestrat cu o putere mult mai mare, și anume modelul de atracție ABC, din care evoluează societatea.

Puterea Statelor Unite (sau a oricărei alte democrații) se înalță din principiile ce stau la temelia lor. Putem identifica fundamentele puterii SUA dacă examinăm documentele esențiale ale democrației americane: Constituția SUA, Declarația Drepturilor (*Bill of Rights*), Declarația de Independență și alte asemenea expresii recunoscute ale spiritului democratic, cum ar fi Discursul din Gettysburg (*Gettysburg Adress*).

Dacă vom calibra puterea relativă a fiecărei fraze și a fiecărui rând din aceste documente, vom observa că modelul de atracție cel mai înalt dintre toate, din care emană întreaga putere a guvernului Statelor Unite, este următorul pasaj din Declarația de Independență: "Afirmăm și susținem aceste adevăruri evidente, că toți oameni sunt creați egali, că ei sunt investiți de Creatorul lor cu anumite Drepturi inalienabile, că printre acestea se află dreptul la viață, libertate și la căutarea fericirii". (pasaj calibrat la nivelul 700). Aceste sentimente sunt subliniate și în Discursul din Gettysburg, în care Lincoln ne reamintește că această națiune a fost concepută în libertate și "...în spiritul principiului conform căruia toți oamenii sunt creați egali", că "această națiune se va naște din nou în libertate în fața lui Dumnezeu - și că guvernarea poporului, de către popor și pentru popor nu trebuie să piară de pe fața pământului" (frază calibrată, de asemenea, la nivelul 700).

Dacă analizăm acțiunile și afirmațiile lui Lincoln din timpul anilor de încercări din perioada Războiului Civil, vom observa cu toată certitudinea că marele om de stat american era lipsit de orice sentiment de ură. Nutrea față de Sud mai curând compasiune decât dușmănie, pentru că înțelegea mai bine decât oricine altcineva că bătălia se dădea de fapt între natura inferioară și cea superioară a omului însuși. Tocmai de aceea vorbea el despre „adevărurile auto-

evidente., la care ne-am referit și noi și deplângea prețul despre care știa că trebuie plătit.¹¹

“Afirmăm și susținem aceste adevăruri evidente” – prin aceasta, Declarația de Independență afirmă, pe de o parte, că drepturile omului sunt oferite și garantate prin chiar natura creației omului și, pe de alta, că aceste drepturi sunt inalienabile; ele nici nu derivă și nici nu sunt garantate de vreo stăpânire vremelnică. Democrația recunoaște mai curând dreptul divin al celui condus decât pe cel al stăpânitorului. Acesta nu este un drept obținut în virtutea vreunei demnități sau superiorități militare, nici în virtutea bogăției, ci e o afirmație profundă a esenței naturii umane, ce definește înseși principiile intime ale vieții umane: libertatea și căutarea fericirii. (Baza puterii lui Mahatma Gandhi calibreză identic cu baza puterii Declarației de Independență și a Constituției SUA, toate sunt în mod esențial preocupate de libertatea și egalitatea tuturor oamenilor, în virtutea investirii provenite de la o putere divină și superioară).¹²

E interesant de notat că, dacă vom calibra puterea câmpului de atracție al teocrației, vom observa că e în mod constant mai slab decât cel al oricărei democrații ce recunoaște la rândul ei Creatorul drept autoritatea supremă. Cei ce au elaborat Declarația de Independență erau conștienți de distincția foarte clară între ceea ce e spiritual și ceea ce e religios. Și ei trebuie că vor fi știut - dacă nu rațional, atunci intuitiv - că există o diferență în ceea ce privește puterea acestora două. Religia este asociată adesea cu forța, uneori în mod dezastruos, în timp ce conceptele spirituale ca loialitatea, libertatea și pacea nu crează dispute sau conflict și cu atât mai puțin nu conduc la războaie. Spiritualitatea este întotdeauna asociată cu non-violența.

Dacă examinăm aplicarea Declarației Drepturilor (*Bill of Rights*) astăzi, vom observa că puterea acesteia a fost totuși diminuată în anumite domenii. De-a lungul anilor, dreptul la libertate a fost erodat prin metode politicianiste. În acest sens, se recurge prea adesea la folosirea excesivă a perchezițiilor și sechestrărilor, ca și la pedepsele crude și deosebit de grele. Spiritul Constituției SUA a devenit suficient de încețoșat încât sunt propuse și adesea reușesc să și fie adoptate - fără un murmur de protest - legi evident neconstituționale. Înclinații spre totalitarism există în cadrul guvernului însuși; societatea noastră tolerează în mod curent metodele totalitare practicate deopotrivă de către agențiile federale și locale, manifestate prin folosirea vizibilă a intimidării. Din nefericire, ne-am obișnuit atât de mult cu o atmosferă de teamă și violență, încât faptul că în unele țări nu există nici măcar amenințarea

vreunei intruziuni a instituției guvernamentale sau polițienești în viețile cetățenilor a constituit o surpriză pentru americani.

E foarte important să reamintim că încălcarea unui principiu din rațiuni de utilitate practică înseamnă de fapt abandonarea unei puteri enorme. Raționamentul conform căruia, de exemplu, execuția criminalilor va împiedica săvârșirea crimelor nu rezistă în fața realității și, pe de altă parte, scopul nu scuză mijloacele. Consecințele violării acestui principiu se văd reflectate în statisticile referitoare la infracțiuni, crima fiind deja un loc atât de comun în SUA încât nici nu mai constituie o știre de prima pagină.

Pentru că eșuăm în a deosebi principiile de scopurile considerate utile din punct de vedere politic, omului obișnuit îi lipsește discernământul pentru a înțelege diferența dintre patriotism și Patriotism, dintre americanism și Americanism, dintre Dumnezeu și Dumnezeu, dintre libertate și Libertate. Astfel, “americanismul” e folosit ca justificare de către grupurile de adepți ai superiorității rasei albe (calibrate la nivelul 150) la fel cum, de-a lungul istoriei, războiul a fost dus în numele lui “Dumnezeu”. Accepția greșită a libertății ca *permisiune de a...* ne spune că mulți oameni nu cunosc diferența dintre libertate și Libertate cu majusculă.

Înșușirea diferenței existente între principii și imitațiile acestora necesită experiență și o judecată educată. Exercițiul unui atare discernământ este necesar pentru supraviețuirea morală în lumea modernă, dar este imperativ în acele zone gri, în care ambiguitatea etică a depășit stadiul unei convenții, fiind ridicată la rang de artă: ne referim, desigur, la arena politică și la lumea comercială de astăzi.

Capitolul XI

Puterea în economie

Omul este înzestrat cu liber arbitru, în lipsa căruia n-ar putea exista responsabilitate. El este pus în fața următoarei alegeri fundamentale: să se alinieze cu un câmp energetic de atracție superior sau cu unul inferior. De regulă, modelele care distrug organizații și cariere sunt aceleași modele energetice de atracție slabe care au dărâmat guverne, mișcări sociale și chiar civilizații întregi. Fiecare dintre noi trebuie să facem această alegere și să ne asumăm apoi consecințele.

Aceste consecințe nu sunt nicăieri mai vizibile decât în domeniul economiei și al afacerilor. Cu toate acestea, în nici un alt domeniu n-ar putea fi mai ușor de evitat eșecurile, dacă ar fi înțelese în mod clar un număr de concepte esențiale. Indiferent că avem de-a face cu un produs, o companie sau un angajat, câmpurile de atracție ale acestora pot fi calibrate cu reprecizii. În cursul cercetării noastre, diferența între afacerile de succes și cele care au eșuat s-a dovedit a fi atât de evidentă, încât ne putem aștepta ca folosirea ulterioară a metodei kinesilogice să garanteze o corectitudine deosebită a predicției.

Mult prea adesea, “cumpărătorul” - care poate fi un votant, un investitor sau un căutător al adevărului, după cum, la fel de bine, poate fi un comerciant - cade în capcana strălucirii unui model imitator care, la suprafață, pare a fi un model energetic de atracție superior. Oamenii sunt orbiți de stilul superficial și de prezentarea poleită. Putem face o paralelă oportună în acest punct, referindu-ne la situația recentă în care mulți investitori naivi au cumpărat argint numai pentru a descoperi că întreaga piață a bunurilor de consum a fost manipulată. Dacă s-ar fi recurs la testarea kinesilogică, prăbușirile notorii în domeniul economiilor populației și titlurilor de împrumut ar fi putut fi evitate cu ușurință. Cum? Simplu - prin faptul că atât aceste fenomene nedorite, cât și autorii lor ar fi fost identificați cu mult înainte ca scandalurile să izbucnească. De asemenea, ar fi putut fi evitate multe dezastre asemănătoare prin simpla examinare a faptului dacă o afacere sau întreprindere este

asociată unui model de atracție superior sau inferior. Această identificare poate deveni aproape instinctivă odată ce înțelegem diferența între modul în care acționează forța în comerț și cel în care acționează puterea în același domeniu.

Sam Walton, fondatorul Wal-Mart ne oferă un model al felului în care apare puterea din alinierea cu modelele energetice de atracție superioare. Schema ABC pe care a imaginat-o el a rezultat în $A \rightarrow B \rightarrow C$ care constituie, în realitate, gigantul economic Wal-Mart, ce se dezvoltă într-un ritm atât de alert. Principiile fundamentale ale acestui proces sunt explicate în cartea *Sam Walton*, scrisă de Vance Trimble.¹

În multe supermarketuri din ziua de azi par a nu exista angajați; indiferența grosolană față de interesele clienților e șocantă. Prin contrast, angajații Wal-Mart, sunt pregătiți să fie amabili și primitivi, calzi și energici și totodată să reflecte un câmp de energie umană la locul lor de muncă. Slujbele lor au sens și valoare, pentru că ei sunt aliniați cu Servirea, un deziderat ce aduce prinos vieții și valorilor universal umane. Toate magazinele Wal-Mart ies în evidență prin faptul că au amenajată o zonă în care puteți sta jos confortabil pentru a vă odihni picioarele și a vă decide asupra cumpărăturilor dumneavoastră. O asemenea alocare a spațiului, ce vine în întâmpinarea nevoilor umane simple, n-ar reuși să treacă de proba calculelor manageriale (formulate în termenii valorii totale a vânzărilor raportate la metru pătrat). Dar acest tip de expertiză a eficienței economice ignoră, pe lângă compasiunea umană, și fidelitatea de piață a milioane de clienți. Computerele nu pot simți. Dacă s-ar fi înțeles faptul că *sentimentele determină volumul vânzărilor*, ar fi fost acordată o atenție mai mare acestor lucruri.

Deși mult prea adesea scăpat din vedere, sentimentul “de familie” al angajaților și loialitatea lor față de organizație e un factor comercial de maximă importanță. În companiile de succes această calitate e foarte evidentă. Angajații care se simt apărați și sprijiniți de compania la care lucrează sunt cei care zâmbesc neprefăcut clienților. O altă caracteristică a unui astfel de mediu este nivelul scăzut al fluctuației mâinii de lucru (în vreme ce companiile impersonale și reci se confruntă cu un ritm foarte rapid al fluctuației angajaților). Existența unei crize a mâinii de lucru constituie întotdeauna expresia unui model energetic de atracție inferior. Astfel, analiza kinesilogică a arătat fără dubiu că economisirea câtorva dolari în managementul resurselor umane costă de fapt mii de dolari în cifra vânzărilor.

Pentru a avea succes e obligatoriu să cuprindeți și lucrarea intrinsecă din principiile ce produc succes, nu numai să imitați acțiunile oamenilor de succes. Pentru a reuși cu adevărat să faceți ceea ce fac ei, e obligatoriu să fiți asemenea lor. Companiile care au imitat unele trăsături ale Wal-Mart în speranța de a recâștiga anumite segmente de piață n-au avut succes, pentru că ele au imitat mai mult schemele A→B→C în loc să se alinieze la schema ABC din care au provenit aceste trăsături și, implicit, succesul.

Cercetarea noastră cu privire la modelele de atracție e strâns corelată cu concluziile la care au ajuns Peters și Waterman în lucrarea lor *"In Search of Excellence - În căutarea Excelenței"* - o analiză detaliată a câtorva mari companii.² Ei au conchis că acele companii care au avut succes au fost acelea care aveau "inimă", spre deosebire de companiile conduse strict după metode științifice, axate pe emisfera cerebrală stângă. Citind acest studiu, nu ne putem opri să nu fim frapați de inadecvarea de care dau dovadă multe dintre procedurile marketingului; adesea, statisticienii pur și simplu nu știu ce întrebări să pună.

Pe lângă faptul că țin evidența milioanele pe care le câștigă companiile, analiștii ar putea să ia la fel de bine în calcul și multele milioane pe care acestea *nu* le câștigă. Un exemplu al celor de mai sus este recentul declin al industriei de automobile din Statele Unite. Privind la succesul obținut de Rolls Royce sau Volkswagen Beetle s-ar putea trage concluzia că opțiunea pentru o filosofie a demodării planificate și nu pentru o calitate durabilă constituie o majoră eroare de calcul. Încă de acum câțiva ani, cercetarea noastră a indicat că prin urmărirea modelelor energetice de atracție superioare, Detroitul poate recâștiga piața industriei auto. Având în vedere că prețul unei mașini noi se apropie de douăzeci de mii de dolari, recaptarea imaginației publicului reclamă atât recursul la o inovație cu adevărat creativă, cât și renunțarea la filosofia demodării planificate în favoarea calității durabile.

Această chestiune implică și un factor destul de delicat, acela că nu mulți americani ar fi dispuși să plătească o asemenea sumă pentru un autoturism, fiind în același timp în deplină cunoștință de cauză că investiția lor se va pierde în scurt timp pentru că mașina lor se va demoda. În mod evident, ceea ce se pierde în cazul unei mașini demodate nu este o valoare reală și intrinsecă. Prețul umflat al strălucirii, modei și noutății nu reflectă vreo valoare reală. Oamenii ar plăti bucuroși cincizeci de mii de dolari sau chiar mai mult pentru o mașină Rolls Royce chiar folosită, pentru că știu că și peste 20 de

ani mașina lor va fi atât clasică, cât și funcțională din punct de vedere mecanic, având prin aceasta o valoare mare de revânzare.

Cercetarea noastră indică faptul că americanii ar fi dispuși să plătească prețuri ridicate pentru mașinile lor dacă valoarea intrinsecă a acestora ar fi echivalentă cu prețul lor de cumpărare (asigurându-și în felul acesta investiția) și dacă mașinile în cauză s-ar păstra fiabile pentru mult timp, în mod ideal, chiar pentru o viață întreagă. (De exemplu, ar fi preferat cu siguranță un model de automobil garantat pe viață, la care motorul, cutia de viteză și alte piese esențiale ar fi ușor de înlocuit). Aceeași cercetare ne arată că, de regulă, consumatorii sunt dispuși să plătească pentru calitate și că produsele de calitate se vor vinde chiar și în lipsa unei campanii promoționale. Integritatea și excelența vorbesc de la sine, pentru că ele sunt aliniate la putere.

Una din aplicațiile cele mai simple și mai profitabile ale analizei factorului critic se găsește în domeniul publicității. Folosirea tehnicii kinesilogice pe care am descris-o în lucrarea de față poate proba imediat dacă o campanie promoțională sau o anumită reclamă este puternică sau slabă.

Companiile plătesc sume enorme pentru a obține spații publicitare în cadrul emisiunilor de maximă audiență, dar această strategie poate avea și un efect de bumerang – de exemplu, în cazul în care se difuzează îndelung o reclamă care-i slăbește pe privitori; urmarea directă a acestei situații fiind afectarea imaginii companiei. Un spot care-i întărește pe oameni va produce întotdeauna un sentiment pozitiv față de respectivul produs și nu aversiune pentru acesta. În mod similar, promovării care cumpără spații de emisie în timpul programelor TV care induc telespectatorilor un sentiment de slăbiciune vor observa că produsul promovat de ei este asociat inconștient cu aceste sentimente negative. Dacă analizăm o reclamă în detaliu, vom observa că există o serie întreagă de elemente ce pot avea un efect negativ, inducând sentimente de slăbiciune – vocea celui ce anunță produsul, afectarea unui actor sau folosirea anumitor cuvinte, concepte sau simboluri. Faptul că unele companii produc în mod repetat reclame insipide și chiar stingheritoare reflectă prevalența unui câmp de atracție inferior în cadrul departamentului lor de marketing și publicitate.

Dincolo de suprafața lumii comerciale, societatea oferă numeroase alte domenii unde îndeplinirea dorințelor umane e căutată, comercializată, furată, constrânsă ori negată. E un simplu fapt de viață că satisfacerea nevoilor induce mulțumire; frustrarea alimentează violența, crima și dezechilibrul emoțional. Dacă misiunea instituțiilor guvernamentale ar fi redesenată și realiniată în sensul de a veni în sprijinul împlinirii nevoilor umane și nu de a duce campanii moralizatoare de exhibare a “problemelor sociale”, atunci aceste instituții ar putea deveni forțe puternice în slujba îmbunătățirii condiției umane.

Câmpurile percepției sunt limitate de modelele de atracție cu care sunt asociate. Acest lucru înseamnă că abilitatea de a recunoaște factorii importanți ai unei situații date e limitată de contextul determinat de nivelul conștiinței observatorului. Motivația celui care privește determină în mod automat ceea ce este văzut. Conceptul de “etică situațională” ne vorbește despre faptul că - în lipsa unor referiri la context - nu putem determina dacă un comportament este rău sau bun. Dacă acceptăm că fiecare factor își aduce contribuția la imaginea de ansamblu, atunci nuanțele introduse de context au darul de a schimba semnificația întregului scenariu.

Lupta contrariilor constituie un indicativ al existenței unui câmp energetic de atracție inferior. Astfel, în vreme ce puterea conduce întotdeauna la soluții în care toate părțile implicate au de câștigat, forța conduce la situații în care, dacă unii au de câștigat, în mod sigur vor exista și unii care vor pierde. Prin urmare, dată fiind simpla existență a acestei lupte, soluția corectă nu a fost găsită în cazul din urmă (cum nu se poate afirma că ar fi fost găsită nici atunci când interesele unui grup le lezează pe ale celui alt grup). Calea spre un câmp energetic de atracție superior constă în căutarea unui răspuns sau soluții care, pe de o parte, va mulțumi toate părțile implicate și, pe de alta, va rămâne totuși o alternativă funcțională. Asemenea soluții implică deopotrivă utilizarea a emisferei cerebrale drepte și stângi.

Există un principiu de bază ce are puterea să rezolve problemele de natură economico-socială. El poate fi enunțat astfel: veniți în sprijinul soluțiilor în loc să atacați cauzele presupuse. În sine, atacul este un model de atracție foarte slab (situat abia la nivelul 150) ce conduce - trecând prin teamă - la intimidare, coerciție și, în cele din urmă, la corupție morală. Și, ceea ce face ca străzile orașelor să devină niște jungle ale crimei, este tocmai “Alaiul viciilor”.

La o examinare obiectivă se va observa că unele “probleme sociale” par a fi insolubile din cauza persistenței unor atitudini moralizatoare copilărești sau sentimentale. Niciuna dintre aceste poziții nu se bazează pe adevăr și, prin urmare, toate abordările ce pornesc de aici sunt slabe. Falsitatea ne face mai slabi; acționând de pe poziția falsității vom sfârși inevitabil prin a folosi forța. Forța e înlocuitorul universal al adevărului. Armele constituie probele fizice ale slăbiciunii; nevoia de a-i controla pe ceilalți izvorăște întotdeauna din lipsa puterii, așa cum vanitatea provine din lipsa stimei de sine. Pedepsa este o formă de violență, un ineficient înlocuitor al puterii. Când, așa cum se întâmplă în societatea noastră, pedepsa se potrivește numai rareori în vreun fel cu infracțiunea, ea nu poate fi eficientă. Pedepsa se bazează pe răzbunare, fiind situată la nivelul energetic inferior de 150.

Pe de altă parte, sprijinirea soluționării nevoilor umane creează o rezolvare în urma căreia nu există părți lezate. Acest tip de rezolvare conduce la liniște, în vreme ce atacarea falselor “probleme”, pe lângă faptul că nu face decât să crească incidența infracțională a societății, este întotdeauna și foarte costisitoare. Abordările care pleacă de la premisa că acțiunile și comportamentul uman pot fi explicate în nuanțe de alb și negru sunt în cel mai bun caz naive. Negarea nevoilor biologice elementare și a pornirilor instinctuale este zadarnică. Blocarea eliberărilor sexuale normale nu generează altceva decât crearea unor anormale. Soluțiile ce se bucură de putere sunt acelea ce se bazează, într-un mod realist, pe acceptare (situată la nivelul 350) și nu pe condamnare (situată la nivelul 150). În Amsterdam, o porțiune a orașului este destinată în mod tradițional “felinarelor roșii”. Străzile acestui cartier sunt sigure, întreaga zonă respirând de altfel aerul unei atmosfere pastorale și fiind neverosimil de liniștită. În Buneos Aires o parte a parcurilor sunt rezervate îndrăgostiților. Poliția patrulează prin aceste zone nu pentru a hărțui, ci pentru a oferi protecție. Și în acest caz, totul este pașnic.

Un alt exemplu constă în deja amintita incapacitate a guvernelor de a soluționa problema consumului de droguri. Încă o dată, greșeala constă în abordarea moralistă a problemei și în faptul că se acționează în mod punitiv. Eroarea fundamentală este că nu se face diferența între drogurile tari și drogurile soft. Drogurile tari (narcoticele) creează dependență, au consecințe severe și sunt în mod tradițional asociate cu crima. Drogurile soft (recreaționale) nu creează dependență și de obicei sunt comercializate, cel puțin la început, de amatori. Transferând drogurile soft în sfera infracțiunii,

guvernul a creat un nou și prosper cartel al crimei, de anvergură internațională. Atunci când interdicția a fost pusă efectiv în aplicare, în locul substanțelor soft și a drogurilor recreaționale, au apărut pe străzi comerțanții drogurilor tari. Astfel, cultura pașnică și (în cea mai mare parte) inofensivă a drogurilor a devenit domeniul criminalității și al viciului.

Soluțiile de succes se bazează pe principiul puternic conform căruia soluționarea unei probleme nu se produce prin atacarea a ceea ce este negativ, ci prin stimularea a ceea ce este pozitiv. Recuperarea din alcoolism nu poate fi realizată luptând contra beției ci, mai curând, prin alegerea voluntară a cumpătării. “Războiul menit sfârșirii tuturor războaielor” nu și-a realizat intenția și nici nu putea s-o facă. Războaiele (inclusiv cele purtate împotriva “viciilor”, “drogurilor” sau oricăreia dintre nevoile umane ce sunt în mod regulat comercializate pe marea piață economico-socială din spatele comerțului convențional) pot fi câștigate numai dacă se optează pentru calea pașnică.

Capitolul XII

Puterea și sportul

Înțelegerea teoretică la care am ajuns în studiul nostru asupra conștiinței ne oferă un context ce poate fi aplicat oricărui domeniu al activității umane. Acest fapt poate fi ilustrat de o examinare a sporturilor, un bun exemplu de altfel, dat fiind că astăzi sportul este atât de prezent în viețile noastre. Legendele sportului au fost întotdeauna mediatizate și sărbătorite cel puțin cât marile nume ale științei, artei sau oricărui alt domeniu legat de sfera culturii și cunoașterii. Pentru fiecare dintre noi, sportivii simbolizează posibilitatea de a ne depăși pe noi înșine și, atunci când e vorba de marii campioni, de a realiza excelența.

Dar oare ce anume electrizează tribunele unui stadion, făcând ca suporterii unei competiții sportive să fie animați deopotrivă de sentimente de entuziasm și loialitate? La o primă vedere, putem crede că e vorba de mândrie și de fascinația competiției și a triumfului. Dar, dacă aceste motive pot genera plăcere și excitație, nu le putem considera și declanșatoarele emoțiilor superioare, cum sunt respectul și venerația (stimulate, la rândul lor, de aceeași excelență athletică). Factorul esențial care însuflețește mulțimea este recunoașterea intuitivă a strădaniei eroice pe care o reclamă depășirea limitelor umane și atingerea unor noi nivele de performanță.

De asemenea, sportivii experimentează frecvent și stările superioare ale conștiinței. Spre exemplu, există suficiente dovezi în sprijinul faptului că participanții la probele de atletism ce presupun distanțe lungi de alergare (spre exemplu maratonul) ating în mod frecvent stări sublimе de pace și bucurie. De altfel, în multe cazuri, cea care inspiră de fapt îndelungatele suferințe și eforturi pe care le reclamă marea performanță e tocmai această elevare extremă a conștiinței. Acest fenomen este descris de obicei drept depășirea pragului de efort într-o asemenea măsură, încât trupul începe să se miște cu eleganță și ușurință, ca și cum ar fi animat de o forță invizibilă. Această stare de bucurie este diferită de emoția proprie

succesului; este o bucurie ce izvorăște din sentimentul de pace și unitate cu tot ceea ce înseamnă viață.

Este notabil că această transcendență a sinelui și această abandonare în fața esenței sau spiritului vieții se petrece adesea într-un punct foarte apropiat de cel al limitei de extenuare fizică a sportivului. Bariera aparentă este exprimată prin paradigma realizărilor din trecut sau prin ceea ce a fost recunoscut ca fiind posibil din punct de vedere teoretic, așa cum au stat lucrurile și în cazul istoric al celor "patru mile pe minut". Până ce Roger Bannister n-a doborât recordul celor patru mile pe minut, era universal acceptat că nu era omenește posibil să se alerge atât de repede; măreția lui Bannister nu constă doar în faptul că a doborât recordul, ci și în acela că a împins paradigma către un nou model al posibilităților umane. Această accedere spre noi nivele de potențial are corespondențe în fiecare domeniu al strădaniei umane.

Am efectuat calibrări asupra diferitelor înregistrări referitoare la sport, inclusiv asupra filmelor. Dintre toate filmele referitoare la sport pe care le-am studiat, pelicula *Marele Albastru* s-a dovedit a produce cea mai înaltă calibrare.¹ În film este vorba de povestea lui Jacques Mayol, campionul mondial la scufundări, francezul care a deținut recordul mondial în domeniu mulți ani la rând. Filmul calibrează la extraordinarul nivel energetic de 700 (corespunzător adevărului universal). În sine, filmul are capacitatea de a transpune spectatorii într-o stare superioară a conștiinței. Astfel, managerul unui cinematograful care a difuzat acest film povestea că spectatorii ieșeau din sală fie în tăcere, fie dimpotrivă, țipând cu o bucurie imposibil de redat în cuvinte.

Prin folosirea filmării cu încetinitorul, filmul redă o descriere exactă a experienței celui mai mare scafandru din lume în stări înălțate ale conștiinței. În stările superioare este frecvent întâlnită o senzație subiectivă de încetinire, frumusețe și grație; timpul pare să se oprească în loc și - în ciuda zgomotului lumii - este prezentă o deplină liniște interioară.

Avem ocazia de a vedea în acest film că Jacques Mayol păstrează intensitatea concentrării sale, fapt care-l ține într-o stare de meditație continuă. În acest fel, el depășește limitele umane obișnuite și dobândește capacitatea de a realiza lucruri incredibile prin schimbarea stării fiziologice; cu cât mai adânc se scufundă, cu atât mai lent îi este ritmul bătăilor inimii, fluxul sangvin concentrându-se preponderent în creierul său (cum se întâmplă și în cazul delfinilor). Cel mai bun prieten al său, el însuși un sportiv, moare încercând să atingă performanțele la care ajunsese Mayol, din cauză că nu atinsese

în prealabil și acel nivel al conștiinței ce e necesar pentru depășirea limitelor obișnuite ale corpului omenesc.

Această experiență subiectivă a beatitudinii lipsite de efort poate avea loc și în alte tipuri de performanțe fizice excepționale, cum este cazul faimoșilor dansatori sufi (cunoscuți și ca dervișii rotatori) care, prin disciplină și practică îndelungată, ajung în stare să se miște cu o precizie uluitoare mult timp, aproape fără efort.

Cele mai elaborate arte marțiale demonstrează cu claritate că motivația și principiile au o importanță esențială în atingerea unor performanțe sportive deosebite.² Sfatul cel mai folosit de maestrul în pregătirea discipolilor lor este următorul: "Încetează să încerci să folosești forța".³ Școlile dedicate artelor marțiale produc maeștri a căror preocupare de căpetenie este victoria sinelui superior asupra sinelui inferior grație controlului, pregătirii și angajării depline în obiectivele aliniate la adevărata putere.⁴ Alinierea la aceste modele de atracție superioare nu se limitează doar la exercițiul disciplinei, ci devine un adevărat stil de viață. Astfel, atunci când puterea principiului este transferată practicantului, rezultatele încep să se manifeste în orice domeniu al vieții acestuia.

Întotdeauna, emblema adevăratei măreții atletice este modestia, după cum a dovedit-o Pablo Morales după ce a câștigat medaliile sale de aur la Jocurile Olimpice de vară din 1992. Asemenea atleți exprimă grație și venerație interioară. Ei sunt conștienți de faptul că performanțele lor nu sunt numai rezultatul efortului lor personal, ci că acest efort maxim i-a adus la punctul de depășire a propriilor limite, de unde au fost transportați de o putere superioară aceleia a sinelui individual. Acest lucru este exprimat de regulă ca descoperirea unor aspecte ale sinelui necunoscute până atunci, sau neexperimentate în forma lor pură.

Prin intermediul kinesiologiei putem demonstra că oricine este motivat de un câmp energetic situat la un nivel inferior celui al curajului va cunoaște sentimente de slăbiciune. Mândria este eternul călcâi al lui Ahile, care influențează negativ nu numai sportivii, ci și actorii oricărui alt domeniu al activităților umane. Mândria (calibrată la nivelul 175), nu numai că face ca performanțele să scadă, dar nu poate oferi puterea de motivare a iubirii, onoarei sau dăruirii unui principiu superior (sau chiar excelenței). Dacă vom cere unui atlet puternic să se gândească la speranța de a-și înfrânge adversarul sau la dorința de a ajunge celebru sau de a câștiga mulți bani, vom vedea că devine slab și că vom putea pune jos brațul său muscular și antrenat cu un minimum de efort. Același atlet, dacă se gândește la onoarea pe care o poate aduce țării sale sau sportului pe care-l reprezintă, sau

la faptul că-și dedică performanțele cuiva drag, sau chiar la bucuria de a depune maximum de efort fie și numai de dragul performanței în sine, devine puternic și noi nu vom reuși să-i doborâm brațul indiferent de efortul pe care-l depunem pentru acest lucru.

Astfel, competitorul motivat de mândrie sau lăcomie (sau interesat în primul rând de înfrângerea adversarului său), va slăbi încă din momentul startului și nu va fi capabil să atingă nivelul de efort maxim necesar marilor rezultate. Vedem uneori câte un atlet care pornește prost din aceste motive dar, pe măsură ce competiția avansează și scopurile egoiste se fac uitate, performanțele sale se îmbunătățesc. Vedem, de asemenea, că se întâmplă deseori și contrariul, un sportiv începând bine, pentru că are în minte onoarea țării sale, echipei sau a sportului în general, dar apoi eșuând pentru că apropierea de țelul său și anticiparea gloriei personale sau a triumfului asupra unui rival îl fac să-și piardă puterea și forma.

O succesiune nefericită a conștiinței se petrece atunci când un atlet stabilește un nou record în timpul calificărilor, dar în finală face un rezultat derizoriu, spre stupefarea asistenței. Dacă sportivii de top sunt impregnați cu credința că excelența în proba lor nu constituie o realizare personală, ci un dar ce aparține întregii omeniri ca o demonstrație a potențialului uman, ei vor primi putere și vor reuși să câștige.

Dintr-un anumit punct de vedere, scala conștiinței poate fi privită ca o scală a eului, nivelul 200 fiind pragul de unde egoismul începe să se transforme în altruism. În planurile rarefiate ale competiției olimpice, consecințele dezastruoase - deopotrivă în planul vieții private și publice - ale motivațiilor emaneate din nivelele inferioare amintitului prag de 200 sunt prea evident demonstrate de recenta prăbușire a patinatoarei Tonya Harding. Zelul excesiv al acestei atlete de a obține o medalie olimpică și de a-și înfrânge prin orice mijloace oponenta (pe Nancy Kerrigan) a făcut-o să abandoneze puterea principiilor etice și să coboare la nivelul forței. Cu greu am putea găsi un exemplu mai grăitor al modului în care abandonarea în marjele unui câmp negativ de atracție poate produce colapsul rapid al unui sportiv a cărui carieră părea promițătoare.

Dacă motivațiile superioare ale excelenței ne facilitează accesul spre domeniul grației și puterii, cele egoiste și îndreptate spre beneficii personale ne atrag aproape magnetic în domeniul forței. Primirea recunoașterii - fie și prin forma simbolică a unei medalii, lăsând deoparte recompensa financiară care poate exista - n-are prea mult de-a face cu adevărata măreție sportivă, care provine în realitate din atingerea unei staturi a spiritului; ceea ce aplaudăm la un

campion e tocmai acest lucru. Chiar dacă un competitor nu se abandonează tentației bogăției și faimei într-un mod atât de evident ca în cazurile citate mai sus, dorința de a domina un sport, spre deosebire de aceea de a da pur și simplu măsura propriei excelențe, are propriul său efect de corupere spre egoism, care se asociază cu nivelul Mândriei.

În sine, nu există nimic rău în unele manifestări ale mândriei. Cu toții avem dreptul să fim mândri atunci când câștigăm o întrecere olimpică, dar acesta este un fel diferit al mândriei. E vorba de un mod de a cinsti realizările umane care depășește mândria personală. Noi cinstim strădania sportivului, nu realizările personale ale acestuia, care nu sunt decât ocaziile și expresiile a ceva mai înalt, universal și înăscut în inima omului. Olimpiadele, unele dintre cele mai mari desfășurări ale strădaniei umane, care pun stăpânire pe imaginația tuturor, oferă un context care ar trebui să contracareze mândria personală. Toată ambianța olimpică inspiră competitorul să treacă de la mândria personală la o considerație care constituie o expresie a iubirii necondiționate și care-i onorează și pe ceilalți competitori, prin aceea că și aceștia sunt dedicați aceluiași principii înalte.

Mass-media înclină să evoce părțile mai puțin luminoase ale sportului, afectând astfel nivelul de determinare al sportivilor, deoarece celebritatea - fie conștient, fie inconștient - stimulează egotismul. Marii sportivi trebuie să se apere de această sursă de contaminare. Modestia și grațitudinea par a fi singurele scuturi eficiente împotriva atacurilor din mass-media. Practicanții artelor marțiale tradiționale execută anumite exerciții menite depășirii oricărei tendințe de a aluneca spre egotism. Singura protecție absolută în fața unor asemenea amenințări este dedicarea carierei, performanței sau talentului nostru unui principiu superior.

Adevărata putere sportivă e caracterizată de grație, sensibilitate, liniște interioară și paradoxal, blândețe în viața extrasportivă - chiar și în ceea ce-i privește pe cei mai "fioroși" competitori. Sărbătorim campionii pentru că recunoaștem că ei și-au depășit ambițiile personale prin sacrificiu și dedicare pentru principii superioare. Cei mari intră în legendă atunci când ne servesc drept pildă prin puterea propriului exemplu. Nu e vorba despre ceea ce au aceștia, nici despre ceea ce fac ei, ci de ceea ce au devenit și ceea ce inspiră întreaga omenire - acest lucru e cel pe care-l cinstim la ei. Ar trebui să căutăm să protejăm modestia lor de forțele care exploatează și însoțesc succesul în lumea contemporană. Trebuie să educăm publicul în ideea că abilitățile acestor atleți și marile lor performanțe

sunt daruri ale omenirii ce trebuie respectate și apărate de abuzurile mass-media și lumii comerciale.

Spiritul olimpic se găsește în inima oricărui om, fie el bărbat sau femeie. Prin puterea propriului exemplu, marii sportivi pot trezi în toți oamenii conștiința acestui principiu. Acești eroi și purtătorii lor de cuvânt pot avea o influență foarte puternică asupra întregii omeniri. Educarea excelenței și recunoașterea valorii acesteia constituie o responsabilitate a tuturor oamenilor, pentru că lupta pentru excelență, în orice domeniu al strădaniei umane, ne inspiră pe toți spre atingerea fiecărei forme a măreției omului nerealizate până acum.

Capitolul XIII

Puterea Socială și Spiritul Uman

Atunci când ovaționăm spiritul unui adevărat sportiv, ceea ce aplaudăm este demonstrația tuturor semnificațiilor pe care termenul "spirit" le reunește pentru noi: curaj, tenacitate, angajament, aliniere cu principiul, demonstrația excelenței, onoarea, respectul și smerenia.¹ A inspira presupune a umple cu spirit; lipsa spiritului, descurajarea, înseamnă deprimare, lipsă de speranță, înfrângere. Dar oare ce înseamnă exact termenul "spirit"? În formulări de genul "spirit de echipă" sau când îndemnăm oamenii să "intre în spiritul" unei acțiuni sau alta, prin termenul *spirit* poate fi înțeleasă totalitatea colectivă a experienței umane. Că spiritul e un factor deosebit de pragmatic, ce poate face diferența între victorie și înfrângere, e un fapt binecunoscut comandanților militari, antrenorilor și directorilor generali. Un angajat sau un membru al unui grup ce nu intră în spiritul grupului din care face parte se va trezi în scurtă vreme fără serviciu sau în afara respectivului grup.

Din cele de mai sus rezultă clar că termenul "spirit" se referă la o esență nevăzută și că, deși expresia sa variază de la o situație la alta, esența sa nu se schimbă niciodată.² Această esență e vitală; atunci când ne pierdem spiritul, murim.

Vorbind din punct de vedere clinic, putem spune că spiritul echivalează cu Viața; energia vieții înseși poate fi numită spirit. Spiritul este viețuirea ce acompaniază și constituie expresia alinierii cu energia vieții. Puterea modelelor energetice de atracție superioare este anabolică, favorabilă vieții; opusul acestora sunt modelele catabolice care, în final, conduc la moarte. Adevărata putere echivalează cu spiritul, deci cu viața, în vreme ce forța este echivalentul slăbiciunii, deci al morții. Dacă unui individ îi lipsesc sau posedă într-o măsură insuficientă acele calități pe care le numim spirituale, el devine lipsit de umanitate, iubire și respect de sine, putând fi chiar egoist și violent. Atunci când o națiune se abate de la alinierea cu spiritul omului, ea poate deveni un criminal internațional.

O eroare frecventă constă în identificarea spiritualității cu religia. Am observat într-un capitol anterior (capitolul X) cum Constituția SUA, Declarația Drepturilor (*Bill of Rights*) și Declarația de Independență fac limpede diferența între spiritual și religios. Guvernului îi este interzis să impună o religie națională, cu atât mai puțin să diminueze libertatea poporului; totuși, aceleași documente amintite pleacă de la premiza că autoritatea guvernului derivă din principiile spirituale.³

În fapt, fondatorii marilor religii ale lumii ar fi șocați de actele profund nespirtuale săvârșite în cursul istoriei sub legitimarea și în numele lor. Forța distorsionează întotdeauna adevărul în folosul propriilor scopuri egoiste. De-a lungul timpului, principiile spirituale ce stau la baza religiilor au fost distorsionate pentru finalități de genul puterii, banilor și altor lucruri lumești. În timp ce spiritualitatea implică toleranța, religiozitatea este în mod obișnuit intolerantă. Prima conduce la pace, ultima la conflicte și vărsare de sânge. În cadrul oricărei religii rămâne totuși fundamentul spiritual din care a provenit aceasta.⁴ Dar nu numai religiile sunt slăbite atunci când principiile lor fundamentale sunt puse în umbră sau contaminate prin interpretări false, ci și culturile în general.

Pentru a înțelege mai complet natura spirituală a puterii și cum anume ia naștere și acționează ea ca mișcare socială, am face bine să studiem o organizație spirituală contemporană ce are o putere și o influență enormă; una aliniată în mod deschis cu spiritul omului dar care, cu toate acestea, afirmă categoric că nu este religioasă. E vorba de organizația Alcoolicilor Anonimi, ce există și activează de 55 de ani.

Cu toții știm câte ceva despre organizația Alcoolicilor Anonimi, pentru că a devenit o parte integrantă a societății moderne și printre aderenții săi se numără milioane de oameni. S-a estimat că această organizație și organizațiile sale adiacente influențează în acest moment, într-un fel sau altul, viețile a aproximativ 50% din cetățenii Statelor Unite. Chiar și acolo unde grupurile de autoajutoare bazate pe cele 12 etape nu intervin direct în viețile oamenilor, ele afectează indirect pe toată lumea prin faptul că, prin puterea propriului exemplu, consolidează anumite valori. Îngăduiți-ne să studiem principiile de putere ce stau la baza organizației Alcoolicilor Anonimi și modul în care această fundație a luat ființă din punct de vedere istoric; să examinăm impactul pe care principiile sale îl au asupra populației în general, ca și asupra membrilor acesteia. Putem să înțelegem astfel ce anume este - dar și ce nu este - organizația

Alcoolicilor Anonimi și să tragem din această dublă perspectivă învățămintele de rigoare.

Organizația Alcoolicilor Anonimi este, conform motto-ului său, "Nealiniată nici unei secte, confesiuni, orientări politice sau organizații". Mai mult, nu are nici o opinie în "chestiuni exterioare" domeniului său de activitate. Nu se situează nici pro, nici contra, abordărilor vehiculate în problema alcoolismului. Nu are cotizații sau taxe, nici ceremonii, nici oficiali, nici legi. Nu posedă nici o proprietate și nu are vreun sediu. Nu numai că toți membri săi sunt egali, dar grupurile Alcoolicilor Anonimi sunt autonome și se auto-finanțează.⁵ Chiar și cele 12 trepte de bază care constituie etapele recuperării sunt indicate doar ca "sugestii". Este evitată folosirea oricărei coerciții, acest lucru fiind subliniat prin slogane de genul: "Poți s-o faci ușor", "Mai întâi prioritățile" și, cel mai important, "Trăiește și lasă-i și pe ceilalți să trăiască".⁶

Organizația Alcoolicilor Anonimi respectă libertatea într-o asemenea măsură, încât lasă la latitudinea individului alegerea de a abandona sau nu alcoolul. Modelele sale identificate de putere sunt cele ale onestității, responsabilității, smereniei, slujirii; ale practicilor toleranței, bunăvoinței și fraternității. Organizația Alcoolicilor Anonimi nu subscrie la nici un sistem etic, nu are nici un cod în baza căruia să facă judecăți de valoare și evită să facă judecăți morale. Ea nu încearcă să controleze pe nimeni, nici măcar pe membrii săi. Ceea ce face este să ofere o alternativă. Ea le spune pur și simplu membrilor săi: "Dacă vei aplica aceste principii în toate acțiunile tale, te vei vindeca de această boală gravă, ce poate deveni fatală, recâștigându-ți sănătatea, respectul de sine și capacitatea de a trăi o viață fructuoasă și plină de împliniri pentru tine și ceilalți".⁷

Organizația Alcoolicilor Anonimi constituie un exemplu al puterii acestor principii de a vindeca o boală incurabilă și de a schimba modelele destructive ale personalității membrilor săi. Din această paradigmă inițială - și grație descoperirii faptului că grupurile de oameni ce se reunesc în scopul comunicării problemelor lor au o putere enormă - provin toate formele și organizațiile subsidiare ale terapiei de grup: *Al-Anon* (organizația soțiilor membrilor Alcoolicilor Anonimi), *Al-Ateen* (cea a copiilor acestora) apoi *Organizația Jucătorilor Anonimi*, *Organizația Narcomanilor Anonimi*, *Organizația Părinților Anonimi*, *Organizația Bulimicilor Anonimi* și așa mai departe. Există în jur de 300 de organizații bazate pe cele 12 trepte, ce se confruntă cu toate formele suferinței umane. Ca rezultat al acestui lucru, americanii și-au schimbat comportamentul, trecând de la unul puternic îndreptat spre

condamnare spre unul care recunoaște că aceste neajunsuri și slăbiciuni sunt cu adevărat reversibile.

Din punct de vedere practic, impactul cuantificabil al organizațiilor de auto-ajutorare asupra societății poate fi exprimat nu numai în termenii alinării suferinței umane și a reconstruirii familiilor, ci și în cei ai unor economii de milioane de dolari. Răspândirea în rândul societății a schimbărilor comportamentale produse de această mișcare poate diminua semnificativ cuantumul sumelor cheltuite pe asigurări auto, asistență medicală și funcționarea sistemului penal. În același timp, sumele scutite de stat prin faptul că n-ar mai fi cheltuite pe terapii de grup și consiliere pentru milioane de indivizi cu probleme, pot fi folosite pentru alte priorități.

Membrii acestor organizații (ce numără milioane de oameni) sunt unanim de acord că tocmai faptul că au acceptat să-și limiteze eul le-a permis să experimenteze adevărata putere; că tocmai această putere a fost cea care a generat însănătoșirea lor - pe care, până atunci, nimic de pe Pământ (nici medicina, nici psihiatria și nici oricare alt domeniu al științei moderne) nu s-a dovedit în măsură s-o realizeze.

Putem face câteva observații importante dacă reflectăm puțin la povestea nașterii organizației Alcoolicilor Anonimi. În 1930 alcoolismul era acceptat, așa cum fusese de-a lungul secolelor, ca o boală incurabilă și progresivă, care reușise să deruteze atât știința medicală, cât și religia (de fapt, prevalența alcoolismului chiar în rândurile clerului era alarmant de ridicată). Toate formele de dependență de droguri erau considerate a fi incurabile și, atunci când atingeau un anumit nivel, victimele erau abandonate.

La începutul anilor '30, un important om de afaceri american, cunoscut ca Rowland H., care încercase în zadar să-și trateze alcoolismul apelând la toate tratamentele disponibile în epocă, a mers în Elveția pentru a fi consultat de faimosul psihanalist Carl Jung. Jung l-a tratat pe Rowland H. pentru aproximativ 1 an, timp în care acesta a atins un oarecare nivel de abținere. Rowland s-a întors în Statele Unite plin de speranță, dar odată ajuns acolo n-a făcut decât să recadă în vechea sa patimă a alcoolismului.

Rowland s-a întors în Elveția pentru a-l vedea din nou pe Jung și pentru a continua tratamentul. Jung i-a spus deschis că nici medicina tradițională, nici arta medicală n-ar mai putea să-l ajute, dar că, de-a lungul istoriei umane - rar, dar din când în când - unii oameni, ce s-au abandonat complet pe ei înșiși unor organizații spirituale, cerând ajutorul lui Dumnezeu în problemele lor, și-au revenit.⁸

Rowland a revenit în Statele Unite deprimat, dar a urmat sfatul lui Jung și a căutat o organizație ce se numea pe atunci "*The Oxford Groups - Grupurile Oxford*". Acestea erau grupuri de indivizi ce se întâlneau cu regularitate pentru a discuta despre trăirea vieții în conformitate cu anumite principii spirituale, foarte asemănătoare cu cele ce aveau să fie adoptate mai târziu de organizația Alcoolicilor Anonimi. Prin acest mijloc, Rowland și-a revenit în cele din urmă, iar recuperarea sa a constituit sursa perplexității unei alte părți implicate, un individ pe nume Edwin T. sau "Ebby", tot un alcoolic ce depășise de mult limita oricărei speranțe. Atunci când Rowland i-a spus lui Ebby cum și-a revenit el, Ebby i-a urmat pilda și s-a lăsat și el de băutură. Modelul prin care o persoană îi este de ajutor alteleia ce are aceeași problemă s-a extins apoi de la Ebby la prietenul acestuia, Bill W., ce fusese frecvent spitalizat pentru alcoolism cronic și a cărui stare clinică de sănătate era gravă. Ebby i-a spus lui Bill că recuperarea sa s-a bazat pe servirea celorlalți, curățire morală, anonim, smerenie și supunere față de o putere superioară.⁹

Bill W. era ateu și a găsit ideea supunerii față de o putere superioară cel puțin neatractivă. Această idee a supunerii era în opoziție cu mândria lui Bill, el scufundându-se într-o disperare și pesimism absolut. Suferea de o obsesie mentală combinată cu o alergie fizică la alcool, diagnostic ce-l condamnase la boală, demență și moarte. Această prognoză sumbră îi fusese comunicată atât lui, cât și soției sale, Lois. Într-un final, Bill renunțase complet, punct în care a avut experiența profundă a unei Prezențe și Lumini infinite, simțind un sentiment de mare Pace. În acea noapte a putut, în fine, să adoarmă și atunci când s-a trezit, în dimineața următoare, se simțea ca și cum ar fi fost transformat într-un mod indescriptibil.¹⁰

Eficacitatea experienței sale a fost confirmată de Dr. William D. Silkworth, medicul său curant de la spitalul ce se numea pe atunci Town's Hospital (*Spitalul Orășenesc*), situat în partea de Vest a New York-ului. Silkworth tratase zece mii de alcoolici și căpătase în acest timp suficientă înțelepciune și experiență pentru a recunoaște importanța profundă a experienței lui Bill. El a fost cel care, mai târziu, avea să-l prezinte pe Bill marelui psiholog William James, pentru a face parte dintre cazurile acestuia din lucrarea "*The Varieties of Religious Experience - Varietatea Experienței Religioase*".

Bill vroia să ofere și altora darul pe care-l primise el. Spunea: "Petreceți următoarele câteva luni încercând să vă lăsați de băut, dar fără succes". În cele din urmă, el a descoperit că era obligatoriu ca subiectul să fie convins de întreaga lipsă de speranță a condiției sale -

în termenii psihologiei moderne fiind vorba de necesitatea de a convinge subiectul să depășească negarea. Primul succes al lui Bill a fost un chirurg din Akron, Ohio, anume dr. Bob, care s-a dovedit a avea o mare înclinație pentru domeniul spiritual, devenind cofondator al organizației Alcoolicilor Anonimi. Acesta n-a mai băut niciodată, până la moartea sa, survenită în 1956 (ca de altfel și Billy W, care nu a mai băut până în 1980, anul morții sale).¹¹ Puterea enormă ce fusese realizată prin experiența interioară a lui Bill W. s-a manifestat în exterior prin milioanele de vieți transformate de aceasta. În catalogul celor mai importanți 100 de americani din toate timpurile, editat de revista *Life*, Bill W. este creditat ca fiind fondatorul întregii mișcări de autoajutorare.¹²

Povestea lui Bill W. este tipică pentru indivizii care sunt canale de transmitere a unei mari puteri; principiile pe care le transmit ei în cursul unei cariere scurte reordonează viețile a milioane de oameni și-și manifestă influența pentru perioade lungi de timp. De exemplu, Iisus Cristos a predicat numai trei ani și totuși învățăturile Sale au transformat întreaga societate occidentală pentru multe generații de atunci încolo; întâlnirea omului cu aceste învățături se află în centrul ultimilor 2000 de ani ai istoriei Occidentului. Cele mai înalte calibrări ale câmpurilor de putere atrătoare pe care le-am descoperit au fost invariabil asociate cu învățăturile marilor maștri spirituali ai istoriei.

Învățăturile originale ale marilor maștri cunosc întodeauna o diminuare a puterii calibrate a câmpului lor energetic atunci când iau forma religiei organizate (vezi capitolul 23). Totuși, principiile originale în sine își păstrează modelul inițial de putere atrătoare; cea care slăbește este expresia acestora. Învățăturile au aceeași putere profundă pe care au avut-o întotdeauna.

Puterea unui principiu rămâne neschimbată de-a lungul curgerii timpului. Fie că le înțelegem sau nu pe deplin, aceste principii constituie idealurile pentru care se străduiește umanitatea. Din propriile noastre lupte de a ne face pe noi înșine mai buni, învățăm ce înseamnă compasiunea pentru cei ce sunt stăpâniți încă de un conflict interior; din aceasta crește apoi o înțelepciune ce conține compasiunea pentru întreaga condiție umană.

Dacă facem referire la principiile fizicii teoretice avansate și la rezultatele propriei noastre cercetări cu privire la atractori, ne va fi evident că, într-un Univers în care totul e interconectat, există o putere nevăzută ce realizează pentru noi lucruri pe care noi înșine nu le-am putea face niciodată. Așa cum am spus mai devreme, noi nu putem vedea electricitatea, undele radio sau razele X, dar suntem

conștienți de puterea lor prin efectele pe care le au. În mod similar, observăm constant efectele puterii în lumea gândurilor și sentimentelor, deși până acum măsurarea unui gând nu a fost considerată posibilă.

Atunci când discutăm despre câmpurile de atracție de mare putere, ne putem referi la ele doar prin intermediul simbolurilor. Analizate din punct de vedere fizic, drapelele naționale nu sunt decât niște modele vopsite pe stofă dar, cu toate acestea, oamenii sunt gata să moară pentru ceea ce simbolizează ele. Așa cum am spus, atingerea puterii provine din semnificație. Lucrurile care au cea mai mare semnificație pentru noi provin din lumea spirituală și nu din cea materială.

Astfel, am văzut că alinierea cu principiile asociate cu câmpurile energetice de atracție puternice poate rezulta în performanțe olimpice, succes în afaceri, victorii politice la nivel internațional și recuperare din boli considerate incurabile. Aceleași modele de atracție sunt responsabile și pentru existența muzicii adevărate. Ele sunt fundamentul învățăturilor religioase esențiale și al marilor opere de artă și arhitectură. Tot ele constituie și sursa creativității și a geniului.

Capitolul XIV

Puterea în artă

Marile opere ale picturii, muzicii și arhitecturii care ne-au provenit peste secole constituie reprezentări durabile ale efectului modelelor puternice de atracție. Vedem în ele o reflexie a angajamentului măștrilor și artiștilor civilizației noastre spre perfecțiune și grație și, prin aceasta, spre înnobilarea umanității. Artele frumoase au constituit întotdeauna locul de întâlnire al celor mai înalte aspirații spirituale ale omului în domeniul secular. Încă din antichitatea greacă a sculptorului Fidias, rolul artei era de a realiza în plan material idealul a ceea ce poate și ceea ce ar trebui să fie omul, de a pune într-o formă tangibilă, accesibilă tuturor, o expresie distilată a spiritului uman.

Marile opere de artă nu revelează numai esența ordonată a experienței umane ci și, de asemenea, pe aceea a lumii în care trăim. Numim acest lucru frumusețe. Asemeni fizicianului, artistul descoperă ordine în haosul aparent. Acolo unde se afla inițial un simplu bloc de marmură, Michelangelo l-a văzut pe *David* sau pe a sa *Pieta*. Cu dalta sa, a înlăturat piatra nesemnificativă pentru a scoate la lumină acea imagine perfectă. Contemplând modelele aleatorii dintr-un perete obișnuit din Capela Sixtină, el și-a imaginat întâi, prin inspirația artei, un minunat ABC pentru ca apoi, prin tehnica artei, să-l transpună în lumea formei, realizând $A \rightarrow B \rightarrow C$ -ul pe care-l cunoaștem ca *Judecata de Apoi*.

Moștenirea lăsată omului de artă este una interioară; atunci când privim frumusețile realizate ni se inculcă o sensibilitate a frumosului care ne permite să descoperim – și să creăm – propriile noastre recompense estetice în aparentul talmeș balmeș dezordonat al existenței. Arta și iubirea sunt cele mai mari daruri ale omului către el însuși.

Fără iubire nu există artă. Arta este întotdeauna o realizare a sufletului, o îndemânare supremă a atingerii umane, fie că această atingere este una materială sau una a minții și spiritului; așa a fost încă din Neanderthal și așa va fi mereu. Vom observa astfel că arta generată pe computer sau chiar și lucrările marilor fotografi nu

calibrează niciodată la un nivel atât de înalt ca picturile originale. Un experiment kinesiologic foarte interesant, pe care oricine poate să-l efectueze, este acela de a testa puterea unei persoane ce privește o pictură originală, respectiv o reproducere mecanică a acelei picturi. Atunci când cineva privește o lucrare realizată manual, cunoaște o senzație de putere; când, dimpotrivă, privește o reproducere a originalului, cunoaște o senzație de slăbiciune, fapt ce se dovedește adevărat indiferent de conținutul respectivelor picturi. O pictură originală, ce înfățișează un subiect tulburător, va induce un sentiment de putere mai intens decât o copie cu un subiect plăcut. Artiștii dedicați pun iubire în operele lor. Există o mare putere deopotrivă în atingerea și în originalitatea umană. Prin urmare, kinesiologia oferă un detector fără greș al falsurilor în artă.

Marele psihanalist elvețian Carl Jung a subliniat mereu și mereu relația existentă între artă și demnitatea omului, ca și importanța spiritului uman pentru artă. Jung însuși și opera sa calibrează la cel mai înalt nivel dintre toți psihanalistii celebri ai istoriei. (Mulți dintre aceștia, aliniați la modele de atracție de genul determinismului material, produc scoruri mult inferioare.)

Într-un fel - prin faptul că este cel mai puțin tangibilă - muzica este cea mai subtilă formă de artă. Totuși, lăsând în urmă raționalitatea emisferei cerebrale stângi pentru a face apel direct la subconștientul nostru din emisfera cerebrală dreaptă, ea este totodată și cea mai emoțională. De asemena, muzica oferă cel mai bun exemplu al modului în care modelele ordonează realitatea: dacă doriți să înțelegeți diferența dintre haos și sens, atingând prin aceasta o definiție adecvată a artei, reflectați, pur și simplu, la diferența dintre zgomot și muzică.

Compozitorul estonian contemporan Arvo Part, a cărui operă este descrisă adesea ca transcendentală sau mistică, rezumă - în descrierea pe care o face procesului de creație - multe din cele observate de noi în legătură cu rolul crucial al geniului artistic în dezvoltarea modelelor de atracție:

Pentru a scrie, trebuie să mă pregătesc o lungă perioadă de timp. Uneori, aceasta îmi ia chiar și cinci ani....în viața, muzica, munca mea, în ceasurile sumbre ale existenței mele am sentimentul sigur că orice altceva exterior acestui unic lucru este lipsit de semnificație. Complexitatea și multilateralitatea nu fac decât să-mi dea o stare de confuzie, pentru că eu trebuie să caut unitatea. Ce este oare acest lucru unic și cum de reușesc să mă pun de acord cu el? Indiciile acestui lucru apar în multe forme și tot ceea ce este neimportant

pălește... aici sunt singur cu liniștea. Am descoperit că este suficient ca o singură notă să fie cântată frumos. Acesta este țelul meu. Timpul și atemporalitatea sunt legate. Clipa și eternitatea se luptă în noi.

Muzica este forma de artă care ne umezește ochii cel mai ușor, inspirându-ne să atingem culmi de iubire și creativitate. Am observat deja că longevitatea pare să fie un corolar al asocierii cu câmpurile de atracție ale muzicii clasice, indiferent dacă această asociere este în calitate de interpret, dirijor sau compozitor. Adesea, muzica clasică demonstrează modele de putere inerente extrem de înalte.

Dar, dintre toate artele, cea mai tangibilă și mai influentă în viețile oamenilor de pretutindeni este arhitectura. Noi mergem la cumpărături, la serviciu și căutăm să ne distrăm în clădiri; astfel - pentru că influența sa constituie fundalul atâtor activități umane - până și forma structurii merită cea mai mare atenție.

Dintre toate operele arhitectonice ale lumii, marile catedrale suscită un sentiment special de venerație. Între toate celelalte forme arhitecturale, modelele lor energetice calibrează la un nivel maxim. Acest lucru pare a fi rezultatul câtorva factori. Experiența pe care o încercăm în fața unei catedrale poate combina simultan o serie de arte: muzica, sculptura, pictura, proiectarea în spațiu. Mai mult, aceste edificii sunt dedicate Divinului; ceea ce este creat în numele Creatorului este aliniat la cele mai înalte modele de atracție cu putință. O catedrală nu numai că inspiră, dar și unifică, învață, simbolizează și servește tot ceea ce este nobil în om.

Totuși, o arhitectură frumoasă nu trebuie să fie în mod necesar costisitoare și nici nu presupune neapărat realizări la o scală mare. Există puține alte așezări arhitecturale mai încântătoare decât micile căsuțe irlandeze de la țară, una mai amuzantă și mai pitorească decât alta. În multe locuințe tradiționale, un simț înnăscut pentru estetic permite existența unor forme elegante de frumusețe și simplitate.

Edificiile publice bine realizate vorbesc cu o autenticitate istorică ce provine atât din frumusețea liniilor cât și din utilitatea lor. Funcționalitatea și frumusețea sunt impresionant alăturate în marile stații ale metroului din Rusia și în designul multor clădiri din peisajul arhitectonic modern al Canadei. Culturile vechi par să fi cunoscut întotdeauna latura practică a frumosului, ca și faptul că pericolul principal se ascunde în aceea că tot ceea ce este proiectat fără gust și frumusețe este destinat unei deteriorări rapide. O vecinătate urâtă din punct de vedere arhitectural devine parte a unui feedback de distrugeri și violență; proiectele urbanistice neglijente și

dezumanizante ale ghetourilor moderne își manifestă modelele lor slabe de putere ca pe o matrice a distrugerii, violenței și crimei - deși trebuie reamintit că, în funcție de modelul de atracție la care ne aliniem, pauperitatea ghetoului poate fi o scuză pentru depravare și corupție sau, dimpotrivă, poate sta la baza inspirației de a ne ridica deasupra acestora. (Nu e vorba atât de mediul în care trăim, ci de atitudinea noastră față de acesta, atitudine care este, de altfel, factorul determinant al înfrângerii sau victoriei noastre).

Grația este expresia puterii sensibilității estetice; întotdeauna manifestarea puterii implică grație, indiferent că aceasta din urmă se manifestă în frumusețea liniei sau a stilului de expresie. Noi asociem grația cu eleganța, rafinamentul și economia de efort. Ne minunăm în fața grației atletului olimpic, după cum, la fel de bine, contemplarea unei arcade gotice ne înalță. Modelele de putere caracterizate de grație recunosc și sprijină viața, respectă și susțin demnitatea celorlalți; grația este un aspect al iubirii necondiționate. De asemenea, grația implică generozitate - nu neapărat o generozitate materială, ci generozitate a spiritului, ca de exemplu disponibilitatea de a aduce mulțumiri sau de a recunoaște importanța celorlalți în viețile noastre. Grația este asociată cu modestia și cu smerenia. Puterea nu are nevoie să se împăuneze, în timp ce forța trebuie întotdeauna să facă acest lucru, deoarece ea generează îndoială de sine. Marii artiști sunt îndatoritori pentru puterea lor, oricare ar fi expresia acesteia, pentru că ei știu că această putere este un dar primit întru binele omenirii, care aduce cu sine și responsabilitate pentru ceilalți.

Frumusețea s-a exprimat - de-a lungul timpului și în diferitele culturi - în atât de multe forme, încât avem motive suficiente și temeinice pentru a afirma că esteticul constituie una dintre cele mai subiective facultăți umane; frumusețea depinde de ochiul celui care o contemplă. Ar trebui să notăm, totuși, că singurul aspect supus diferitelor modificări e vehiculul frumuseții, forma în care e percepută frumusețea, esența acesteia rămânând mereu aceeași, neschimbătoare. Este interesant că oamenii dotați cu o conștiință avansată sunt capabili să vadă frumusețe în toate formele. Pentru ei, nu numai că tot ce înseamnă viață este sacru, dar toate formele acesteia exprimă frumusețea.

Capitolul XV

Geniul și puterea Creativității

Creativitatea și geniul constituie locul geometric al atractorilor energetici puternici. Nu există nici un alt talent uman mai adecvat pentru crearea de noi câmpuri M sau pentru dezvoltarea universului învăluit; de fapt, acestea constituie domeniul explicit al creativității și geniului. Deși aceste procese strâns legate rămân învăluite în mister, există o serie de informații (destul de puține totuși) referitoare la natura esențială atât a creativității, cât și a geniului.

Istoria umană este înregistrarea luptei omului de a înțelege acele adevăruri pe care geniul le percepe ca evidențe în sine. Prin definiție, geniul este un stil al conștiinței caracterizat de abilitatea de a accesa modele energice superioare. Nu e ceva pe care omul "îl are"; nici ceva "ce este" omul. De regulă, aceia în care recunoaștem amprenta geniului nu vor să afirme acest lucru. O caracteristică universală a geniului este modestia. Întotdeauna, geniile au atribuit înțelegerea și perspicacitatea lor unei influențe superioare.

De obicei, procesul prin care "apare" geniul implică mai întâi formularea unei întrebări și apoi așteptarea unui interval nedefinit de timp necesar conștiinței pentru a lucra asupra respectivei probleme; apoi, deodată, răspunsul apare ca într-o străfulgere și într-o formă în mod caracteristic non-verbală. De-a lungul istoriei, marii muzicieni au afirmat că ei nu și-au planificat muzica ci, mai degrabă, au notat ceea ce au auzit în interiorul minții lor.¹ Părintele chimiei organice, Kukulé, a văzut modelul nucleului de carbon în vis. Einstein a avut revelația sa revoluționară într-un moment de iluminare, dar i-au trebuit ani pentru a o traduce în formule matematice demonstrabile.² Într-adevăr, una din problemele principale pe care le ridică genialitatea este următoarea: cum anume să fie transferat ceva perceput de înțelegerea cuiva într-o expresie vizibilă și comprehensibilă pentru ceilalți. De obicei, revelația este completă și auto-lămuritoare pentru cel ce o primește, dar a o face astfel și pentru ceilalți constituie o sarcină ce poate dura o viață întreagă.³

Astfel, geniul pare a proveni mai curând dintr-o revelație neașteptată decât din conceptualizare, dar în acest punct e implicat

un proces nevăzut. Deși mintea geniului poate părea blocată sau frustrată de respectiva problemă, ceea ce se petrece de fapt nu este altceva decât pregătirea terenului. Are loc o luptă cu rațiunea care, în cele din urmă, conduce la un impas rațional din care singura cale de avansare este saltul de la modelul energetic de atracție inițial la unul superior.

Modelele energetice de atracție au consonanțe armonice, asemeni tonurilor muzicale. Cu cât frecvența armonică e mai înaltă, cu atât puterea, la rândul ei, e mai mare. Însă geniul atinge un nou nivel armonic. Fiecare pas înainte în ceea ce privește conștiința umană a survenit printr-un salt de la un model de atracție inițial la unul superior. Punerea întrebării originale activează un atractor; răspunsul se află în cadrul frecvenței armonice a acestuia. Din acest motiv se spune că întrebarea și răspunsul sunt cele două fațete ale aceleiași monede și că nu poate fi pusă o întrebare dacă nu există deja un răspuns la ea – altminteri n-ar fi existat modelul din care să fie formulată întrebarea.⁴

Geniile recunoscute ca atare pot fi rare, dar Geniul există în fiecare dintre noi. În univers nu există lucruri de genul norocului sau accidentului. Și nu numai că totul este legat cu absolut tot ce există, dar nimeni nu e exclus din univers. Cu toții suntem membri ai acestuia. Conștiința este o calitate universală, cum este și cea a materialității. Deoarece geniul este o caracteristică a conștiinței, rezultă cu necesitate că e universal, iar ceea ce e universal, e aplicabil oricărei ființe umane.

Procesele creativității și geniului aparțin conștiinței umane. Dat fiind că fiecare ființă umană are aceeași esență a conștiinței, geniul e un potențial care se află în cadrul fiecărei ființe umane. El așteaptă numai circumstanțele potrivite pentru a se exprima. Fiecare dintre noi avem momente de genialitate în viețile noastre, cunoscute probabil numai de noi sau de apropiații noștri. Uneori facem o mișcare sau luăm o decizie excelentă, scripitoare, ori spunem exact ceea ce trebuie și când trebuie, fără să știm însă exact de ce. Am vrea uneori să ne felicităm pentru aceste evenimente neprevăzute, dar nu știm exact de unde provin.

Geniul este exprimat adesea printr-o schimbare de percepție - o schimbare a contextului sau a paradigmei. Mintea se luptă cu o problemă insolubilă, pune o întrebare și e deschisă spre a primi un răspuns. Sursa din care provine acest răspuns a fost denumită în multe feluri, variind de la cultură la cultură și de la perioadă istorică la perioadă istorică. În arta civilizației occidentale, ea a fost în mod tradițional identificată cu muzele, zeițele inspirației din mitologia

greacă. Aceia care sunt modești și recunoscători pentru iluminarea primită își păstrează capacitatea de a avea acces la geniu. Pe de altă parte, cei care atribuie inspirația propriului ego își pierd curând această capacitate sau sfârșesc prin a fi distruși de propriul lor succes. Puterea superioară, ca o tensiune înaltă, trebuie mânăuită cu respect.

Apoi, geniu și creativitatea sunt experimentate subiectiv, ca o mărturie. Acesta este un fenomen ce depășește sinele individual, sau eul. Capacitatea de a intui geniuul poate fi învățată, deși adesea numai prin renunțare dureroasă, atunci când phoenixul geniuului se ridică din cenușa disperării după o luptă zadarnică cu insolubilul. Din înfrângere se înalță victoria, din eșec, succesul și din modestie adevărata stimă de sine.

Una din problemele pe care le ridică încercarea de a înțelege geniuul e aceea că pentru a-l recunoaște, e necesar să ne situăm la un nivel apropiat de al său. De cele mai multe ori, lumea eșuază cu desăvârșire să identifice geniuul; adesea, societatea aplaudă munca geniuului fără a observa genialitatea creației acestuia. Până să recunoaștem prezența geniuului în noi înșine, vom avea dificultăți serioase în a recunoaște prezența sa în ceilalți. De exemplu, în perioada recentă, Mihail Gorbaciov a stat în atenția întregii lumi, dar lumea nu a recunoscut cu adevărat geniuul său. De unul singur și, în numai câțiva ani, el a revoluționat complet unul dintre cele mai mari imperii ale lumii, singurele surse ale puterii sale fiind propria sa inspirație și viziune. (Dacă regimul comunist ar fi fost durat pe putere, nimic n-ar fi putut să-l clintească, dat fiind însă că era bazat pe forță, a fost destinat să ajungă la finalul său sub conducerea unui lider carismatic și aliniat la adevărata putere.)⁵

Geniuul constituie una din cele mai mari resurse neexploatate ale societății noastre. Oamenii dăruți cu talente mari se bucură totodată de talente în multiple domenii. O persoană poate arăta genialitate în diferite domenii și poate avea răspuns la o diversitate de probleme. Societatea suferă o mare pierdere din cauza faptului că nu știe cum să-și educe geniile. Acești oameni nu sunt foarte costisitori, pentru că sursa geniuului e impersonală și adevăratul geniu e rareori interesat de bani sau de faimă. Cu toate acestea, societatea este adesea indiferentă sau chiar ostilă față de genii.

Stilul de viață al oamenilor de geniu e simplu. Oamenii de geniu sunt caracterizați de o apreciere a resurselor și de un stil ingenios de a face economie pentru că ei pun preț pe viață și înțeleg valoarea intrinsecă a tuturor expresiilor acesteia. De vreme ce timpul și resursele sunt prețioase, a face mai mult decât e necesar e considerat

a fi o risipă. Prin urmare, oamenii de geniu duc adesea vieți foarte liniștite și se implică numai atunci când există o cauză ce are nevoie de sprijinul lor. Nu ai nici o nevoie de "a primi" atunci când deja "ai". Și, pentru că se află în contact cu o sursă de energie infinită, geniuul experimentează numai un minimum de nevoi. (O asemenea simplitate pare a fi în general o caracteristică a adevăratului succes.). Elementul fundamental al acestei non-materialități, al acestei naivități evidente constă în înțelegerea profundă a naturii universului însuși: ceea ce sprijină viața este sprijinit de către viață. Prin urmare, supraviețuirea este lipsită de efort, iar a da, respectiv a primi sunt unul și același lucru.

Oamenii de geniu sunt în mod notoriu percepuți ca fiind neconvenționali sau excentrici. Ceea ce este adevărat e că oamenii de geniu, datorită alinierii lor la atractori energetici superiori, au o perspectivă diferită asupra vieții; prin urmare, lucrurile au o semnificație diferită pentru ei. Adesea, geniuul este inspirat spre o activitate intensă prin intuiții ce transcend înțelegerea noastră.

Geniuul nu e un star. Oamenii de geniu ce realizează un statut social deosebit constituie o minoritate foarte restrânsă. Cea mai mare parte a geniilor nu ating însă un asemenea statut, mulți trăiesc cu totul neobservați și e posibil chiar să nu fi absolvit vreodată o facultate din punct de vedere formal. Ceea ce caracterizează acest tip al oamenilor de geniu este capacitatea de a-și utiliza exhaustiv experiența și de a o capitaliza apoi prin dedicarea necesară, pentru a atinge un nivel ridicat de măiestrie. Multe genii practice rămân nerecunoscute încă mulți ani după moartea lor. De fapt, talentul - sau blestemul - geniuului implică adesea consecințe nefericite în cursul vieții unui individ.

O altă caracteristică a geniuului este capacitatea sa pentru o mare intensitate, exprimată adesea într-o formă ciclică. Aflată sub resortul inspirației, persoana de geniu poate lucra 20 de ore pe zi pentru a ajunge la o soluție și în tot acest timp prospețimea gândirii sale să nu fie afectată câtuși de puțin. Aceste perioade de activitate intensă sunt alternate cu perioade de aparentă stază, care constituie de fapt intervale de fermentație, o parte necesară a procesului de creație. Prin urmare, personalitatea geniuului pare uneori să încorporeze extreme. Geniile înțeleg nevoia de a crea un spațiu pentru ca ideile lor să se cristalizeze. Adesea, această etapă se remarcă printr-o totală zăpăceală. Creativitatea are loc în circumstanțele interioare potrivite, nu exterioare. În acest sens, cu toții cunoaștem relatările unor oameni care au primit răspuns la probleme complexe pe când așteptau la semafor.

Unul din motivele principale pentru care atât de mulți oameni eșuază să-și recunoască și, prin urmare, să-și consolideze propriul geniu este acela că în imaginarul popular, geniul este confundat cu un coeficient de inteligență foarte ridicat. Aceasta este o mare neînțelegere. Ar fi mult mai util să considerăm geniul, pur și simplu, ca pe un grad extraordinar de ridicat de pricepere și înțelegere într-un domeniu dat al activității umane. Amintita neînțelegere legată de nivelul coeficientului de inteligență a provenit din faptul că multe genii din domeniul matematicii sau fizicii aveau într-adevăr un IQ foarte ridicat. Însă nu trebuie să uităm că, în respectivele domenii, un coeficient de inteligență ridicat constituie una dintre condițiile prealabile necesare pentru înțelegerea proceselor complexe ale matematicii, respectiv fizicii. Există genii artistice necerebrale, genii muzicale, designeri și inventatori, genii în multe domenii, al căror talent este acela al creativității inovative din cadrul unui anumit domeniu bine determinat.

Permiteți-ne să amintim că acest coeficient de inteligență nu este decât un instrument de măsură a capacității științifice pentru înțelegerea logică a simbolurilor și cuvintelor. Valorile pe care le îmbrățișăm sunt mai hotărâtoare pentru prezența geniului decât coeficientul de inteligență. Din studiile noastre, se pare că alinierea obiectivă a valorilor cuiva cu atractorii energetici superiori e mai strâns legată de geniu decât de orice altceva. Geniul poate fi definit mai clar prin perseverență, curaj, concentrare, motivație enormă și integritate absolută. Talentul singur nu e suficient. De asemenea, este necesară existența unei dedicări neobișnuite pentru atingerea excelenței și, încercând o definiție cât mai simplă, am putea spune că geniul e capacitatea deținută într-un grad extraordinar în chemarea cuiva. O formulă urmată de toate geniile, fie ele celebre sau nu, e următoarea: alege ce cale vrei pentru a face cel mai bine ceea ce faci, și realizează excelența în abilitățile tale.

Capitolul XVI

A supraviețui succesului

Faptul că există atât oameni de geniu descoperiți și adulați de public cât și genii care, deși se bucură de aceleași date native de excepție, au parte de destine și cariere dintre cele mai tragice nu e decât o ilustrare a faptului că există succes și Succes. Nu de puține ori, succesul (scris cu minusculă) pune în pericol viața, în vreme ce Succesul (scris cu majusculă) o înalță. Adevăratul Succes animă și sprijină spiritul; el nu are de-a face cu realizări izolate, ci cu prezența succesului în toate domeniile vieții, cu atingerea unui stil de viață de succes care nu este doar în beneficiul nostru personal, ci și în folosul tuturor celor care ne înconjoară. Viețile oamenilor de succes sunt calificate prin contextul realizărilor lor.

Prin contrast, ceea ce lumea tabloidelor numește succes erodează adesea sănătatea și relațiile persoanei de "succes", colapsul spiritual fiind un loc comun în viețile celor bogați și celebri. Dar ceea ce lumea numește succes este mai curând celebritate, iar capacitatea de distrugere pe care o posedă celebritatea este probată zilnic. Oamenii celebri ajung adesea la mariaje eșuate, la dependență, alcoolism, chiar la sinucidere sau la alte forme de moarte prematură. Dacă am fi enumerat numele tuturor celebrităților ale căror cariere au fost distruse prin asemenea tragedii am fi umplut prea multe pagini – starurile de cinema (Judy Garland, Marilyn Monroe, James Dean); starurile pop (Elvis Presley, Janis Joplin, Jimmy Hendrix); scriitorii (Poe, London, Hemingway, Scott Fitzgerald) – și lista poate continua. Pe lângă aceste exemple notorii de oameni care au plătit atât de scump prețul celebrității, trebuie să mai amintim și miile de oameni "de succes" care, deși mai puțin faimoși, și-au ruinat viețile din cauza drogurilor și a deformărilor personalității, care au făcut ca din niște oameni obișnuiți și cumsecade să devină vanitoși, cruzi, egoiști și prea indulgenți față de ei înșiși.

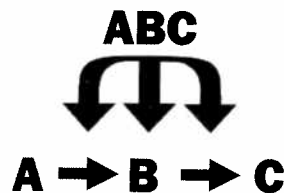
Nu e vorba numai de faptul că acești oameni au dobândit prea multă bogăție și faimă sau că s-au aflat prea mult în centrul atenției, ci și de acela că toate aceste influențe le-au deformat eul, impulsționând ceea ce ar putea fi numit micul sine în locul marelui

Sine. Sinele mic este partea din noi vulnerabilă la flatare; Sinele (cu majusculă) este un aspect a naturii noastre mai evolute, modestă și recunoscătoare pentru succes. sinele (scris cu minusculă) se aliniază cu modelele slabe de atracție, Sinele (scris cu majusculă) este aliniat la câmpurile energetice puternice.

Înălțarea sau distrugerea noastră nu depinde de succesul în sine, ci de cum anume se integrează acesta în personalitatea noastră. Dacă suntem mândri ori modești, egoiști ori recunoscători, dacă ne considerăm pe noi înșine mai buni decât pe ceilalți în baza talentelor noastre sau, dimpotrivă, considerăm aceste talente un dar pentru care suntem recunoscători – iată care sunt factorii determinanți. Cu toții cunoaștem oameni pe care îi corupe fie și numai un succes minor, care - atunci când le este dată o oarecare autoritate - devin aroganți și plini de dorința de a-i controla pe ceilalți. Și, la fel de bine, cunoaștem cu toții oameni investiți cu o reală autoritate, dar care rămân totuși cordiali, sensibili și implicați.

Dacă ajungem să-i cunoaștem pe adevărații puternici ai lumii, pe marii industriași, pe președinții marilor bănci și companii, pe laureații premiului Nobel sau pe membrii legendarelor familii americane vom observa cu stupeoare cât de calzi, deschiși și sinceri sunt acești oameni și cum înțeleg ei că succesul constituie în primul rând o mare responsabilitate, *noblesse oblige*. Acești oameni de real succes sunt curtenitori și politicoși față de oricine, indiferent dacă au de-a face cu potențați sau cu servitori, *tratând pe oricine ca pe un egal*. Cei ce au cu adevărat succes nu au nici o înclinație spre a se purta arogant, pentru că nu se consideră pe ei înșiși mai buni, ci doar mai norocoși decât ceilalți. Ei își percep propria poziție ca pe un serviciu, ca pe o responsabilitate de a-și exercita influența în beneficiul tuturor.

Ceea ce permite acestor oameni de real succes să fie atât de amabili, deschiși și generoși poate fi explicat prin următoarea formulă causală:

Cei ce au cu adevărat succes se identifică cu modelul ABC. Ei înțeleg că sunt un canal menit transmiterii și creării succesului în lumea exterioară. Dat fiind că se identifică cu sursa succesului, ei nu

sunt încercați de nici o temere de a pierde acest succes. Pe de altă parte, o persoană care își percepe propriul succes după matricea $A \rightarrow B \rightarrow C$ va fi întotdeauna nesigură, pentru că sursa succesului său se găsește "în afara sa". Încrederea vine tocmai din convingerea că sursa succesului provine "din interiorul nostru". Cel care are convingerea că sursa puterii este în afara sa devine slab și vulnerabil și, prin urmare, defensiv și posesiv. Adevăratul succes provine întotdeauna din interior, fiind independent de circumstanțele exterioare.

Scara succesului pare a avea trei trepte principale. Inițial, ceea ce contează este ce "avem"; statutul nostru depinde de semnele vizibile ale bogăției materiale. Pe măsură ce progresăm, același statut este produs mai curând de ceea ce "facem" decât de ceea ce avem. La acest nivel, poziția și activitatea noastră ne aduc o recunoaștere socială semnificativă. Dar - pe măsură ce atingem măiestria și maturitatea - atracția exercitată de rolul social își pierde strălucirea, în prim plan venind ceea ce am realizat. În cele din urmă, vom ajunge să fim interesați numai de ceea ce am devenit în urma experiențelor vieții. Oamenii care au atins acest stadiu au o "prezență" carismatică, reprezentând manifestarea exterioară a grației puterii lor interioare. Când suntem în compania lor simțim efectul modelelor energetice de atracție puternice cu care sunt aliniați și pe care le reflectă. Succesul vine ca o consecință automată a alinierii vieții la modelele energetice puternice.

De ce oare adevăratul succes apare într-un mod atât de lipsit de efort? Pentru a încerca să răspundem la această întrebare, putem face o paralelă cu un câmp magnetic creat de un curent electric ce trece printr-un cablu. Cu cât este mai mare puterea curentului, cu atât mai mare este și câmpul magnetic pe care-l generează. Apoi, câmpul magnetic însuși influențează tot ceea ce se află în prezența sa. Există foarte puțini oameni în vârf. Lumea mediocrilor este o lume a competiției intense, baza piramidei este foarte aglomerată. Învingătorii carismatici sunt aleși; rateurii trebuie să se străduiască din greu pentru a fi acceptați. Oameni iubitori, amabili și preocupați de soarta aproapelui lor au mai mulți prieteni decât pot ține socoteala; succesul în orice domeniu al vieții fiind un act reflex al alinierii cu modelele de succes. Și, de acum înainte ne stă tuturor la îndemână tocmai această capacitate de a discerne între modelele puternice ale succesului și cele slabe, care conduc la eșec.

Capitolul XVII

Sănătatea fizică și puterea

Devenim sănătoși în măsura în care devenim înțelepți. Dar ce este oare înțelepciunea? Conform cercetării noastre, ea este rezultatul alinierii la modelele de atracție puternice. Deși în viața obișnuită întâlnim un amestec de câmpuri energetice, modelul dominant este cel înzestrat cu puterea cea mai mare. Am trecut deja în revistă suficiente materiale pentru a putea aborda prezentarea unei teoreme fundamentale a dinamicii nonlineare și a cercetării atractoriilor: *atractorii creează contextul*. În esență, acest lucru înseamnă că motivația, care provine din principiile la care suntem aliniați, determină capacitatea noastră de a înțelege și, prin urmare, de a da semnificație acțiunilor.

Efectul alinierii cu principiile nu e nicăieri mai vizibil ca în consecințele sale fiziologice. Rezultatul alinierii cu modelele energetice superioare de atracție este sănătatea; boala e cauzată de alinierea la modelele slabe. Acest sindrom este unul specific și predictibil. Cititorul este deja familiarizat cu faptul că modelele energetice superioare întăresc, iar cele inferioare slăbesc. De asemenea, el a aflat că acest lucru poate fi dovedit printr-o demonstrație ce întrunește toate standardele științifice presupuse de o certitudine de 100%.

În mod clar, sistemul nervos central uman are o capacitate extraordinară de sensibilă de a diferenția între modelele ce sunt favorabile vieții, respectiv cele cu un efect distructiv asupra acesteia. Modelele energetice de atracție superioare, care fac trupul să se întărească, eliberează endorfină în creier și au un efect tonic asupra tuturor organelor, în vreme ce stimulii adverși, ce eliberează adrenalină, suprimă răspunsul sistemului imunitar, cauzând instantaneu - în funcție de natura stimulilor - atât slăbirea, cât și iritarea anumitor organe.

Acest fenomen clinic stă la baza tratamentelor chiropractice, celor prin acupunctură și reflexoterapie, ca și a multor altele. Totuși, toate aceste tratamente sunt destinate numai ameliorării rezultatelor unui dezechilibru energetic și până nu este corectată atitudinea

primară care cauzează pomenitul dezechilibru energetic, boala poate reveni. Însănătoșirea și recuperarea dintr-o întreagă gamă de disfuncții și probleme comportamentale vine ca o consecință a adoptării unor atitudini corelate cu modelele energetice de atracție superioare - pentru acest fapt stau mărturie milioanele de oameni ce se întrunesc în grupurile de auto-ajutor.

În general vorbind, sănătatea fizică și mentală e însoțită de o atitudine pozitivă, în vreme ce boala, fie ea fizică sau mentală, este asociată cu atitudini negative de genul resentimentului, geloziei, ostilității, autocompătimirii, fricii, anxietății, etc. În domeniul investigației psihologice, atitudinile pozitive sunt numite emoții de bunăstare, iar cele negative emoții de urgență. Imersiunea cronică în emoțiile **emergency** are ca rezultat boli fizice sau mentale, ca și o slăbire dramatică a puterii personale.

Cum reușim să depășim însă atitudinile negative, în așa fel încât să evităm atrofierea puterii și sănătății noastre? Observația clinică indică faptul că pacientul trebuie să ajungă la un punct al deciziei. O dorință sinceră de schimbare permite căutarea modelelor energetice superioare de atracție, în diferitele expresii ale acestora.

Prin faptul că ne asociem cu oameni cinici, nu vom reuși să depășim pesimismul; ideea că suntem asemenea celor din anturajul nostru are într-o oarecare măsură un fundament clinic. Modelele de atracție înclină să domine orice câmp în care sunt percepute. Astfel, tot ceea ce este cu adevărat necesar este să ne expunem unui câmp energetic superior, pentru că prin aceasta atitudinea noastră interioară va începe spontan să se schimbe. Acesta este un fenomen binecunoscut în rândul grupurilor de autoajutorare. Pur și simplu, dacă vă expuneți influenței modelelor superioare, ele încep să se lipească de voi, după cum se și spune de altfel: "primești prin osmoză".

Medicina tradițională susține că stresul constituie cauza multor disfuncții și boli umane. Problema legată de diagnosticarea acestuia constă în faptul că nu se indică exact care anume este sursa stresului. Sunt blamate împrejurările exterioare, fără a se înțelege că *orice stres este generat în interior, prin însăși atitudinile noastre*. Simptomele stresului nu sunt activate de evenimentele vieții, ci de reacția noastră la acestea. Un divorț, după cum am mai spus, poate aduce agonie sau izbăvire. Provocările profesionale pot avea ca rezultat stimularea sau anxietatea, în funcție de cum anume îl percepem pe șeful nostru - ca pe un îndrumător sau ca pe un căpcăun.

Atitudinile noastre izvorăsc din pozițiile pe care le adoptăm, iar acestea au de-a face cu motivația și, prin urmare, cu contextul. În

funcție de cum interpretăm semnificația evenimentelor, aceeași situație poate fi una tragică sau comică. Vorbind din punct de vedere psihologic, alegerea atitudinii depinde de opțiunea pentru endorfina anabolică, respectiv pentru adrenalina catabolică.

Ar fi copilăresc să afirmăm că singurele impacte asupra sănătății noastre ar fi cele ce provin din interior. Elementele impersonale ale lumii fizice pot, de asemenea, să crească sau să diminueze puterea noastră. Și în acest punct, testarea kinesiologică se dovedește a fi o alternativă viabilă. Ea va arăta cu claritate că substanțele sintetice, masele plastice, coloritul artificial, prezervativele, insecticidele și îndulcitorii artificiali – pentru a menționa numai câteva – slăbesc trupul, în timp ce substanțele pure, organice sau obiectele create manual înclină să ne fortifice. De exemplu, dacă facem un test referitor la vitamine, vom observa că vitamina C organică, naturală e mult superioară celei produse chimic; prima ne fortifică, cea de-a doua nu. Ouăle provenite de la păsările lăsate libere și hrănite cu furaje naturale au o putere intrinsecă mult mai mare decât cele provenite de la păsări ținute în captivitate și hrănite cu furaje chimice. Mișcarea pentru o hrană sănătoasă pare să fi avut întru totul dreptate.

Din nefericire însă, nici Asociația Medicală Americană, nici Consiliul Național pentru Alimente și Nutriție nu au o istorie prea luminată în acest domeniu. Comunitatea științifică recunoaște acum, în cele din urmă, că nutriția este legată de comportament și sănătate, dar această simplă observație a generat o controversă atunci când Linus Pauling și cu mine am afirmat, cu douăzeci de ani în urmă, în revista *Psihiatria Ortomoleculară*, că nutriția afectează mediul chimic al creierului și fluxul sanguin, influențând totodată diferite comportamente, emoții și dezordini mentale.¹

Mai recent, acest autor a publicat o serie de articole – ultimul în 1991 – referitoare la un studiu desfășurat pe durata a 20 de ani, arătând că administrarea anumitor vitamine a prevenit dezvoltarea unei disfuncții neurologice numite *dyskinesie tardivă* (o dereglare adesea ireversibilă, ce survine într-un procent ridicat în cazul pacienților cărora li se administrează tratamente de lungă durată cu tranchilizante puternice.)² Într-un studiu efectuat asupra a 61 000 de pacienți tratați de o sută de medici diferiți, de-a lungul unei perioade de 20 de ani, introducerea vitaminelor B3, C, E și B6 a scăzut rata estimată a acestei teribile deficiențe neurologice de la un procent de 25% la unul de numai 0,4%.³ (Dintre cei 61 000 de pacienți cărora li s-au administrat doze mari din vitaminele menționate, numai 37 au

dezvoltat respectiva disfuncție, față de un număr prognozat de 20 000).⁴

Însă articolele au fost ignorate în Statele Unite pentru că nu exista paradigma care să le dea credibilitate. Pur și simplu, lumea medicală nu era interesată de subiectul nutriției, iar medicina organizată a fost întotdeauna și în mod tradițional destul de puțin prietenoasă cu inovatorii. Este bine să reamintim faptul că tendința de a apăra din răspuțeri o poziție încetățenită în ciuda evidenței zdrobitoare împotriva acesteia constituie o țară frecventă a naturii umane. Singurul mod sănătos de a aborda o asemenea lipsă de recunoaștere este acceptarea. Odată ce înțelegem cu adevărat condiția umană, vom simți compasiune acolo unde înainte aveam tendința să condamnăm. Compasiunea este unul dintre cele mai înalte modele energetice de atracție din toate câte există. Așa cum vom vedea, capacitatea noastră de înțelegere, iertare și acceptare este legată în mod direct de propria noastră sănătate.

Capitolul XVIII

Sănătatea și procesul îmbolnăvirii

De-a lungul veacurilor s-a observat adesea că anumite boli sunt asociate cu unele emoții și atitudini. De exemplu, conceptul medieval de "melancolie" lega depresia de o suferință a ficatului. În timpurile noastre, multe disfuncții ale corpului au fost în mod clar legate de emoțiile cauzate de stres.

Este bine documentat faptul că emoțiile au consecințe fiziologice. În zilele de început ale psihanalizei, cercetarea îndreptată spre identificarea legăturilor dintre unele boli și anumite conflicte psihologice a dat naștere întregului domeniu al investigației psihosomatice. Am auzit cu toții despre legătura existentă între bolile cardiovasculare și personalitatea de tip A, respectiv B și de felul în care furia suprimată cauzează hipertensiune și infarcturi. Presumpția era că emoțiile afectează schimbările hormonale prin variațiile neurotransmisiei în diferite zone cerebrale asociate cu controlarea anumitor organe prin intermediul sistemului nervos autonom.

Într-o perioadă mai recentă, îngrijorarea referitoare la răspândirea SIDA a dat un mare elan cercetării sistemului imunitar. În linii mari, se pare că stresul cauzează inhibarea glandei timus și, prin aceasta, slăbește sistemul imunitar al corpului. Însă diferitele cercetări și abordări științifice asupra acestui subiect au eșuat în ceea ce privește examinarea relațiilor existente între sistemele de credință și atitudinea și contextul rezultat al percepției (care determină natura experienței individuale). Etiologia stresului este legată întotdeauna de înclinația organismului de a răspunde la stimuli în cadrul unor modele specifice și caracteristice. Folosind ceea ce știm deja din matematică, din dinamicile nonlineare și din cercetarea atractorilor (după cum acest lucru este confirmat și din punct de vedere clinic de către kinesiologie și acupunctură), putem deduce o formulare a naturii primare a procesului îmbolnăvirii însuși.

O idee sau un gând se prezintă în conștiință ca o atitudine ce înclină să persiste în timp. Această atitudine este asociată cu un câmp energetic de atracție ce corespunde puterii, respectiv slăbiciunii.

Rezultatul este o percepție asupra lumii ce crează evenimentele potrivite pentru a declanșa anumite emoții. De asemenea, toate atitudinile, gândurile și credințele sunt legate prin diferite căi (numite și "meridiane") de energie de toate organele corpului.¹ Prin intermediul testării kinesiologice se poate demonstra că anumite puncte de acupunctură sunt legate de anumite atitudini și că, la rândul lor, meridianele servesc drept canale energetice pentru anumiți mușchi și organe ale corpului. Aceste meridiane specifice au fost denumite în mod tradițional în funcție de organele pe care le energizează - de exemplu, meridianul inimii, meridianul vezicii biliare, etc.²

Nu există nimic misterios cu privire la aceste comunicații interioare vitale, ele putând fi demonstrate în doar câteva secunde - după cum știți, dacă vă gândiți la ceva negativ, un mușchi specific va slăbi, dacă însă în loc să vă gândiți la ceva negativ veți avea în minte o idee pozitivă, același mușchi se va întări.³ Legătura dintre corp și minte e imediată, astfel că răspunsul corpului se schimbă de la clipă la clipă, ca răspuns la succesiunea gândurilor și la emoțiile asociate cu acest lucru.

Ne-am referit mai devreme la legea dependenței sensibile de condițiile inițiale provenită din știința dinamicii non-lineare și matematica acesteia.⁴ Ne vom reaminti că acest fapt descrie maniera în care o variație minusculă într-un model inițial poate rezulta într-o schimbare foarte semnificativă a rezultatelor. Acest lucru se petrece deoarece repetiția în timp a unei variații foarte ușoare va rezulta în schimbarea progresivă a modelului sau - atunci când creșterea este logaritmică - chiar într-un salt către o nouă armonică. Efectul acestei variații minuscule devine amplificat până când, în cele din urmă, afectează întregul sistem și astfel evoluează un model energetic cu totul nou care, la rândul său și prin intermediul aceluiași proces, poate genera o variație ulterioară, și așa mai departe.

În lumea fizicii acest proces se numește "turbulență" și constituie subiectul unui volum imens de cercetări (mai ales în domeniul aerodinamicii), reunind eforturile fizicii și matematicii. O atare turbulență, când are loc în câmpurile de atracție ale conștiinței, creează o tulburare emoțională care continuă până când se stabilește un nou nivel al homeostazei.

Atunci când mintea e dominată de o viziune negativă asupra lumii, rezultatul direct este repetiția schimbărilor minuscule în fluxurile energetice ce duc către diferite organe ale corpului. Câmpul subtil al fiziologiei este afectat în toate funcțiile sale complexe, mediate prin transferul electronilor, echilibrul hormonal, statutul

nutrițional etc. În cele din urmă, acumularea unei schimbări infime devine perceptibilă prin intermediul tehnologiilor medicale avansate cum sunt, de exemplu, microscopul electronic, rezonanța magnetică, razele X sau analiza biochimică. Dar atunci când aceste schimbări ajung să fie detectabile, procesul îmbolnăvirii e deja mult prea avansat.

Am putea spune că universul invizibil al gândirii și atitudinii devine vizibil ca o consecință a răspunsului habitual al corpului. Dacă luăm în considerare milioanele de gânduri care circulă continuu prin minte, nu este surprinzător că întreaga condiție a corpului se poate schimba radical pentru a reflecta modelele de gândire prevalente, după cum sunt modificate de factorii genetici și de mediu.⁵ Persistența și repetiția stimulului e cea care, prin legea dependenței sensibile de condițiile inițiale, rezultă în procesul observabil al îmbolnăvirii. Stimulul care declanșează procesul poate fi atât de minuscul, încât rămâne nedetectat.

Dacă această schemă a procesului îmbolnăvirii este corectă, atunci toate bolile ar trebui să fie reversibile prin schimbarea modelelor de gândire și a răspunsurilor habituale. De fapt, istoria umanității a înregistrat reveniri spontane după fiecare boală cunoscută. (Acest fenomen a făcut obiectul unei emisiuni televizate la postul ABC, în 8 aprilie 1994). Medicina tradițională a înregistrat numeroase cazuri de “vindecări” spontane, dar n-a avut niciodată instrumentele conceptuale cu care să investigheze fenomenul. Dar chiar și chirurgii moderni sunt cel puțin reținuți față de a opera un bolnav care e convins că va muri în timpul operației pentru că, destul de des, acest lucru se și întâmplă acestui tip de pacienți.

Cei de la Alcoolicii Anonimi spun că nu există recuperare până când subiectul nu experimentează o schimbare esențială a personalității.⁶ Aceasta este prima schimbare pe care a manifestat-o fondatorul Organizației Alcoolicilor Anonimi, Bill W., o transformare profundă a întregului sistem de credință, însoțită de un salt brusc al conștiinței.⁷ O astfel de metamorfoză majoră a atitudinii a fost studiată pentru prima dată formal de către psihiatrul Harry Thiebout din Greenwich, Connecticut, tratând o femeie pe nume Marty Mann, ce suferea de alcoolism cronic (prima femeie din asociația Alcoolicilor Anonimi). Ea a suferit o schimbare neașteptată a personalității, într-un grad imposibil de atins prin orice altă metodă terapeutică cunoscută. Thiebout a notat că ea s-a transformat dintr-o persoană mândră, auto-compătitoare, intolerantă și egocentrică într-una amabilă, tandră, iertătoare și iubitoare. Exemplul ei este important pentru că demonstrează atât de clar acest element cheie în

recuperarea din orice boală progresivă ori lipsită de speranță. Thiebout a fost primul care a scris o serie de articole referitoare la această observație sub titlul “Puterea renunțării”.⁸

În fiecare caz de revenire din boli incurabile sau lipsite de speranță pe care l-am studiat, a existat această schimbare majoră a conștiinței, astfel încât modelul de atracție care rezultase din procesul patologic n-a mai fost cel dominant. Treptele necesare pentru recuperarea din astfel de boli grave au fost sintetizate de către primii 100 de alcoolici care și-au revenit; acestea au devenit binecunoscutele 12 etape sugerate de asociația Alcoolicii Anonimi și de toate grupurile de autoajutorare bazate pe aceste 12 etape.⁹ Faptul că urmarea acestor trepte a rezultat în recuperarea a milioane de oameni sugerează că această experiență poate avea o aplicabilitate universală, pentru toate procesele de îmbolnăvire. Sfatul pe care Carl Jung l-a dat lui Rowland: “Aruncă-te din tot sufletul în orice grup spiritual, indiferent dacă crezi sau nu în cele afirmate acolo și speră că în cazul tău să se petreacă un miracol”¹⁰ se poate dovedi adevărat și valabil pentru oricine își dorește să-și revină dintr-o boală progresivă.

În cazurile de recuperare spontană există frecvent o creștere notabilă a capacității de a iubi și a conștientizării importanței iubirii ca factor tămăduitor. Multe cărți din lista best-sellerurilor ne-au spus că a iubi înseamnă a trăi sănătos. Dar mintea rezistă schimbărilor din mândrie. Putem să ne iubim aproapele numai atunci când încetăm să-l condamnăm, să ne temem de el și să-l urâm. Atare schimbări radicale pot crea dezorientare; curajul de a îndura disconfortul vremelnic al dezvoltării este și el, de asemenea, necesar și de dorit. Recuperarea din orice proces al bolii depinde de disponibilitatea noastră de a explora noi căi de a ne privi viața și sinele. Acest lucru include și capacitatea de a îndura temerile interioare atunci când sistemele de credință se clatină. Oamenii par a fi atașați de urile și nedreptățile lor; poate că pentru vindecarea umanității e necesar ca populații întregi să se smulgă din acest mod de viață al răutății, agresivității și răzbunării.

O primă dificultate implicată de gândurile și comportamentele asociate cu câmpurile energetice calibrate sub nivelul 200 este aceea că ele cauzează contra-reacții. O lege familiară a universului observabil este aceea că forța generează contra-forțe egale și opuse. Prin urmare, toate atacurile - fie ele mentale sau fizice - generează contraatacuri. Invidia și răutatea ne îmbolnăvesc de-a dreptul; întotdeauna suntem victimele propriei noastre răutăți. Chiar și

gândurile ostile secrete vor rezulta în agresiuni fiziologice asupra propriului nostru corp.

Pe de altă parte, precum iubirea, zâmbetul vindecă pentru că presupune întrezărirea și înțelegerea unui context mai larg, fapt care ne îndepărtează de postura de victime. Fiecare glumă ne reamintește că realitatea noastră e transcendentă, dincolo de specificitatea evenimentelor. Umorul se bazează pe juxtapunerea contrariilor unui paradox; anxietatea primară sfârșește într-un hohot de râs. Un accesoriu frecvent al realizărilor și iluminărilor neașteptate este râsul. Gluma cosmică constă în comparația și confuzia iluziei cu realitatea.

Lipsa simțului umorului este nocivă pentru sănătate și fericire. La orice nivel al lor, sistemele totalitare sunt remarcabil de lipsite de umor. Râsul care aduce acceptare și libertate constituie o amenințare la adresa guvernării prin forță și intimidare, proprie dictaturilor. E greu să oprimi niște oameni care au simțul umorului. Feriți-vă de cei lipsiți de umor, fie că e vorba de o persoană, o instituție sau un sistem de credință. Lipsa umorului este întotdeauna acompaniată de un impuls de a controla și domina, chiar dacă obiectivele declarate sunt pacea sau prosperitatea.

Pacea nu poate fi creată ca atare. Pacea este o stare naturală care apare atunci când este înlăturat ceea ce o împiedică. Relativ puțini oameni sunt în mod sincer și realist angajați în slujba păcii. În viețile lor private, oamenii preferă să fie "drepti", oricare ar fi costul acestei atitudini pentru relațiile lor sau chiar pentru ei înșiși. Adevăratul dușman al păcii este luarea unei poziții auto-justificate. Atunci când soluțiile sunt căutate la nivelul coerciției, nu sunt posibile rezolvări pașnice.

Domeniul medical demonstrează faptul că orice încercări de a controla sunt destinate să ajungă în hățișurile birocrăției. Complexitatea e costisitoare, iar sistemele sunt slabe și inefficiente, așa cum sunt și atitudinile care stau la baza lor. Sistemele asociate cu câmpuri de atracție foarte slabe sunt inefficiente din cauza lipsei lor inerente de onestitate. Ele devin risipitoare și greoaie. Industria medicală este atât de coplesită de temeri și reglementări, încât numai cu greu poate să funcționeze. Vindecarea dintr-o suferință individuală sau ameliorarea industriei medicale înseși poate surveni numai prin urmarea unor trepte progresive de elevare a motivației și de abandonare a auto-decepționării, pentru a atinge o nouă claritate a viziunii. Nu există păcătoși incurabili; greșelile constau în alinierea greșită a sistemului însuși.

Dacă spunem că sănătatea, eficiența și prosperitatea sunt stările naturale de a fi în armonie cu realitatea, atunci nimic nu reclamă mai

mult o cercetare interioară ca proiecția vinei asupra lucrurilor exterioare sistemului implicat. Modelele de atracție se supun legilor propriei lor fizici, chiar dacă nu e vorba de fizică newtoniană; a ierta înseamnă a fi iertat. După cum am observat de atâtea ori, într-un univers unde totul este interconectat nu există lucruri de genul „accidentului” - nimic nu este în afara universului. Deoarece puterea cauzelor e nevăzută și numai manifestarea efectelor e observabilă, există iluzia unor evenimente „accidentale”. Un eveniment brusc și neașteptat poate părea aleatoriu, neimplicat de cauze observabile, dar originea sa reală poate fi identificată prin intermediul cercetării. O boală neașteptată are întotdeauna antecedente perceptibile; chiar și tendința spre accidente presupune numeroși mici pași pregătitori înainte ca „accidentul” ca atare să aibă loc.

Un proces de îmbolnăvire constituie dovada faptului că în funcționarea minții ceva e tulburat. Aici se află puterea de a face o schimbare. Tratarea unei boli exclusiv ca pe un proces fizic, în cadrul lumii efectelor $A \rightarrow B \rightarrow C$ nu corectează originea disfuncției și este mai curând paleativă decât curativă. E posibil ca o afecțiune de o viață să se vindece repede pur și simplu printr-o schimbare de atitudine; dar, deși această schimbare poate părea că se petrece într-o clipită, ea poate lua ani întregi de pregătire interioară.

Ne amintim că punctul critic al oricărui sistem complex este locul în care e necesară o cantitate minimă de putere pentru a schimba întregul sistem. Mutarea unui simplu pion de pe tabla de șah schimbă complet perspectiva și posibilitățile jocului. Fiecare detaliu al sistemului de credință la care am aderat are consecințe în bine sau în rău. Acest lucru se petrece pentru că nu există nici o maladie incurabilă sau situație lipsită total de speranță; undeva, cândva, cineva a reușit s-o depășească prin intermediul procesului pe care l-am descris.

Dar nu numai pentru a ne vindeca dintr-o boală, ci și pentru orice avans major din punct de vedere al conștiinței este recomandabil să fim însoțiți, pe drumul anevoios al evoluției, de compasiune pentru aproapele nostru și pentru toată omenirea. Numai astfel devenim vindecători, dar și vindecați. Și numai astfel putem spera să ne vindecăm de orice maladie, fie ea spirituală sau fizică.

Să însemne oare toate acestea că dacă învățăm să operăm la nivelul iubirii necondiționate vom deveni nemuritori? Din nefericire, protoplasma corpului fizic e vulnerabilă în fața propriei sale programări genetice, ca și în fața mediului exterior. Dar din perspectiva nivelului 500 al conștiinței și a celor superioare acestuia,

moartea însăși pare a fi numai o iluzie și viața merge înainte nestingerită de limitele percepției (rezultate în urma localizării în corpul fizic). Conștiința este energia vitală, ce deopotrivă dă viață corpului și supraviețuiește dincolo de acesta într-un domeniu diferit al existenței.

Partea a III-a

Înțelesul

Capitolul XIX

Baza de date a Conștiinței

Marele psiholog elvețian Carl Jung, observând larga răspândire a modelelor și simbolurilor arhetipale, a dedus existența unui „inconștient colectiv”, o bază infinită a subconștientului pentru toate experiențele împărtășite ale rasei.¹ Putem să ne imaginăm acest lucru ca pe o vastă și ascunsă bază de date a conștiinței umane, caracterizată prin existența unor puternice modele de organizare universale. O astfel de bază de date, ce reunește toate informațiile care au stat dintotdeauna la dispoziția conștiinței umane, implică abilități inerente uluitoare; ea este mult mai mult decât un colector uriaș de informații care așteaptă să fie redescoperite. Implicând orice lucru experimentat vreodată, oriunde în timp, cea mai mare promisiune a acestei baze de date este capacitatea sa de a „cunoaște” orice în mod virtual exact în clipa în care este „întrebată”.

Aceasta este originea tuturor informațiilor obținute sub - sau supra - rațional, prin intuiție și premoniție, prin divinație sau vis sau, pur și simplu, prin intermediul unei "potriviri norocoase". În plus, ea reprezintă sursa geniului, izvorul inspirației, o sursă de cunoaștere "supraomenească", inclusiv "puterea de a presimți". Desigur, acesta este inventarul schițat cu ajutorul testării kinesilogice. Gânditorii care se simt puțin încurcați când aud noțiunea de „paranormal” sau de cunoaștere ne-rațională se agață de obicei de inconsistențele logice – sau ilogice – ale conceptelor newtoniene de simultaneitate, cauzalitate, timp sau spațiu.

Universul nu se limitează numai la fizica newtoniană, el este mai mare decât atât. Aceeași gânditori pot privi seara cerul, găsind o plăcere imensă atunci când identifică o constelație favorită. Dar nici nu există de fapt constelații. Acele modele familiare ale „stelilor” sunt construite din puncte de lumină care provin din surse total diferite, unele aflate la milioane de ani lumină mai aproape sau mai departe, unele din galaxii diferite, unele fiind ele însele alte galaxii care, cu multe milenii de ani în urmă au ars și au încetat să mai „existe”. Acele lumini nu au nici un fel de legături spațiale sau temporale. Noi nu vedem, de fapt, forma unui car, a unui urs sau a

unui om, ci însuși modelul, "constelația" însăși, care este proiectată pe cer prin ochiul observatorului. Zodiaca este „real” tocmai pentru că noi îl *concepem*, în sensul literal al termenului. Astrologia există încă, iar pentru majoritatea oamenilor ea reprezintă un instrument euristic destul de util pentru a-și explica personalitatea și relațiile cu alți oameni. Și de ce nu? Baza de date a conștiinței umane reprezintă o resursă infinită.

Această bază de date se comportă mai degrabă ca un condensator cu un câmp electrostatic decât ca o baterie cu un încărcător. Nu poate fi pusă nici o întrebare decât dacă există deja posibilitatea unui răspuns. Motivul acestui lucru rezidă în faptul că atât întrebarea cât și răspunsul provin din aceeași paradigmă și, de aceea, sunt perfect concordante. Nu există un „mai sus” fără prezența unui „mai jos”. Cauzalitatea se petrece mai curând ca o simultaneitate decât ca o secvențialitate. Pentru a explica acest fenomen al experienței umane, Jung folosește termenul de sincronicitate.² Așa cum înțelegem din examinarea fizicii avansate, faptul că „aici” se petrece un eveniment nu „cauzează” un alt eveniment „acolo”. Dimpotrivă, amândouă apar simultan.

Care este atunci legătura dintre aceste evenimente, dacă nu există secvențialitatea newtoniană lineară dintre cauză și efect? În mod evident, cele două evenimente sunt legate sau raportate unul la altul într-o manieră invizibilă, dar nu prin intermediul gravitației, magnetismului, vântului cosmic sau eterului; ele sunt înconjurate de un câmp de atracție de o asemenea magnitudine, încât include ambele evenimente. Putem ști că lucrurile se petrec astfel pentru că altminteri evenimentele nu ar fi putut fi observabile deloc ca evenimente, cu atât mai puțin în mod simultan, sau prin raportarea unuia la altul în timp.

„Legătura” dintre cele două evenimente are loc *numai* în conștiința observatorului – acesta „vede” o legătură și descrie un „cuplu” de evenimente, presupunând existența unei relații între ele. Această relație este un concept al minții observatorului; nu este deloc obligatoriu ca în univers să existe un eveniment extern corolar. Nimic nu poate fi experimentat dacă nu există un model atractor fundamental. În consecință, întregul univers manifestat reprezintă simultan propria sa expresie și experiență.

Omnisciența este omnipotentă și omniprezentă. Nu există nici o distanță între cunoscut și necunoscut. Cunoscutul se manifestă din necunoscut numai prin acțiunea de a întreba. Empire State Building a fost creat mai întâi în mintea arhitectului său. Conștiința umană este agentul prin care un concept nevăzut este transformat în experiența

sa manifestată, „*acea clădire*” și, prin aceasta, devine fixat în timp. Putem vedea limpede ceea ce „s-a petrecut” pe strada 32 în New-Yorkul anilor '33. Dar și ceea ce „s-a întâmplat” în conștiința arhitectului este înregistrat, de asemenea, în baza de date a conștiinței. Amândouă aspectele există, dar în domenii senzoriale diferite. Prin transformarea conceptului în cărămidă și oțel, arhitectul n-a făcut decât să ne dea ocazia să-i experimentăm viziunea.

Noi, oamenii „normali”, suntem cu totul absorbiți de funcția noastră de transformatori ai conceptelor de la nivelul invizibil, ABC, la cel perceptibil senzorial A→B→C. Persoanele extraordinare (pe care noi le numim mistice), trăiesc în mod fundamental în lumea modelului invizibil ABC, adică în domeniul complet lipsit de formă al conștiinței pure. Acestor persoane le este evidentă originea tuturor lucrurilor; ele nu sunt deloc interesate de procesul de a face lucrurile vizibile și manifestate. În viața de zi cu zi, aceștia sunt oamenii creativi care încep noi activități și lasă apoi pe seama altora execuția și coordonarea. Cei și mai avansați – misticii – concluzionează că singurul lucru „real” este nivelul lor de conștiință ABC, iar lumea perceptibilă este vis sau iluzie. Totuși, trebuie subliniat faptul că acesta nu este decât un alt punct de vedere la fel de limitat. Nici realul, nici irealul nu există, există numai ceea ce *este*. Ceea ce există este așa cum este, din toate punctele de vedere sau din nici unul.

Existența este de neimaginat în lipsa formei, dar ea reprezintă totuși realitatea ultimă, care include deopotrivă yin și yang, nemanifestatul și manifestatul, cele cu formă sau cele fără formă, văzutul și nevăzutul, temporalul și atemporalul. Astfel, lumea reală este în mod simultan cea Reală, pentru că ceea ce reprezintă Toată Posibilitatea trebuie să includă tot ceea ce este. Prin urmare, creația este ori una continuă, ori n-ar putea exista deloc. A căuta „începutul” creației înseamnă a porni de la noțiunea artificială a timpului. „Începutul” unui lucru aflat dincolo de timp nu poate fi localizat în timp. Big-bang-ul poate avea loc numai în mintea observatorului.

Universul este foarte cooperant. Dar dat fiind că universul nu este diferit de conștiința însăși, el este gata să creeze orice dorim să găsim „dincolo de noi”. Problema este la conceptul de cauză, care presupune existența unei curgeri a timpului, o secvențialitate, un șir de evenimente. Dacă ieșim din timp nu mai există nici un fel de cauze. Am putea spune că lumea manifestată își are originea în cea nemanifestată, dar acest fapt va implica din nou niște serii cauzale secvențiale în timp, ca de exemplu nemanifestat→manifestat. Odată ce depășim această perspectivă temporală, împreună cu restricția sa implicită de înțelegere a unei singure secvențe, nu mai există înainte

sau înapoi. Apoi, este la fel de just să afirmăm că și reciproca e valabilă - deci că universul manifestat îl determină pe cel nemanifestat, fapt care, la un anumit nivel al înțelegerii, se poate demonstra ca adevărat. Dacă, de exemplu, privim electronii înșirați pe o parte a spațiului dielectric și protonii așezați la o distanță egală pe partea cealaltă, cum oare ne putem da seama cine îl determină pe celălalt să se alinieze? În mod similar, deși vindecarea este o consecință a compasiunii, compasiunea nu constituie „cauza” acesteia. În cadrul câmpului energetic de la nivelul 600 sau la cele superioare acestuia, aproape orice va avea puterea de a vindeca.

Deși sursa întregii vieți și a tuturor formelor este, prin necesitate, mai mare decât manifestările sale, ea nu este diferită și nici separată în vreun fel de acestea. Nu există nici un artefact conceptual al separației dintre creator și creația sa. După cum se spune și în Scriptură, ceea ce a fost, este și va fi întotdeauna.

Timpu este locul geometric al tuturor percepțiilor unei holograme care, de fapt, este completă. El nu este decât un efect senzorial subiectiv al unui punct de vedere care se schimbă progresiv. Într-o hologramă nu există nici un început și nici un sfârșit. Ea este deja completă din toate punctele de vedere; de fapt, chiar și aparența de a fi „neterminată” constituie o parte a completitudinii ei. Chiar și fenomenul de „dezvăluire” în sine reflectă un punct de vedere limitat. Nu există un univers „dezvăluit” sau „învăluit”; există numai o stare de conștiință progresivă. Percepția noastră conform căreia evenimentele se petrec în timp se aseamănă cu aceea a unui pasager dintr-un tren care privește peisajul ce se lasă dezvăluit în fața lui. Dar afirmația că peisajul se dezvăluie în fața călătorului reprezintă la urma urmei o simplă figură de stil; de fapt nimic nu se dezvăluie și nimic nu se manifestă. Singurul lucru care există este evoluția conștiinței.

Aceste paradoxuri se dizolvă în paradigma mai largă care include ambele contrarii, în care opozițiile înseși nu reprezintă altceva decât punctele de reper ale observatorului. De la nivelul 600 al conștiinței, această depășire a contrariilor se petrece spontan. Noțiunea conform căreia există un „cunoscător” și un „cunoscut” este în sine dualistă, pentru că implică de fapt o separare între subiect și obiect. Creatorul tuturor celor din cer și de pe Pământ, tuturor celor vizibile și invizibile, stă deasupra tuturor contrariilor, include toate contrariile și este una cu toate contrariile. Prin urmare, existența este numai afirmarea următorului fapt: conștiința e conștientă de conștiința sa și de expresia conștiinței sale.

Ontologia nu trebuie să fie speculativă. De fapt, ea nu este altceva decât teologia existenței; oricine este conștient de propria sa existență are deja acces la cele mai înalte formulări ale ontologiei și chiar dincolo de acestea. Există un singur adevăr absolut; toate celelalte sunt semi-facte extrase din artefacturile perspectivei limitate a poziționalității. „A fi sau a nu fi” nu reprezintă o alegere; omul se poate decide să fie una sau alta, dar să *fie*, pur și simplu, este singurul fapt care există.

Toate aceste lucruri au fost exprimate în diverse momente din istoria intelectuală a omului de către înțelepții care au depășit dualitatea. Dar chiar și atunci, a pretinde că înțelegerea non-dualității existenței este superioară considerării existenței ca pe o dualitate nu înseamnă decât să cădem într-o altă iluzie. De fapt, nu există nici dualitate, nici non-dualitate; există numai conștiința. Numai conștiința poate afirma că se află dincolo de conceptele de „a exista” sau „a nu exista”. Acest lucru este astfel deoarece conștiința e singura care poate cuprinde ideea de „a exista”.

Conștiința este chiar dincolo de conștiință. Prin urmare, se poate spune că Absolutul nu poate fi cunoscut exact tocmai pentru faptul că se situează dincolo de cunoaștere – sau mai exact spus, peste atingerea conștiinței. Cei care au ajuns la această stare de conștiință spun că nu poate fi descrisă și că nici nu poate avea un sens în lipsa experimentării contextului ei. Fără îndoială, aceasta este adevărata stare a Realității, modul său universal și etern, numai că noi nu reușim să o recunoaștem. Acest tip de recunoaștere constituie esența iluminării și încununarea supremă a evoluției conștiinței în punctul transcendenței sinelui.³

Capitolul XX

Evoluția Conștiinței

Miile de calcule și nenumăratele calibrări reieșite din testarea kinesiologică a indivizilor și din analiza istoriei au indicat faptul că, în medie, evoluția pe scara conștiinței pentru ansamblul populației este de aproximativ cinci puncte pe parcursul unei vieți întregi. Se pare că reținem în mod obișnuit doar câteva lecții din milioanele de experiențe individuale de pe parcursul vieții noastre. Atingerea înțelepciunii presupune o cale lentă și dureroasă, și puțini sunt cei dispuși să-și abandoneze opiniile încetățenite, chiar dacă sunt neadevărate. Rezistența la schimbare sau la creștere este considerabilă. Se pare că majoritatea oamenilor sunt mai degrabă dispuși să moară decât să-și schimbe sistemele de credință care îi rețin la nivelele inferioare ale conștiinței.

Dacă acest fapt este adevărat, atunci ce previziuni se pot face cu privire la destinul condiției umane? Ne putem aștepta numai la cinci puncte de evoluție pe generație? Această întrebare tulburătoare merită toată atenția noastră.

În primul rând, după cum putem observa din distribuția nivelelor conștiinței în rândul populației lumii, un număr uriaș de reprezentanți ai speciei noastre se găsesc în partea inferioară a scalei evoluției pentru că se bazează încă pe forță pentru a-și compensa lipsa de putere. Unele civilizații mai avansate din punct de vedere cultural prezintă mai multe diferențe. Japonezii și-au însușit lecțiile din cel de-al doilea război mondial și au realizat un mare salt colectiv în evoluția lor. Pe de altă parte, nivelul de conștiință al Americii s-a prăbușit de-a dreptul în urma războiului din Vietnam; ce s-a învățat din această experiență rămâne de văzut.

Din nefericire, modul nostru de divertisment se îndreaptă în general spre senzaționalismul emoțional, și de aceea duce la violență. La televizor crima reprezintă meniul nocturn al familiei; copiii noștri cresc cu un regim mental în care crima e prezentată constant. Americanii au învățat să iubească violența: cu cât e mai groaznic, cu atât mai bine. Cruzimea și dezastrul au devenit un status-quo. În orașul Phoenix, unde tocmai fusese respinsă o inițiativă care pune

problema ca permisele de port-armă pentru copii să fie eliberate numai după consimțământul prealabil al părinților, ABC News din 1 ianuarie 1993 a relatat ca un copil de doi ani și jumătate a fost omorât de unul de trei ani. Se pare că societatea instituționalizează anumite nivele ale conștiinței, care au devenit o caracteristică predominantă pentru numeroase categorii sociale.

Mai există totuși și liberul arbitru, un potențial considerabil pentru mobilitatea individuală și varietatea experienței umane, creând posibilitatea opțiunilor alternative. Din studiul nostru asupra fizicii teoretice avansate, dinamicilor nonlineare și naturii ecuațiilor nonlineare a reieșit clar că, măcar în teorie, alegerea este nu numai posibilă, ci și inevitabilă. Neregularitatea apare din regularitate; toate modele de atracție sunt legate unul de celălalt, chiar dacă această legătură constă într-un singur „fir de păr”, după cum se spune. Dar oare care este mecanismul exact al alegerilor transformative? Ce anume le determină? Ce elemente le produc și în ce mod? Acesta e un subiect crucial, referitor la care au fost definite foarte puține principii.

Creșterea și dezvoltarea sunt neregulate și nonlineare. Practic, nu se știe nimic despre natura esențială a creșterii sau a oricărui „proces” de acest tip din natură. Nimeni nu a studiat niciodată natura vieții înseși, ci doar imaginile și consecințele ei. Pur și simplu, nu a existat nici un tip de matematică adecvată pentru a o înțelege; ecuațiile diferențiale lineare ne-au condus numai la aproximări, nu și la esență. O simplă sămânță care încolțește produce minuni incredibile, grație unei magii intrinseci pe care nu o putem înțelege sub nici o formă.

După cum s-a observat, creșterea - atât cea individuală cât și cea colectivă - se poate produce fie lent, fie brusc. Ea nu este limitată de constrângeri, ci de tendințe. Există întotdeauna nenumărate opțiuni la dispoziția noastră, dar sunt alese foarte rar deoarece au nevoie de un context care să le facă atrăgătoare. Orizontul de alegere al fiecăruia dintre noi este limitat de viziune.

Contextul, valoarea și semnificația constituie numai niște termeni diferiți pentru a exprima o țesătură subtilă de modele energetice din cadrul unui câmp de atracție organizator - care este el însuși doar o parte dintr-unul și mai mare, și așa mai departe, într-un continuum infinit prin univers, incluzând în cele din urmă câmpul total al conștiinței înseși. Deși simpla magnitudine a unor asemenea modele energetice complexe pare a fi dincolo de puterea de cunoaștere a omenirii, totalitatea sa este totuși înțeleasă de indivizii a căror conștiință trece de nivelele 600-700. Acest fapt ne dă o idee

despre enorma capacitate de înțelegere deținută de cei cu o conștiință avansată.

Cel mai important element al facilitării evoluției conștiinței este o atitudine de disponibilitate, care deschide mintea spre o posibilă validare a unor ipoteze noi. Deși motivele schimbării sunt la fel de multe ca nenumăratele fațete ale condiției umane, s-a observat adesea că ele apar spontan atunci când mintea este pusă în fața unui puzzle sau a unui paradox. În cadrul anumitor discipline (cum ar fi Zen), crearea deliberată a unui asemenea impas constituie o metodă obișnuită, menită rafinării unui salt al conștiinței.

Pe scala conștiinței pe care am prezentat-o există două praguri critice care permit o evoluție majoră. Primul se găsește la 200, nivelul de unde începe puterea. Aici se ivește disponibilitatea de a înceta să ne mai învinovățim și de a accepta responsabilitatea faptelor, sentimentelor și opiniilor noastre. Atâta timp cât proiectăm în afara noastră cauzele și responsabilitatea, vom rămâne în limitele modelului lipsit de putere al victimizării. Al doilea prag se găsește la nivelul 500. El poate fi atins printr-un stil de viață pus sub semnul iubirii și iertării, prin exersarea bunătății necondiționate față de toate persoanele, lucrurile sau evenimentele - fără excepție. (În cadrul grupurilor de recuperare bazate pe cele 12 trepte, se spune că nu există resentimente justificate. Chiar dacă cineva „ți-a făcut rău”, ești încă liber să-ți alegi răspunsul și să poți scăpa de resentiment.) Odată ce luăm această decizie - și pe măsură ce percepția noastră evoluează la rândul ei - vom începe să experimentăm o lume diferită, mai benefică.

Inițial este foarte antrenant să înțelegem că atitudinile pot schimba lumea pe care o experimentăm și că există numeroase căi valide de a o experimenta. Dar - ca și în cazul în care privim o hologramă - ceea ce vedem depinde total de poziția din care privim. Dar oare care poziție reprezintă de fapt „realitatea”?

În realitate, avem de-a face cu *un univers holografic*. Fiecare punct de vedere reflectă o poziție definită prin nivelul unic de conștiință al privitorului. Dacă ești de această parte a hologramei, percepția ta nu va fi deloc asemănătoare cu a aceluia care stă pe partea cealaltă. „E nebun!” - iată o reacție obișnuită în fața unei discrepanțe atât de mari. Lumea este de fapt un șir de holograme cu dimensiuni nelimitate, și nu așa cum se spune deseori, un șir de oglinzi - care sunt fixate în timp și spațiu și oferă numai o singură reflectare. Experiența auditivă este și ea o parte a seriilor holografice ale câmpurilor de atracție ce aparțin tuturor sunetelor care au existat vreodată. Lumea fizică este și o lume tactilă. Are textură, culoare,

dimensiune și legături spațiale, cum sunt poziția și forma. Fiecare dintre acestea face parte dintr-o secvență principală care, laolaltă cu toate celelalte calități, merge spre „negura timpului”, spre sursa originară a existenței sale, care este *acum*.

Putem spune că o hologramă se află într-un proces continuu; ea este în sine un proces. Într-o hologramă tridimensională nimic nu este fixat. Dar într-o hologramă cu patru dimensiuni? Va include simultan toate modalitățile posibile ale sinelui. A schimba se pare că înseamnă a mișca prin timp, dar dacă timpul însuși este depășit, atunci nu mai există nici noțiunea de succesiune temporală. Dacă totul se petrece acum, nu există nimic care să se scurgă de aici dincolo. Fiecare hologramă este în sine o proiecție evolutivă de la o matrice de evenimente nonliniară și infinită, evenimente care nu sunt legate în mod cauzal, ci sunt sincronice. Apoi, de la nivelele perceptuale 600 și 700, ceea ce a fost, ceea ce este și ceea ce va fi sunt înțelese fără ajutorul cuvintelor printr-o posibilitate holografică completă și simultană.¹ Abia în acest context începe să capete sens termenul „inefabil”.

Permiteți-ne să încercăm să clarificăm toate acestea printr-un exemplu. Imaginați-vă un ‘vagabond’ la un colț de stradă:

Într-un cartier modern dintr-o metropolă se află un bătrân îmbrăcat în haine zdrențăroase, singur, care se sprijină de zidul unei clădiri elegante. Să-l observăm din perspectiva diferitelor nivele ale conștiinței, punctînd diferențele modului în care este perceput.

De la nivelul 20 (punctul cel mai de jos al scalei, nivelul Rușinii), vagabondul este murdar, dezgustător, dizgrațios. La nivelul 30 (al Vinovăției) el va fi învinuit pentru condiția sa. Este ceea ce merită, probabil nu este decât un escroc leneș. La nivelul 50 (definit de lipsa speranței), condiția lui pare disperată, o mărturie zdrobitoare a faptului că societatea nu poate face nimic pentru cei care nu au un adăpost. La nivelul 75 (Durerea) bătrânul apare tragic, fără prieteni și foarte singur.

La nivelul 100 al conștiinței (Frica), îl putem vedea ca pe o amenințare socială. Poate că ar trebui să chemăm poliția înainte să facă o infrațiune. La nivelul 125 (Dorința), el ar putea reprezenta o problemă frustrantă - de ce nu face nimeni nimic? La nivelul 150 (Mânia), bătrânul poate părea violent sau, pe de altă parte, o persoană poate fi furioasă pentru faptul că asemenea probleme există. La nivelul 175 (Mândria), bătrânul nostru poate fi văzut ca o rușine pentru societate, ca o persoană căreia îi lipsește respectul de sine pentru a-și îmbunătăți propria condiție. La 200 (nivelul Curajului), vom fi poate motivați să ne întrebăm dacă nu există cumva vreun

adăpost în apropiere pentru persoanele de tipul acesta; de fapt, el nu are nevoie decât de un serviciu și un loc al său.

La nivelul 250 (Neutralitatea) vagabondul apare bine, poate chiar interesant. „Trăiește și lasă-i și pe ceilalți să trăiască”, am putea spune; de fapt, bătrânul nu face pe nimeni să sufere. La nivelul 310 (Disponibilitatea) am putea decide să coborâm și să vedem dacă îl putem încuraja cumva pe bătrânul din colț, sau să ne angajăm ca voluntari pentru un timp la un adăpost din apropiere. La 350 (nivelul Acceptării), bătrânul ne intrigă. Probabil că are de spus o poveste interesantă; se află aici din motive pe care poate nu le vom înțelege niciodată. La nivelul 400 (Rațiunea), bătrânul reprezintă un simptom al bolii economice și sociale actuale, sau poate doar un bun subiect pentru un studiu psihologic aprofundat.

La nivelele superioare, bătrânul începe să pară nu numai interesant, dar și prietenos, chiar plăcut. Poate că vom avea curiozitatea să vedem cine a fost, poate chiar este un om care a depășit barierele sociale și s-a eliberat, un bătrânel vesel, plin de înțelepciunea vârstei care apare pe fața lui și de calmul care provine din indiferența față de lucrurile materiale. La nivelul 600 (Pacea), el apare ca o expresie temporară a propriului nostru sine.

Atunci când îl vom contacta, vom observa că răspunsurile bătrânului vor varia în funcție de aceste nivele diferite ale conștiinței. Alături de unii oameni se va simți în siguranță, în vreme ce alături de alții va fi deprimat sau înfricoșat. Unii îl vor înfuria, alții îl vor bucura. În consecință, pe unii îi va evita, iar pe alții îi va primi cu bunăvoință. (De aceea se spune că întâlnim în viață ceea ce oglindim.)²

Cam atât despre modul în care propriul nostru nivel de conștiință decide ceea ce noi vedem, lumea pe care noi o întâlnim ca observatori pasivi. Este la fel de adevărat că dacă am aplica această idee la realitatea din fața noastră, vom reacționa în funcție de nivelul percepției noastre. Evenimentele externe pot defini condițiile, dar nu pot determina nivelul conștiinței răspunsului uman. Putem lua în considerare, ca pe un exemplu sugestiv, și situația sistemului penal actual.

Repartizați într-un mediu identic și extrem de stresant, diferiții locatari ai penitenciarelor reacționează în moduri extraordinar de variate, în funcție de "locul de unde provin". Deținuții a căror conștiință se află la punctul cel mai jos al scalei încearcă uneori să se sinucidă în închisoare. Alții devin psihotici și deziluzionați de sentimente de vinovăție. Alții, în aceleași condiții, se descurajează, amuțesc și nu mai mănâncă. Unii stau cu capul sprijinit în mâini,

încercând să-și ascundă lacrimile incipiente ale durerii. O stare foarte frecventă este frica, manifestată fie prin defensivă paranoică, fie prin parazitism ostentativ. În aceeași închisoare putem observa și prizonieri cu un nivel energetic mai ridicat, violenți și ofensivi. Mândria este pretutindeni, chiar și sub forma atitudinilor de tip "macho" sau a dominației.

Prin contrast, unii deținuți găsesc curajul de a înfrunta adevăratul motiv pentru care sunt acolo și încep să-și privească în mod sincer viața. Dar vor exista mereu și cei care știu să rezolve totul cu pumnul. La nivelul Acceptării, observăm prizonieri care caută sprijin din exterior și se alătură unor grupuri de ajutor. Nu este neobișnuit nici faptul ca un deținut temporar să înceapă să fie interesat de lectură, de studiu în biblioteca închisorii, sau să devină avocat (unele dintre cele mai bune cărți ale istoriei au fost scrise în închisoare). Un număr redus de prizonieri trec printr-o transformare a conștiinței și devin iubitori și generoși față de semenii lor. În plus, nu este nou nici faptul ca un prizonier aliniat la câmpurile energetice superioare să evolueze profund din punct de vedere spiritual, sau chiar să caute activ iluminarea.

Felul în care reacționăm depinde foarte mult de lumea în fața căreia reacționăm. Ceea ce devenim, la fel ca lucrurile pe care le vedem, sunt amândouă determinate de percepție. Este interesant de observat că, pe măsură ce coborâm spre limita inferioară a scalei, ne e tot mai greu să menținem contactul cu privirea celuiilalt. La limita de jos, contactul vizual este evitat în întregime. Prin contrast, cu cât urcăm mai mult pe scala conștiinței, cu atât mai caracteristică devine capacitatea de a menține o privire fixă și chiar profundă în ochii celuiilalt. Cu toții cunoaștem privirea ferită specifică sentimentului de vinovăție, sclipirea ostilității și privirea largă și neclintită a inocenței. *Puterea și percepția merg mână-n mână.*

Dar oare cum funcționează percepția; care este mecanismul ei? Faptul că percepția este prin excelență subiectivă este demonstrat printr-o observație banală: suntem cu toții familiari cu exemplul unui proces simulat într-o școală de drept, în care diverși martori relatează perspective divergente ale aceluiași eveniment. Mecanismul percepției se aseamănă cu o sală de cinema unde proiectorul este însăși conștiința. Formele de pe banda filmului sunt modelele energetice de atracție, iar imaginile care se succed pe ecran reprezintă lumea așa cum este percepută de noi și pe care o denumim "realitate". Se poate spune că primele sunt câmpurile de atracție ABC

din minte, iar scenele care se succed pe ecran reprezintă $A \rightarrow B \rightarrow C$ -ul observat ca lume fenomenologică.

Această schemă generează un model pentru o mai bună înțelegere a naturii cauzalității, cauzalitate care intervine la nivelul filmului, nu la nivelul ecranului. Din cauza faptului că de regulă, lumea își canalizează eforturile asupra ecranului vieții (la nivelul $A \rightarrow B \rightarrow C$), aceste strădanii devin ineficiente și costisitoare. Cauzalitatea provine de la modelele de atracție ale nivelelor energetice, ABC-ul configurărilor imprimare pe filmul minții, iluminate de conștiință.

Natura curentului conștiinței, modelul său de gândire, percepție, simțire și memorie, este consecința antrenării câmpului energetic de atracție de care este la rândul lui dominat. Este util să observăm că *această dominație este voluntară*. Nu este impusă, ci este urmarea alegerilor, credințelor și scopurilor fiecăruia dintre noi.

Prin consens, noi ne sincronizăm cu modelul unui câmp energetic care implică anumite stiluri de procesare și ne influențează toate deciziile în concordanță cu respectivele seturi de valori și semnificații. Ceea ce din perspectiva unui nivel pare să fie o informație importantă și interesantă poate părea plictisitoare și chiar respingătoare la alt nivel; adevărul este subiectiv. Această idee poate fi înfricoșătoare. Evoluția actuală a științei la stadiul de oracol infailibil este o expresie a nesiguranței și a dorinței noastre de a simți că există ceva măsurabil, o lume obiectivă și universal previzibilă „dincolo de noi”, pe care să ne putem baza.

Dar, depășind distorsiunile emoționale ale percepției, știința însăși creează, la rândul ei, o altă distorsiune conceptuală – cea provocată de limitarea parametrilor săi. Știința trebuie să înlăture datele din context pentru a le putea studia dar, cu toate acestea, contextul este singurul care poate da datelor întreaga lor semnificație și valoare. Descoperirile realizate prin intermediul fizicii teoretice avansate pot fi atinse de la orice câmp organizat al cunoașterii umane. Cu cât analizăm mai detaliat structura lumii „de dincolo”, cu atât mai mult vom descoperi că nu examinăm altceva decât natura proceselor complexe ale conștiinței. Singurul lucru care este „dincolo de noi” e conștiința însăși. Tendința obișnuită de a crede altfel constituie iluzia noastră fundamentală, o vanitate a minții umane care tinde întotdeauna să-și perceapă subiectul său vremelnic ca fiind „eu”.

Din punct de vedere obiectiv se poate observa că gândurile aparțin în realitate conștiinței lumii; mintea individuală nu face decât să le proceseze în forma unor combinații și permutări noi. Ceea ce

par a fi gânduri originale provin numai prin intermediul geniului și sunt simțite în mod invariabil de către autorii lor ca fiind găsite sau primite de undeva, nu create. Fiecare dintre noi este unic în felul său, așa cum doi fulgi de zăpadă nu pot fi la fel; dar, cu toate acestea, nu suntem altceva decât niște fulgi de zăpadă.

Moștenim cu toții condiția minții umane printr-o naștere pe care nu noi am cerut-o. Pentru a trece peste limitele minții, este necesar să o detronăm de tirania ei în care se percepe ca fiind arbitru unic al realității. Mentea conferă o amprentă de autenticitate pe filmul vieții pe care îl vede întâmplător; natura sa este să ne convingă de faptul că perspectiva sa unică a experienței este cea originală. Fiecare individ încearcă sentimentul secret că numai propria experiență asupra lumii este corectă.

În discuția noastră despre nivelele conștiinței am observat că una din părțile inferioare ale Mândriei este negarea. Fiecare minte se angajează în negare pentru a-și putea proteja „corectitudinea”. Acest fapt dă naștere la fixații și la rezistență în fața schimbării, lucruri care împiedică conștiința medie să avanseze mai mult de cinci puncte pe parcursul unei vieți. Întotdeauna, salturile mari în nivelul conștiinței sunt precedate de înlăturarea iluziilor de tipul „Eu știu”. Adeseori, singurul mod în care o persoană poate ajunge la această deschidere spre schimbare este să se lovească de „pragul de jos” prin intermediul unor întâmplări care duc la un sistem de credințe inutile. Lumina nu poate intra într-o cutie închisă ermetic; partea pozitivă a unei catastrofe poate reprezenta o deschidere spre un nivel mai înalt de conștiență. Dacă viața este privită ca un mentor atunci ea va deveni exact acest lucru. Dacă lecțiile dureroase ale vieții nu sunt transformate – prin smerenie – în porți spre evoluție și creștere, vor fi irosite.

Suntem martori, observăm, înregistrăm procesări aparente ale experienței. Dar în conștiența însăși nimic nu se întâmplă de fapt. Conștiența înregistrează doar ceea ce experimentăm; experimentarea nu are nici un efect asupra ei. Conștiența constituie câmpul de atracție atotcuprinzător al puterii nelimitate care se identifică însăși cu viața. *Și nu există nimic din ceea ce crede mintea care să nu fie eronat la un nivel mai înalt al conștienței.*

Mentea se identifică cu propriul său conținut. Este creditată și blamată deopotrivă pentru ceea ce primește, deoarece ar fi umilitor pentru vanitatea minții să admită că singurul lucru pe care îl face este să experimenteze sau, mai exact spus, să experimenteze *experimentarea*. Mentea nu experimentează nici măcar lumea, ci doar rapoarte senzoriale despre aceasta. Chiar și gândurile cele mai

strălucitoare și sentimentele cele mai profunde reprezintă numai experiență; avem doar o funcție: să experimentăm experiența.

Cea mai importantă limitare a conștiinței este inocența sa. Conștiința este credulă, crede tot ce aude. Conștiința este precum hardul unui computer, care permite rularea oricărui program instalat în el. Niciodată nu ne pierdem inocența propriei conștiințe; ea va persista, naivă și credulă, exact ca un copil impresionabil. Singurul ei scut de apărare este o conștiință care discernere și care examinează programul cu care intră în contact.

De-a lungul veacurilor s-a observat că simpla cercetare a minții tinde să crească nivelul conștiinței.³ O minte observată devine mai umilă și începe să renunțe la pretențiile sale de omnisciență. Poate surveni apoi o creștere a conștiinței. Odată cu umilința, vine și capacitatea de a râde de noi înșine și, urcând pe scară, ajungem la starea de a fi mai puțin victima minții și mai mult stăpânul ei.

De la concepția că noi „suntem” mintea noastră, vom începe să înțelegem faptul că *avem* o minte, și că tocmai mintea este cea care are gânduri, credințe, sentimente sau opinii. În cele din urmă, vom ajunge la concluzia că toate gândurile noastre sunt împrumutate din marea bază de date a conștiinței și că nici nu au fost vreodată ale noastre. Sistemele de gândire predominante sunt primite, absorbite, ne identificăm cu ele și, după un interval dat de timp, sunt înlocuite de noi idei, potrivite cu natura noastră. Cu cât acordăm mai puțină valoare unor astfel de noțiuni trecătoare, cu atât își vor pierde capacitatea de a ne domina. Astfel, experimentăm o eliberare progresivă, deopotrivă de minte și a minții. La rîndul său, aceasta se transformă într-o nouă sursă de plăcere; iar plăcerea existenței înseși se maturizează pe măsură ce evoluăm pe scala conștiinței.

Capitolul XXI

Studiul Conștiinței Pure

Filosofia tradițională a reflectat asupra diverselor aspecte ale conștiinței, iar expresiile acesteia precum mintea sau emoția au fost studiate de științele clinice. Ceea ce nu a fost însă niciodată studiat clinic e natura conștiinței umane înseși.

În medicină, prezumția conform căreia conștiința nu este decât o funcțiune a creierului se reflectă în afirmații de genul: „Pacientul redevenea conștient”. Această perspectivă îngustă a presupus că, de fapt, conștiința este un fenomen fizic lumesc, o prioritate auto-evidentă a experienței despre care nu trebuia spus nimic mai mult.

Speculațiile privind destinul conștiinței umane la moartea individului au constituit un punct recurent de interes. Oare puterea vieții și a conștiinței provine dintr-o bază fizică? Oare corpul este acela care susține viața conștientă sau invers - puterea vieții e cea care susține corpul? Deoarece modul în care e pusă întrebarea este determinat de preconcepțiile referitoare la cauzalitate ale examinatorului, nivelul la care se găsește acesta va determina natura răspunsului; fiecare examinator va realiza un răspuns direct proporțional cu nivelul său de conștiință.

Pentru un om de știință materialist întrebarea va părea absurdă, un exercițiu sterp al tautologiei. Pentru cei de la celălalt pol, cei „iluminați”, întrebarea va părea comică, iar percepția limitată pe care o sugerează îi va face să încerce un sentiment de compasiune. Omul obișnuit va aroga de regulă competența de a răspunde la respectiva întrebare credinței sau învățăturilor religioase convenționale.

Toate discuțiile despre viață, moarte și soarta finală a conștiinței trebuie în mod necesar să reflecte diferențele de context. Reciproca maximei lui Descartes: „Gândesc, deci exist.” este „Exist, deci gândesc.” Din cauza faptului că gândirea se produce ca formă, Descartes are dreptate; ceea ce are formă trebuie deja să existe pentru a putea avea formă. „Eu sunt” este o afirmație a conștiinței care mărturisește faptul că acea capacitate de experimentare este independentă de formă.¹ Descartes pleacă de la premisa unei conștiințe care devine conștientă de ea însăși numai prin intermediul

forme. Dar persoanele iluminate ale istoriei au contrazis acest punct de vedere, considerând conștiința ca fiind dincolo de formă și afirmând că ea este, într-adevăr, matricea omnipotentă din care apare forma. Fizicienii moderni sunt de aceeași părere, spre exemplu David Bohm și conceptul său despre universul „învăluit” și „dezvăluit”.

În absența conștiinței nu ar exista nimic care să experimenteze forma. Se poate spune, de asemenea, că forma (ca produs al percepției fără o existență independentă), este trecătoare și limitată, în timp ce conștiința este atotcuprinzătoare și nelimitată. Cum e posibil ca tocmai cele trecătoare, cu un început și un sfârșit bine determinat, să le creeze pe cele fără formă, atotcuprinzătoare și omniprezente? Cu toate acestea, dacă înțelegem faptul că însăși noțiunea de limitare este doar un produs al percepției, fără nici o realitate intrinsecă, atunci problema se va rezolva de la sine: forma devine o expresie a celor lipsite de formă. Din punct de vedere ontologic, conștiința este un aspect al „Sinelui”, al „Ființării”, fiind implicit cuprinsă în ideea prin care omul se definește pe sine. Calitatea umanității este numai o expresie a ființării.

De fapt, subiectul principal al cercetării noastre este modul în care operează conștiința în ființele umane. Deși conștiința în sine poate fi intangibilă, ea este intrinsecă în orice comportament uman. Din perspectiva acestei lucrări, problema este cum anume poate fi explicată din punct de vedere clinic (într-un fel corect și semnificativ, care să fie verificabil științific) legătura dintre conștiință și comportament. Din fericire, kinesiologia demonstrează categoric expresia fizică a receptivității la senzații prin reacția instantanee a corpului la evenimentele experimentate în cadrul conștiinței. Această tehnică oferă o metodă elegantă cu un punct final bine determinat care poate fi calibrat, înregistrat și reprodus în mod experimental.

Caracteristicile Conștiinței Pure

Perspectiva noastră asupra conștiinței este legată de conceptul de sine. Cu cât este mai limitată semnificația sinelui, cu atât mai mic este parametrul de experimentare. Paradigmele restrictive ale realității au efecte globale. Spre exemplu, studiile referitoare la „sărăcie” au evidențiat că aceasta nu este numai o condiție financiară, ci că există și o sărăcie evidențiată printr-o lipsă a prietenilor, abilităților de vorbire, educației, abilităților sociale, o sărăcie a resurselor, a sănătății și, în fine, o sărăcie a nivelului

general de fericire. Rezultă din cele de mai sus că sărăcia poate fi privită ca un atribut caracteristic unei imagini limitate asupra sinelui, care duce la o pauperitate a resurselor.² Nu este doar o problemă financiară, ci un nivel al conștiinței. Energia acestui nivel al conștiinței calibrează în jurul valorii de 60.

Identificarea și, prin urmare, experiența sinelui pot fi limitate la o identificare a sinelui cu corpul nostru fizic. Desigur, putem întreba apoi cum anume putem ști faptul că avem un corp fizic? Prin intermediul observației, vom concluziona că prezența corpului fizic este înregistrată de simțuri. Întrebarea generată astfel va fi următoarea: ce anume posedă conștiința simțurilor? Cum putem experimenta oare ceea ce transmit simțurile? Aici este vorba de ceva mai mare și mai cuprinzător, care trebuie în mod necesar să existe pentru ca organismul fizic să poată experimenta ceea ce este mai mic; acel ceva este mintea. Ne identificăm cu corpul nostru deoarece mintea experimentează prezența acestuia. Pacienții care au pierdut cantități apreciabile din corpul lor afirmă că percepția lor față de ei înșiși a rămas aceeași; o asemenea persoană va spune „Mă percep la fel ca înainte”.

Apare astfel încă o întrebare: cum putem ști ce anume experimentează mintea? Putem certifica, prin observație și introspecție, că gândurile nu se pot experimenta pe ele însele, dar că există ceva - deopotrivă anterior și dincolo de gânduri - care, fără să-și schimbe identitatea în funcție de conținutul lor, le experimentează succesiunea.

Ce anume - sau cine - poate observa și poate fi conștient de toate fenomenele subiective și obiective ale vieții? Conștiința însăși, care rezonază deopotrivă ca experimentare și conștientă. Amândouă elementele sunt pur subiective. Conștiința nu este determinată de conținut; gândurile care plutesc în conștiință sunt precum peștii care înoată în ocean. Existența oceanului este independentă de pești; conținutul mării nu definește natura apei. Ca o rază incoloră, conștiința iluminează obiectul observat - iată de unde provine asocierea sa tradițională din literatura lumii cu "lumina".³

Identificarea exclusivă cu conținutul conștiinței este răspunzătoare de limitarea experienței sinelui. Prin contrast, a ne identifica cu conștiința însăși, înseamnă a ști că sinele nostru este, de fapt, nelimitat. Devenim „iluminați”⁴ atunci când depășim aceste identificări circumscrise ale sinelui, când perceperea noastră de sine se identifică cu conștiința însăși.

O caracteristică a experimentării conștiinței pure este perceperea atemporalității (sau atemporalitatea percepției). Conștiința este

experimentată ca fiind dincolo de orice formă, dincolo de timp și este văzută peste tot prezentă în mod egal. Este descrisă prin termenii de „Sine” sau „Ființare” sau - în literatura spirituală - de „Conștiința sinelui”.⁵ Conștiința nu recunoaște separația (care reprezintă, în realitate, o limitare a percepției). Starea de iluminare este o „întregire” în care nu există nici o diviziune între părți. Acest tip de diviziune este propriu unei percepții localizate precis, fiind numai un accident al unui punct de vedere.

Descrierile similare de pe tot parcursul istoriei gândirii sunt în acord cu cercetările lui William James, relatate în faimosasele conferințe Gifford. Experiența conștiinței înseși este descrisă de acesta ca fiind rară, unică, inefabilă și „dincolo de minte”; o stare a Cunoașterii eliberată de gânduri, completă, atot-inclusivă, lipsită de orice nevoie sau dorință, situată dincolo de limitele experienței unui sine personal individualizat.⁶

Un alt atribut al conștiinței pure este încetarea curgerii obișnuite a gândurilor și a sentimentelor, o stare a puterii, compasiunii, tandreții și iubirii infinite. În această stare, *sinele devine Sine cu majusculă*. Este însoțită de o recunoaștere a înseși originii puterii de experimentare a sinelui ca Sine. Această conștiință a sinelui ca Sine reprezintă vârful procesului de eliminare a identificărilor limitate ale sinelui.⁷

Etapetele necesare facilitării conștiinței Sinelui drept conștiință au fost bine detaliate istoric. Întru înlăturarea obstacolelor din fața conștiinței au fost recomandate numeroase tehnici și comportamente ce pot fi găsite în practica diverselor discipline spirituale. Procesul comun pe care-l regăsim în toate aceste învățături este eliminarea progresivă a identificării cu un sine finit.⁸

Se spune că iluminarea este un fenomen relativ rar, nu atât datorită dificultății de a urma etapele care o preced, cât din cauza faptului că este o condiție de care sunt interesați foarte puțini indivizi (mai ales în societatea modernă). Dacă ar fi să oprim 1.000 de oameni pe stradă și să-i întrebăm: „Care este cea mai mare ambiție a vieții tale?” oare câți vor răspunde „Să fiu iluminat?”

Recunoașterea contemporană a conștiinței superioare

Nivelul crescut de interes în ceea ce privește abordarea științifică a conștiinței s-a evidențiat recent și prin organizarea primei conferințe internaționale axate pe acest subiect, denumită „*Spre o bază științifică a Conștiinței*”, care a avut loc la Centrul de Științe Medicale din Tucson, Universitatea din Arizona, în perioada 12-17

aprilie 1994. La aceasta au participat savanți din mai multe țări și domenii științifice aplecați asupra problematicii ridicate de subiectul conștiinței. Cu toate acestea însă, în ciuda numeroșilor conferențieri eminenti și a șirului lung de subiecte foarte specializate puse în discuție, au existat puține abordări dincolo de explicațiile rațional/materialiste ale conștiinței ca fenomen pur fizic.

De fapt, abordările subiectului conștiinței sunt la fel de variate ca experiența umană însăși. Am citat până aici - în linii generale - multe titluri cunoscute ale cercetării moderne cu privire la acest subiect. Pentru argumentarea mai clară a concluziilor noastre, ne va fi utilă o rememorare a evoluției gândirii contemporane referitor la tema în discuție.

În general, prezența unei anumite varietăți a conștiinței este considerată a fi o caracteristică distinctivă a celor însuflețite față de cele neînsuflețite. Viața constituie expresia conștiinței în lumea observabilă sau experimentală a formei. Dar totalitatea experienței umane confirmă și următorul fapt: conștiința este deopotrivă manifestată cât și nemanifestată. Conștiința conștiinței în cadrul formei este ceva obișnuit; însă conștiința conștiinței pure (aflată dincolo de formă) este un fapt excepțional.

Această „experiență” a conștiinței pure, lipsită de orice conținut, a fost raportată constant pe tot parcursul istoriei omenirii - și întotdeauna relatările sale au afirmat același lucru.⁹ Mulți dintre cei care au atins această stare au devenit Mari Învățători ai istoriei și au influențat profund comportamentul uman. Acești oameni, într-un interval foarte scurt de timp, au fost capabili să determine peste milenii o înțelegere a semnificației contextuale a existenței pentru milioane de oameni. Dat fiind faptul că aceste învățături nu au implicat lumea materială (ca experimentare prin simțuri), au fost etichetate drept „spirituale”.¹⁰

Înainte interesului manifestat recent de oamenii de știință asupra acestui subiect, studiul conștiinței a fost exclusiv problema învățătorilor spirituali și a studenților lor. Dar interesul considerabil manifestat în ultimii douăzeci de ani de numeroși fizicieni a generat, după cum am subliniat deja, conexiunea dintre fizica teoretică avansată și universul non-material. Creșterea interesului popular față de acest subiect (mai ales din anii '60 încoace), a generat un public receptiv la transmiterea rezultatelor acestor cercetări. Au apărut așadar o serie de lucrări dintre care, pentru a le cita doar pe cele devenite clasice, le amintim pe cele ale lui Fritjof Capra „*The Tao of Physics*” - *Tao al fizicii*, (Shambhala, 1976) și Robert Ornstein „*The Psychology of Consciousness*” - *Psihologia conștiinței* (W.H.

Freeman and Company, 1972). Experimentarea unor stări mai înalte ale conștiinței, percepută în mod tradițional ca fiind extrem de rară, are loc acum tot mai adesea, grație răspândirii Câmpurilor M (Câmpurile Morfogenetice) ale noii paradigme: statistici recente indică faptul că 65% dintre persoanele intervievate au afirmat că au avut experiențe spirituale.

Dat fiind că știința este interesată, prin însăși natura sa, numai de fenomenele observabile (și în ciuda faptului că mulți savanți străluciți au traversat personal experiențe subiective ale conștiinței pure care, nu de puține ori, au fost determinante pentru munca lor de cercetare), ea nu a fost niciodată atrasă de conceptele spirituale ca de un subiect demn de luat în considerare.¹¹ Cu toate acestea, apariția dinamicilor nonlineare a provocat multă curiozitate cu privire la natura existenței și a conștiinței. Interesul comunității științifice s-a materializat în numeroase lucrări dedicate acestui subiect, precum cea a lui Ian Stewart „*Does God Play Dice?: Mathematics of Chaos*” (Oare Dumnezeu joacă zaruri: matematica haosului). În același timp, noul concept de „știință a întregului” a devenit subiectul unor lucrări populare precum cele ale lui Briggs și Peat, „*Looking Glass Universe*” (Universul oglinzilor) și „*Turbulent Mirror*” (Oglinda turbulentă). Recent, un număr însemnat de astronomi, matematicieni, neurochirurghi, neurologi și fizicieni au atins un ridicat nivel de entuziasm cu privire la importanța noilor descoperiri.

Am subliniat frecvent faptul că omul este incapabil să observe și să recunoască un eveniment până când nu există un context anterior pentru a-l fixa și un limbaj pentru a-l denumi. Această incapacitate, denumită paradigma orbirii, este o consecință directă a limitării contextului.¹² Astfel, lărgirea orizontului intelectual survenită în fizică a fost cea care a creat - deși lent - potențialul unor perspective și posibilități noi în științele „umaniste”, cum ar fi psihologia.

Deși Abraham Maslow discutase cu mult timp în urmă tema „experiențelor vârfului”, literatura curentă a psihologiei nu a abordat niciodată subiectul conștiinței însăși - dacă facem excepție de tratatul lui William James „*The Varieties of Religious Experience*” (Varietatea experienței religioase), care a constituit multă vreme lucrarea științifică standard asupra psihologiei conștiinței ca experiență spirituală. În cele din urmă, psihologia transpersonală a depășit limitele psihologiei experimentale și clinice, investigând aspectele pur subiective ale experienței umane. Experiențele neobișnuite sau capacitățile ce erau odată considerate a fi doar mistificări sau halucinații au devenit în final subiectul parapsihologiei, legitimându-

se necesitatea încercărilor experimentale pentru verificarea experiențelor de genul percepției extrasenzoriale.

Inițial, domeniul psihiatriei a apărut din încercarea de a raporta etiologia tangibilă la evenimentele intangibile ale comportamentului uman și al bolii. Psihiatria, ca ramură a medicinei, s-a ocupat cu patologia, având de-a face, prin urmare, aproape exclusiv cu nivelele inferioare ale conștiinței și cu legăturile lor neurofiziologice. Astfel, conștiința a rămas în afara paradigmelor psihiatriei.

În medicină, doctorii care au acceptat o paradigmă mai largă a procesului de vindecare, incluzând modalități netradiționale în propunerile lor terapeutice, au devenit cunoscuți ca practicanți „holistici”, titlatură care a implicat inițial sugestii foarte transparente de neprofesionalism în mediile instituțiilor medicale. Dar contribuțiile importante aduse de acești pionieri, mai ales în domeniul recuperării în cazul atacurilor de inimă sau al utilității rugăciunii pentru accelerarea vitezei de recuperare a pacienților după operație au reclamat o recunoaștere și abordare foarte serioase.

Elisabeth Kübler-Ross a fost cea care a adus deopotrivă în atenția profesioniștilor și a publicului fenomenele morții și experiențele de moarte clinică mărturisite de pacienți. De asemenea, experiența de decorporalizare a devenit un subiect relativ comun, pe măsură ce pacienții operați au relatat situații în care fuseseră martori la întreaga operație și auziseră tot ce se spunea în timpul acesteia.¹³ Thelma Moss a devenit foarte cunoscută grație cercetărilor sale în domeniul fotografierii kirliane a câmpurilor energetice de tipul celor din jurul amprentelor digitale. Sunt foarte cunoscute fotografiile efectuate de ea corpului energetic al unei frunze reasamblate care a fost inițial tăiată în două.¹⁴ Chiar și acupunctura și-a câștigat într-un final respectul lumii medicale americane, mulți medici însușindu-și această tehnică în ciuda faptului că medicina tradițională nu a recunoscut nici un alt tip de energie, în afară de cea mecanică, electrică și chimică.

Abordările holistice operează într-un context diferit al naturii conștiinței umane decât medicina tradițională, punând accentul mai mult pe vindecare decât pe tratare. Deși corelația acestora cu descoperirile teoretice ale ultimelor decenii poate să nu reiasă explicit, terapiile alternative folosite de vindecători (fie ei medici, practicanți alternativi sau tămăduitori tactili) au un element în comun: acela că se bazează pe tehnici menite a influența nu atât protoplasma, cât *un câmp energetic* care înconjoară, traversează și condiționează corpul uman.¹⁵

În afara domeniului medical, succesul extraordinar al terapiei bazate pe cei doisprezece pași (la care ne-am referit frecvent în volumul de față), a stabilit că vindecarea se poate produce prin practicarea *principiilor conștiinței*. Puterea de a vindeca probleme extrem de grave, intuită de Jung în practica sa terapeutică alături de pacientul său Rowland H. (care, după cum am observat, a fost primul caz din lungul șir de vindecări care au devenit, în cele din urmă, mișcarea mondială a Asociației Alcoolicilor Anonimi) se găsește în sfera conștiinței superioare. Tocmai această profundă experiență spirituală pe care Jung i-a oferit-o lui Rowland (foarte apropiată de transformările aduse de iluminare), a constituit esența mesajului transmis lui Bill W., fondatorul Asociației Alcoolicilor Anonimi.¹⁶ Este de reținut faptul că Bill W. a caracterizat Asociația Alcoolicilor Anonimi ca pe „limbajul inimii”.¹⁷

Toți acești deschizători de drumuri în sfera înțelepciunii umane - atât teoretice, cât și aplicate - au un punct de convergență sau, mai bine spus, împart același punct de pornire. Revelația lui Bill Wilson din adâncurile disperării nu a provenit din raționalitate conceptuală sau din orice altă concentrare introspectivă a sinelui, ci dintr-un salt spre o conștiință superioară, dintr-o trecere a Sinelui la o Prezență a Luminii și Puterii Infinite.¹⁸ Faptul că această experiență transformativă a condus la vindecarea a milioane de oameni nu este decât o mărturie a puterii câmpurilor energetice calibrate la nivelul 600 sau peste acesta. Aici se găsește, de fapt, pragul dintre lumea formei și cea lipsită de formă.

Această putere lipsită de formă, „Puterea Superioară” a terapiei mondiale bazate pe cei doisprezece pași și fundamentul milioanei este același izvor neseecat de putere pe care nu l-au observat sau nu l-au considerat la adevărata sa importanță nenumăratele domenii ale explorării intelectuale - puterea conștiinței pure însăși.

Capitolul XXII *Lupta Spirituală*

Pornind de la modul de înțelegere al conștiinței pe care l-am descris, putem reinterpreta lupta și strădania spirituală a omului. Conștiința pură, cea descrisă ca *Starea de a fi*, *Ființarea*, *Starea că Eu-exist*, reprezintă potențialul infinit, puterea infinită și sursa infinită de energie a tuturor tipurilor de existență, fiind identificată cu Zeitatea, Dumnezeu, Divinitatea. În cadrul acestui potențial, Nemanifestatul devine Manifestat ca Avatar - Cristos, Buddha, Marele Învățător, Marele Guru - al cărui câmp energetic calibrează la nivelul 1 000 sau chiar peste acesta. Acești indivizi stabilesc modele de atracție de o forță enormă, al căror subiect devine mintea, grație capacității sale holografice de a reacționa global la câmpurile de atracție.

La un nivel inferior acestora, dar încă enorm de puternic, se găsesc învățătorii iluminați „obișnuiți” care au propăvăduit calea spre realizarea 'Sinelui'. Sinele a fost întotdeauna descris de către cei iluminați ca fiind infinit, lipsit de formă, neschimbător, atotprezent, nemanifestat-și-manifestat.¹ Este vorba de Unicul, Întregul și Dumnezeul oricărui lucru care există, cel care nu poate fi distins de Creator, a cărui putere în domeniul uman reprezintă de fapt un uriaș câmp de atracție care permite și cuprinde liberul arbitru, astfel încât „toate căile să ducă la Mine”. În cursul cercetărilor noastre, învățăturile și alte lucrări care tratează asupra acestor probleme au fost calibrate în general la nivelul 700.

În cadrul câmpului energetic 600, gândirea comună încetează să mai existe. Dincolo de curgerea lineară a timpului, existența este percepută ca *Stare de Cunoaștere*, omniprezență, nondualitate. Dat fiind faptul că existența nu are o localizare, dualitatea „eu/tu” și iluzia logică a separației dispăre.² Această stare reprezintă o pace dincolo de orice înțelegere, iubirea infinită, necondiționată - atotcuprinzătoare, atotștiutoare, atotprezentă, omniprezentă și simultană cu Sinele, care nu înseamnă altceva decât conștientizarea faptului că Manifestatul este unul și același lucru cu Nemanifestatul.

Se poate spune că stările cu adevărat spirituale încep de la nivelul calibrat 500 (iubirea necondiționată) și continuă până la infinit. Deseori, învățătorii care calibrează în marjele superioare ale nivelelor 500 și 600 sunt recunoscuți ca sfinți; starea conștiinței lor este descrisă drept sublimă³.

Pentru adepții încă neiluminați constituie o experiență obișnuită ca în prezența învățătorilor lor să intre în această stare sublimă. Conștiința acestora calibrează la nivelul 550 sau chiar peste acesta, iar discipolii lor își apropie starea sublimă prin intermediul procesului de „antrenare” – adică prin expunerea conștiinței la un câmp de atracție foarte puternic. Însă până când adepții înșiși nu vor atinge o stare mai înaltă a conștiinței, această stare sublimă va dispărea imediat ce ei nu se mai află în preajma câmpului energetic al învățătorului.⁴ Căutătorii spirituali avansați fluctuează adesea înăuntrul și în afara acestei „prezențe a mult iubitelui” pe măsură ce se apropie de iluminare. Pierderea acestei stări superioare și coborârea la un nivel inferior este identificată deopotrivă în literatura orientală și occidentală ca un „chin/angoasă a sufletului”.⁵

Lucrarea spirituală poate fi dificilă și presupune adesea atât dezvoltarea unor instrumente specifice, cât și o concentrare extrem de constantă. Dificultatea lucrării interioare provine din marele efort necesar pentru a ieși din gravitația familiară a câmpurilor energetice inferioare și de a intra sub influența unui nivel superior. Pentru a simplifica această luptă, toate religiile creează interdicții cu privire la expunerea sinelui la câmpurile energetice inferioare. Această eroare poate fi descrisă drept „păcat” numai dintr-un punct de vedere autoritar, pentru că există și puncte de vedere mai liberale, care acceptă stagnarea omului în câmpurile energetice inferioare ca pe o „cădere” scuzabilă.

Trebuie subliniat însă faptul că atitudinile, emoțiile și comportamentele caracteristice câmpurilor energetice de sub nivelul 200 împiedică experiența spirituală. Sistemul clasic al *chakrelor*, recunoscut de multe discipline spirituale, se corelează aproape exact cu Harta Conștiinței rezultată din studiile noastre. Nivelul 600 corespunde Chakrei Coroanei, nivelul 500 inimii, nivelul 200 și cele de până la el plexului solar, în timp ce atitudinile inferioare și emoțiile precum ciuda, invidia, resentimentul și gelozia sunt asociate splinei. Chakra Rădăcină are legătură cu supraviețuirea animală, iar angrenarea exclusivă cu aceasta împiedică evoluția spirituală; iată de ce toate învățăturile spirituale propăvăduiesc refuzul celor lumești și recomandă evitarea atașării față de sex sau bani.⁶

De asemenea, zonele inferioare constituie un loc predilect al dependenței; și oricine se poate bloca la unul dintre aceste nivele inferioare. Aproape toate aceste câmpuri energetice (și comportamentele care sunt asociate cu ele) au determinat apariția unor grupuri specifice de autoajutorare. Fiecare dintre aceste grupuri este de acord că în lipsa un context spiritual, recuperarea va fi cel puțin problematică. În cazul programelor menite ridicării nivelului conștiinței, un dicton universal afirmă că un om nu are putere până când nu începe să spună adevărul. Toate grupurile spirituale de autoajutorare cer trecerea acestui prim pas. Toate sunt de acord că disponibilitatea și mintea deschisă sunt absolut necesare pentru progres; cu alte cuvinte, trebuie să fi atins deja nivelul 200 pentru ca dezvoltarea noastră să poată conduce spre vindecare. Rătăcirea în influența câmpurilor inferioare pragului critic de 200 presupune un real pericol – acela de a deveni atât de adânc antrenați în aceste nivele inferioare, încât să nu mai putem scăpa. Dar nu se întâmplă întotdeauna așa; istoria a notat multe ocazii în care indivizi cufundați în adâncurile nivelelor inferioare au ajuns deodată la un nivel înalt al conștiinței.

Asemenea accederi bruște pot fi observate ocazional și în societatea modernă; de fapt, după cum am văzut anterior, așa a fost și experiența lui Bill Wilson, în urma căreia s-a fondat Asociația Alcoolicilor Anonimi. Această experiență pare a fi caracterizată în mod tipic printr-o transformare totală a conștiinței ce presupune eliberarea din antrenarea în câmpurile energetice inferioare, dublată de o intrare bruscă într-o stare superioară a conștiinței. (Acest tip de experiență, obișnuită în primii ani de existență a Asociației Alcoolicilor Anonimi, atunci când membrii ei aveau probleme extrem de grave, nu mai este confirmată însă de membrii actuali ai Asociației, care se confruntă cu probleme de o gravitate mult atenuată.)

Așa cum influența câmpurilor energetice superioare are un efect anabolic sau de impulsioneare a creșterii, antrenarea în câmpurile energetice inferioare are un efect catabolic sau de distrugere; cel mai răspândit exemplu în cultura actuală este influența unor forme violente de muzică pop. Muzica punk, death-metal sau gangsta rap determină slăbirea subiecților testați, confirmându-se astfel observațiile făcute mai devreme de dr. John Diamond⁷. Într-un studiu mai recent, publicat în numărul din 4 iulie 1994 al revistei *The Arizona Republic*, dr. James Johnson de la Universitatea din North Carolina a descoperit că muzica rap crește nivelul intoleranței și

predispoziția la violență, promovând materialismul imediat și reducând interesul pentru studii și succesul pe termen lung.

O experiență obișnuită observată atât în grupurile de terapie, cât și în clinici, este aceea că dependenții de droguri nu se vor putea vindeca dacă vor continua să asculte heavy metal. Un studiu efectuat la Sedona Villa (o secție a Spitalului Camelback din Phoenix, Arizona) timp de un an, atât asupra dependenților de cocaină internați cât și celor aflați în tratament ambulatoriu, certifică faptul că nici un dependent de cocaină care a continuat să asculte acest tip de muzică violentă și negativă nu s-a vindecat.⁸ Grupurile de autoajutorare pentru dependenții de droguri recomandă invariabil evitarea influenței (mai exact evitarea câmpurilor energetice) asociate cu fostul stil de viață. Acești dependenți și-au dat seama că nu este suficient să renunțe la drog. Această acțiune însemna doar abordarea A→B→C-ului dependenței. Cât timp nu au putut face o demonstrație de voință prin a renunța total la influența câmpului de atracție – în care muzica, ca și drogul, constituie doar o formă de manifestare – rămâneau antrenați în cadrul atractorului energetic inferior, ABC-ul dependenței.

Este previzibil ca dependenții vindecați, dar care au părăsit câmpul energetic al programelor de autoajutorare, să revină la aceeași stare.⁹ În afară de faptul că renunță la puterea combinată a colegilor lor, afirmația lor că se pot descurca singuri constituie un simptom notoriu al unei recidive, deoarece indică o infiltrare de aroganță și mândrie (calibrate la nivelul 175, deci cu mult sub nivelul câmpului energetic necesar vindecării).

Desigur că același principiu este valabil și în cealaltă direcție. A căuta iluminarea înseamnă a căuta antrenarea în cele mai puternice modele de atracție. Cheia este iarăși voința, un act de alegere care se repetă constant. Aici principiul dependenței sensibile de condițiile inițiale din teoria haosului oferă o explicație științifică a căilor tradiționale de evoluție spirituală. În toate disciplinele spirituale, deschiderea necesară pentru evoluția conștiinței este denumită „disponibilitate”. Istoria ne arată exact ceea ce a fost demonstrat clinic: declanșatorul care activează un nou câmp de atracție și permite individului să înceapă să renunțe la cel vechi este o disponibilitate constantă. Putem vizualiza un câmp de atracție mai mic care se apropie de unul mai mare, punct în care introducerea unui al treilea element (și anume liberul arbitru, consecința decisivă a alegerii și a evoluției) creează deodată un prag (un „model de plafon”) producându-se astfel schimbarea.

În disciplinele spirituale orientale este acceptată ideea că numai adeptul singur, fără a fi ajutat de către guru, nu prea poate să evolueze.¹⁰ Experiența Asociației Alcoolicilor Anonimi demonstrează că un adevărat alcoolic nu poate să se vindece fără ajutorul unui garant. În sport, marii antrenori sunt foarte căutați, deoarece influența lor inspiră un efort maxim. Adeptul poate să-și sprijine evoluția interioară numai prin faptul de a fi concentrat asupra învățătorului său, aliniându-se astfel la câmpul energetic al acestuia. În studiile noastre s-a demonstrat în mod repetat că menținerea în minte a imaginii unui învățător spiritual avansat a determinat creșterea tonusului muscular al subiecților, independent de credințele personale ale acestora.

În cadrul luptelor spirituale și al metamorfozelor personale, agentul schimbării se situează întotdeauna dincolo de puterea căutătorului. Marii sfinți, cum ar fi Francisc d'Assisi, au afirmat că ei nu reprezentau de fapt decât canalele unei puteri mult mai mari, neimplicând astfel inițiativa personală în atingerea stării lor (pe care o atribuiam Grației Divine).¹¹ Această mărturie este semnificativă în cazul unui discipol nou-venit, aflat la un nivel inferior al conștiinței, care se plasează sub influența unei conștiințe superioare pentru a fi transformat „prin osmoză” (adică prin antrenarea în aceasta). Chiar și observatorii ocazionali notează deseori această evidentă absență a intenției din partea unei persoane care totuși este atât de clar transmutată de o forță invizibilă.

Momentul în care un individ trece deodată de la influența unui câmp de atracție inferior la aceea a unuia superior este deseori considerat un miracol. Verdictul nefericit al experienței umane este acela că puțini reușesc să scape de sub influența câmpurilor energetice care, treptat, vor ajunge să le domine comportamentul. Un program spiritual ce se bucură în prezent de popularitate și care este destinat tocmai facilitării acestei reușite este „*A Course in Miracles*” (*Un Curs în Miracole*).¹² Scopul acestui curs de psihologie spirituală este de a pregăti baza necesară pentru a dinamiza un salt brusc al conștiinței prin încurajarea unei schimbări totale a percepției. Într-un mod mai tradițional, rugăciunea și meditația oferă de asemenea puncte de plecare care determină trecerea de sub influența unui câmp energetic inferior spre unul superior.

Medicii care au atins câmpurile energetice ale nivelului 500 au devenit vindecători puternici, realizând succese uluitoare prin intermediul unor tratamente obișnuite. Asemenea variații atât de inexplicabile arată intervenția puterii, necuantificabilă printr-o

explicație de rutină de genul celor care predomină în medicină. Într-o lume holografică, orice eveniment este rezultatul tuturor evenimentelor din univers; „evenimentele” de acest tip nu au o realitate autonomă. Universul este conștiința omului. El reclamă o înțelegere aflată dincolo de capacitatea intelectului.

Realizările rațiunii pure constituie marile repere ale istoriei culturii. Acestea l-au făcut pe om stăpân pe mediul său exterior, iar până la un anumit nivel, pe plan fizic, și pe mediul său interior. Dar rațiunea își are propriile limite în mai multe sensuri. Strălucirea intelectuală a nivelului 400, atât de orbitoare, dorită și invidiată de cei aflați la nivelul la 300, părăsește rapid în fața celor care au trecut peste acel nivel. De la o perspectivă mai înaltă, apare foarte clar cât de plictisitoare și de infatuată poate deveni rațiunea. Rațiunea este oglinda vanității minții; la urma urmei, există numai puține lucruri mai plictisitoare de observat decât autoadmirația.

Raționalitatea, marele salvator care ne-a eliberat din imperiul naturii noastre inferioare, este de asemenea și un temnicer sever, care împiedică trecerea noastră în etapele superioare intelectului. Pentru cei antrenați în nivelul 400, rațiunea însăși devine un plafon maxim al evoluției spirituale. Este uimitor cât de multe nume mari ale istoriei calibrau la nivelul 499 – Descartes, Newton, Einstein și mulți alții. Este un punct uluitor, o barieră enormă; lupta de a o depăși este cea mai obișnuită și deseori cea mai lungă din toate luptele spirituale.

Cu toate acestea, mulți oameni de știință avansați, deși antrenați complet în influențele nivelului Rațiunii, au cunoscut momente de accedere bruscă într-o sferă a totalității și unicității.¹³ După cum am încercat și noi să demonstrăm, lumea spiritualității se suprapune cu lumea științei non-deterministice a sistemelor nonlineare. De fapt, cercetarea noastră și această prezentare a sa se adresează în mare măsură persoanelor raționale, lineare și obișnuite să gândească „cu partea dreaptă a creierului”. Ea își propune să ușureze recunoașterea rațională a fenomenelor spirituale. Poate că structura hărții anatomiei conștiinței pe care am prezentat-o va ilumina într-un fel natura cauzalității ultime prin ilustrarea faptului că puterea creației începe de la vârf spre bază și nu de la bază spre vârf.

Nu am avut intenția să dogmatizăm ci, mai degrabă, să asistăm cititorul într-un proces de autorevelație. Dorința noastră nu este să ne adresăm doar acelei născociri desemnate drept sinele rațional al cititorului, ci întregii sale conștiințe. În cadrul studiului nostru, persoana în întregul ei este cea care reacționează la stimuli. Deși mintea subiectului poate să nu fie conștientă de ceea ce se întâmplă, ființa sa totală este foarte conștientă. Dacă nu s-ar fi întâmplat așa,

descoperirile noastre nu ar fi avut consistență. Acest fapt ne reamintește de observația învățătorilor spirituali avansați, care afirmă că adepții trebuie să descopere numai... ceea ce deja cunosc.

Capitolul XXIII

În Căutarea Adevărului

Deși la o primă vedere poate părea chiar cinic, trebuie să acceptăm faptul că pentru scopuri operaționale zilnice, adevărul este subiectiv și depinde de nivelul nostru de percepție. La nivelele inferioare ale conștiinței unele afirmații sunt acceptate ca fiind adevărate, chiar dacă sunt ilogice, neargumentate și nu exprimă nici o opinie intelectual sau practic demonstrabilă. Acesta nu este un fenomen limitat doar la persoanele din ospicii. Pe plan local, mult mai des decât ne place să acceptăm, persoane nevinovate sunt condamnate și închise datorită depozițiilor unor martori în mod clar iraționali sau evident părtinitori. Pe plan global, la baza războaielor eterne (cum sunt cele din Balcani sau din Orientul Mijlociu) stă o încredere bolnavă în justiția răzbnării, fapt care garantează virtual un conflict fără sfârșit.

Cu mici excepții, chiar religiile care reprezintă aparent învățăturile „Prințului Păcii” nu au interzis niciodată războiul sau uciderea altor ființe umane, dacă au existat circumstanțe „justificate” – justificate, bineînțeles, pentru cei careucid; victimele nu vor putea aprecia prea mult justificarea. Acest comportament contradictoriu, diametral opus față de principiile fundamentale ale credinței, va apărea mai puțin surprinzător dacă aplicăm analiza factorului critic pentru a calibra evoluția - sau involuția - învățăturilor spirituale de-a lungul timpului.

Putem sistematiza cele mai importante învățături religioase ale lumii astfel:

Creștinismul

Nivelul de adevăr generat inițial de Iisus Cristos calibrează la valoarea 1000, cel mai înalt nivel care a fost vreodată atins în acest plan. Dar în secolul II, nivelul de adevăr din practicarea învățăturilor sale a scăzut la 930, iar până în secolul VI, la 540. În timpul

cruciadelor, la începutul secolului XI, a scăzut până la poziția actuală de 498. Declinul major survenit în anul 325 e.n. s-a datorat interpretărilor greșite ale învățăturilor originale răspândite de Conciliul din Niceea. Studenții de la istoria religiilor vor găsi interesant să calibreze nivelul de adevăr al Creștinismului practicat înainte și după Pavel, Constantin, Augustin, etc.¹

Trebuie observat că traducerea Lamsa a Noului Testament, din aramaică, este calibrată la nivelul 750, iar Versiunea Regelui James, din limba greacă, doar la nivelul 500. Așa cum există o distanță mare în ceea ce privește nivelul de adevăr al diferitelor traduceri, există și o mare diferență între diversele practici creștine. Majoritatea religiilor majore – Romano-Catolicismul, Anglicanismul (și multe alte subdiviziuni ale acestora, precum Quakerii) - calibrează în marjele superioare ale nivelului 500. Intrepretările specializate cum sunt, pe de o parte, cea din amintitul curs „*O Introducere în Miracole*” sau, pe de alta, misticismul lui Meister Eckhart din secolul XIV, calibrează la nivelul 600. Ca și în cazul Islamismului (vezi mai jos), grupurile extremist-fundamentaliste cu repertorii politice explicit reacționare pot calibra chiar la un nivel deosebit de jos (de exemplu, nivelul 125).

Budismul

Nivelul de adevăr al învățăturilor lui Buddha s-a situat inițial la valoarea 1000. Până în secolul VI e.n., nivelul de adevăr în practică a scăzut la o medie de 900. Aceste învățături s-au deteriorat mai puțin decât cele ale oricărei alte religii: Budismul Hinyana (calea inferioară) calibrează încă la nivelul 850, Budismul Mahayana (calea superioară) calibrează la nivelul 950. Actualul Budism Zen calibrează la nivelul 600.

Hinduismul

Învățăturile Domnului Krishna calibrau inițial la nivelul 1 000 și s-au deteriorat încet de-a lungul timpului, dar nivelul de adevăr al practicii actuale calibrează încă la valoarea de 850.

Iudaismul

Învățăturile lui Abraham calibrau inițial la nivelul 985; practica obișnuită în timpul lui Moise se situa la nivelul 770 (nivelul adevărului Talmudic). Iudaismul modern calibrează la nivelul 499. Vechiul Testament calibrează la nivelul 475.

Islamismul

Nivelul conștiinței lui Mohamed se situa la valoarea 540. Coranul calibrează la nivelul 570. Nucleul credinței islamice este o expresie a acceptării iubitoare și a păcii interioare, dar evoluția dogmei în practică a fost de la început intersectată cu politica expansiunii teritoriale sub forma *Jihadului* sau războiul religios. Adevărul învățăturilor islamice a scăzut sever la sfârșitul perioadei cruciadelor. În timpurile moderne, ascensiunea mișcărilor religioase fanatice și naționaliste caracterizate de paranoia și xenofobie a erodat rapid esența spirituală a acestei credințe. Astăzi, nivelul de adevăr al învățăturilor Fundamentalismului Islamic militant se situează la valoarea de 130.

Când ne uităm la declinul nivelului de adevăr al celor mai mari religii din lume, observăm că acelea care sunt majoritar "yin" au rămas relativ pure odată cu trecerea anilor, în timp ce religiile care sunt preponderent "yang" (implicate în problemele lumii) s-au degradat vizibil, până când secțiunea extremist-militantă a celei mai agresive dintre religii s-a năruit sub nivelul critic al Integrității (nivelul 200). Cu cât credința este mai dualistică, cu atât mai mare se pare că este vulnerabilitatea la interpretările greșite. Pe de o parte, dualismul promovează o segregare între credință și acțiune, iar pe de alta dezorientează nivelul adevărului. Atunci când are loc această situație, esența spirituală poate fi confundată cu expresia sa fizică. De aceea, Soldatul Creștin conceptual (al spiritului) devine, printr-o transformare „literală” distorsionantă, un ucigaș pe câmpul de luptă.

Hindușii nu au căzut în eroarea de a confunda nivelele de interpretare; lupta descrisă în introducerea din Bhagavad-Gita nu a fost niciodată interpretată greșit prin a sugera că Domnul Krishna îndeamnă credincioșii să intre într-o luptă reală. Perspectiva lui Buddha – conform căreia cauza suferinței și a durerii este doar ignoranța (care astfel este și singurul "păcat" posibil) și că datorită

unui individ este să fie milos față de ceilalți și să se roage pentru ei – este cu greu susceptibilă unei asemenea distorsiuni.

Prăbușirea tuturor acestor învățături spirituale a fost cauzată de interpretările eronate realizate de cei mai puțin iluminați; fiecare nivel de conștiință își predefinește propria capacitate limitată de percepție și înțelegere. Până când nu devenim iluminați sau cel puțin nu experimentăm stările mai înalte ale conștiinței, toate învățăturile spirituale rămân doar niște zvonuri și, de aceea, sunt expuse distorsiunilor și înțelegerii greșite. Scriptura poate fi citată pentru a justifica orice poziție. Justițiarul sunt întotdeauna periculoși din cauza percepției lor dezechilibrate și a indiferenței față de violența morală. În toate religiile, sectele fundamentaliste calibrează întotdeauna la cel mai jos nivel, operând adesea la același nivel al conștiinței ca și criminalitatea; emblema lor este extremismul egocentric și iraționalitatea. Dar, dat fiind că 85% din populația lumii se situează sub nivelul critic de 200, eroarea este răspândită ușor și acceptată rapid de toată lumea.

Sectele proliferază deoarece publicul nu are un criteriu obiectiv cu care să distingă adevărul de falsitate. Prin folosirea instrumentelor studiului de față, putem identifica o sectă ca fiind orice mișcare spirituală care calibrează mai jos de nivelul 200. După cum am observat mai sus, sectele nu sunt numai niște fenomene izolate și renegate; unele prosperă ca subgrupuri tolerate ale celor mai mari religii ale lumii, distorsionând învățăturile și subminând prin aceasta intenția mesajului original.

Sectele nu au nevoie nici măcar să fie de natură religioasă. Bineînțeles, secta finală este anti-religia, bazată pe o anti-divinitate cunoscută de noi sub numele de Satanism; acesta nu are nici un program religios propriu explicit, deoarece se definește pe sine prin antiteză și prin negarea principiilor benefice. Ea a existat întotdeauna printre noi într-o formă sau alta. Așa cum urcarea implică coborârea, iar lumina implică întunericul, căutarea organizată a omului pentru adevăr și angajamentul în atingerea nivelelor spirituale superioare au implicat întotdeauna promulgarea socială organizată a falsității și supunerea în fața nivelelor energetice inferioare. Din cercetarea naturii antireligiei reiese faptul că, de fapt, puterea câmpurilor energetice negative este enorm de distructivă. Din păcate, exemplele în acest sens abundă.

Capcanele Satanismului se răspândesc sub forma subculturii pop, în vogă în lumea tinerilor, calea principală fiind în mod clar genul muzical. Dar în aceste capcane există implicit principiile, iar principiile sunt cele care generează câmpurile de atracție. Efectele

acestora sunt foarte familiare oricărui psihiatru care își desfășoară practica într-o zonă urbană. Distrugerea câmpurilor energetice înseamnă îmbolnăvire. Victimele devin insensibile la distincția dintre bine și rău, fiind vorba de fapt de o inversiune valorică, ce poate fi examinată din punct de vedere clinic. S-a mai descoperit că în urma expunerii repetate la modelele negative ale acestor genuri muzicale, indivizii prezintă sisteme de acupunctură nefuncționale și o desincronizare a emisferelor cerebrale, elemente care au ca rezultat o transă hipnotică în care ascultătorul amintitelor stiluri este foarte predispus și receptiv la sugestiile foarte violente și blasfemitoare ale versurilor. Astfel, acești copii devin realmente subjugăți, înclinați spre crize ulterioare de distrugere irațională în care ei, într-adevăr "fără să știe de ce" reacționează la sugestia post-hipnotice. Iar influența acestora persistă.

Slăbirea continuă a corpului și a sistemului său imunitar, mult după încetarea muzicii, este acompaniată de o inversiune a răspunsului kinesiologic. Stimulii negativi care determină slăbirea tonusului muscular al unei persoane normale cauzează un răspuns puternic, în timp ce aceia care determină creșterea tonusului muscular al unei persoane normale vor produce un răspuns slab. Inconștienți de faptul că sunt victimele unui câmp energetic negativ, membrii acestor subculturi se subordonează unor forțe aflate dincolo de înțelegerea lor, fără a mai putea scăpa apoi. Tinerii expuși la acest abuz fizic, emoțional și sexual pot suferi distrugerii permanente ale echilibrului neurotransmisiei cerebrale, devenind astfel niște adulți depresivi care caută în general parteneri abuzivi și care trebuie să se lupte mereu cu înclinația de a se sinucide (care reprezintă de fapt o formă latentă de sugestie posthipnotică).²

Ne-am putea dori să negăm faptul că acest tip de ciură spirituală, o reminiscență a Evului Mediu, poate rămâne periculoasă și în societatea noastră. Dar aceste influențe perverse nu operează într-un vid moral și nici nu se nasc dintr-o matrice socială care să nu includă deja precondițiile dezvoltării lor. Paradoxul societății noastre puritane este acela că încurajează o seducere constantă, dar neagă satisfacția, rezultând deci într-o frustrare perpetuă a descărcărilor normale care, în cele din urmă, își găsesc eliberarea prin perversiuni. Dacă observăm mai atent problema, vom descoperi că și alte elemente din ceea ce noi numim civilizație nu fac decât să stimuleze aceste fenomene reprobabile.

Dacă tinerii sunt programați prin intermediul jocurilor specializate pe calculator care glorifică violența, creierul părinților este spălat de mijloacele de informare în masă. Testarea

kinesiologică a arătat faptul că un serial TV obișnuit a cauzat - în timpul unui singur episod - slăbirea de 113 ori a subiecților examinați. Fiecare dintre aceste evenimente care induc slăbirea afectează sistemul imunitar al observatorului; fiecare slăbire a reflectat o lezare atât a sistemului nervos central, cât și a sistemului nervos autonom al privitorilor. În mod invariabil, fiecare dintre cele 113 tulburări ale sistemului de acupunctură au constituit reprimări ale glandei timus; fiecare atare lezare a determinat, de asemenea, o distrugere a delicatelor sisteme neurohormonale și neurotransmițătoare ale creierului. Fiecare impuls negativ a adus privitorul mai aproape de o boală sau de o iminentă depresie - care e astăzi cea mai răspândită boală din lume.

Etapele subtile ale depresiei omoară mai mulți oameni decât toate celelalte boli ale omenirii luate la un loc. Nu există nici un antidepresiv care să însănoșească o depresie fundamentată spiritual, deoarece starea de rău nu vine de la o disfuncție a creierului, ci de la un răspuns la profanarea vieții. Corpul constituie reflectarea spiritului în expresia sa fizică, iar problemele sale reprezintă dramatizarea luptelor spiritului care îl însuflețește. O credință pe care o atribuim unui "dincolo de noi" are efect "acum și aici". Toți murim de propria noastră mână. Este o afirmație clinică demonstrată și nu doar un punct de vedere moral.

Încercarea de a impune standardele unui Rău absolut sau a unui Bine absolut este de fapt una din cele mai mari capcane morale. Dar fără a moraliza, putem afirma clar că orice calibrează mai sus de nivelul 200 sprijină viața și, de aceea, poate fi definit ca *bine* funcțional, în timp ce tot ceea ce calibrează sub nivelul 200 este distructiv, nu sprijină viața și, în consecință, poate fi declarat *rău*. În urma testărilor putem demonstra faptul că o premisă falsă precum „scopul scuza mijloacele” generează clar ceva negativ, deși este o justificare general acceptată pentru o mare parte a comportamentului uman, de la practicile comerciale până la grozăviile războiului. O astfel de ambiguitate spirituală - care conduce în cele din urmă la confuzia iremediabilă dintre bine și rău - a fost întotdeauna călcâiul lui Ahile al societății umane.

Tocmai acest proces de denaturare a adevărului, provenit dintr-o greșeală de discernământ, este cel care a generat declinul celor mai mari religii ale lumii care au fost descrise mai sus. Religii care calibrează sub nivelul 500 pot predica iubirea, dar nu vor fi capabile să o pună în practică. Și nici un sistem religios care încurajează

războiul nu poate pretinde o autoritate spirituală fără a îmbrăca haina unei ipocrizii care a făcut mulți oameni cinstiți să devină atei.

Societatea este foarte vulnerabilă colectiv atunci când capacitatea de a distinge între atractori și imitatorii acestora sau capacitatea de percepere a nuanțelor diferitelor nivele ale conștiinței sunt inhibitate. De aceea abuzurile civile devin uneori legi, iar extremiștii politici conving prin intermediul unor slogane justițiare. Copiii care au cunoscut violența devin perpetuatorii acesteia, deoarece o societate confuză care și-a pierdut discernământul necesar pentru a-și proteja propria conștiință poate cu greu să-și protejeze tinerii.

Nivelul conștiinței unui individ este determinat de principiile la care acesta este aliniat. Pentru a menține progresul conștiinței nu trebuie să ne abatem de la principii căci, în acest caz, vom coborî la un nivel inferior. Avantajul imediat nu constituie niciodată o justificare adecvată. Dacă faptul de a ucide o altă ființă umană este rău, acest principiu nu poate permite nici o excepție, oricât de emoționantă și de atrăgătoare ar fi argumentația folosită pentru a o justifica. De aceea, o societate care acceptă pedeapsa capitală va avea întotdeauna o problemă cu crima. Amândouă sunt produsele aceluiși nivel al percepției. Pentru ucigaș, uciderea victimei sale este, de asemenea, o excepție justificabilă.

Odată ce un principiu este încălcat, forma sa modificată se propagă precum cancerul. O societate care sprijină crima, fie că este comisă în război, de către poliție sau în cadrul sistemului penal, nu poate în același timp să oprească efectiv omuciderile. A ucide înseamnă a ucide; nu există alternativă. Decizia de a ucide sau nu constituie o problemă de bază în calea spre puterea adevărată. Dar acest pas elementar nu a fost nici măcar încercat de 85% din populația lumii și nici de guverne. Koko, maimuța de la Primate Research Institute (Institutul de Cercetare al Primatelor), care a lucrat câțiva ani cu un psiholog și a dezvoltat un sofisticat limbaj al semnelor, este sinceră, afectuoasă, inteligentă și de încredere; integritatea acesteia calibrează la nivelul 250. În consecință, un individ este mai în siguranță alături de maimuța antropoidă Koko decât lângă 85% din populația planetei.

Rănirea „ochiului spiritual” al omului a provocat slăbirea viziunii morale și orbirea în fața adevărului, fapt care afectează 85% din populația lumii, pe cei care se târăsc sub nivelul integrității. Problema uriașă cu care se confruntă omenirea constă în vindecarea orbirii spirituale. „Problema” Binelui și Răului, care tulbură mereu concentrarea socială, există numai ca o funcție a percepției bazată pe

nivelele inferioare ale conștiinței. Copiii mici trebuie învățați că tocmai comportamentele periculoase sunt „rele” dar, pe măsură ce cresc, moralismul trebuie înlocuit de discernământ. Dacă este sau nu rău să ucizi alte ființe umane poate fi o dilemă morală la nivelele inferioare ale conștiinței; la nivelele superioare întrebarea în sine devine ridicolă. Prin urmare, moralitatea convențională constituie numai un substitut provizoriu pentru o facultate a conștiinței superioare. Moralismul, produs secundar al dualității, devine nesemnificativ în fața nivelului 500 al conștiinței și cu totul irelevant la nivelul 600.

Atingerea unui stadiu în care individul funcționează în principal prin intermediul rațiunii necesită o evoluție majoră a conștiinței, până la nivelul 400 (nivel deosebit de puternic în societatea umană). Freud, Einstein și Descartes calibrează la nivelul 499, care reprezintă și nivelul umanismului.³ Dar rațiunea, atât de vulnerabilă la pierderea perspectivei prin autoabsorbție, nu a putut oferi niciodată omului o certitudine morală sau chiar intelectuală. Nu a făcut decât să conducă de la haosul ignoranței într-un labirint cerebral la fel de problematic. Într-o lume a confuziei de masă avem nevoie în mod disperat de un criteriu stabil, potrivit și verificabil în mod obiectiv cu care să măsurăm adevărul. Să sperăm că studiul de față a prezentat acest instrument. Orice creștere a influenței adevărului în conștiința umană colectivă ne dă noi motive de speranță.

Am stabilit deja următorul fapt: conștiința este capabilă să discearnă orice schimbare a energiei la un grad logaritmice de $10^{-\infty}$. Acest fapt înseamnă că nu există nici un eveniment posibil în întregul univers care să nu fie detectabil de excepționala sensibilitate a conștiinței. Energia gândului uman, chiar dacă durează doar o clipă, este fără îndoială absolut măsurabilă. Un gând care emană din nivelul 100 al conștiinței va măsura în mod obișnuit pe o scală logaritmice între 10^{-800} milioane și 10^{-700} milioane microwați. Pe de altă parte, un gând de iubire provenit din nivelul 500 al conștiinței măsoară pe aceeași scală aproximativ 10^{-35} milioane microwați.

Deși numai 15% din populația lumii se situează peste 200, nivelul critic al conștiinței, puterea colectivă a acestor 15% are greutatea necesară pentru a contrabalansa negativitatea restului de 85% din populația lumii. Deoarece scala puterii avansează logaritmice, un singur Avatar aflat la nivelul 1 000 al conștiinței poate să contrabalanseze negativitatea colectivă a umanității. Testările kinesiologice au arătat că:

➤ Un individ situat la nivelul 700	<i>contrabalansează</i>	70 milioane de indivizi care se află sub nivelul 200
➤ Un individ situat la nivelul 600	<i>contrabalansează</i>	10 milioane de indivizi care se află sub nivelul 200
➤ Un individ situat la nivelul 500	<i>contrabalansează</i>	750 000 de indivizi care se află sub nivelul 200
➤ Un individ situat la nivelul 400	<i>contrabalansează</i>	400 000 de indivizi care se află sub nivelul 200
➤ Un individ situat la nivelul 300	<i>contrabalansează</i>	90 000 de indivizi care se află sub nivelul 200
➤ Doisprezece indivizi situați la nivelul 700	<i>sunt egali</i>	cu un Avatar de la nivelul 1 000

(Astăzi există pe planetă doar 12 persoane care calibrează la nivelul 700.)

Dacă nu ar fi existat aceste echivalențe, umanitatea s-ar fi autodistrus prin simpla greutate a negativității sale. Diferența de putere dintre un gând de iubire (10^{-35} milioane microwați) și un gând de teamă (10^{-750} milioane microwați) este atât de mare, încât se află peste capacitatea imaginației umane de a o înțelege. Din analiza de mai sus putem observa că măcar și numai câteva gânduri pozitive pe parcursul unei zile pot contrabalansa toate gândurile noastre negative.

Așa cum am mai spus, adevărul constituie din punct de vedere social-comportamental setul de principii după care oamenii trăiesc, indiferent de ce anume afirmă ei că gândesc. Am observat că există un adevăr subiectiv, unul operațional, un adevăr ipotetic, un adevăr intelectual și, pe de altă parte, datele reale. Legitimitatea oricăruia dintre aceste tipuri de adevăr este dependentă de contextul unui nivel perceptual dat. Adevărul este funcțional numai dacă are semnificație și sens, iar ca valoare, este dependent de un câmp perceptual unic. Faptele și datele pot fi convingătoare la un nivel și irelevante la altul. Validitatea funcțională a informației primite variază, de asemenea, în funcție de nivelul intelectual și de capacitatea de abstractizare a receptorului. Pentru a fi operațional, adevărul nu trebuie să fie numai "adevărat", ci și cognoscibil. Cu toate acestea, fiecare nivel de adevăr

rămâne necunoscut la nivelele inferioare lui și nici nu are validitate în afara teritoriului său. De aceea, putem concluziona că toate nivelele de adevăr pe care le cunoaștem prin intermediul funcțiilor umane obișnuite, sunt exemple de *adevăruți dependente*, pentru că gradul lor de veridicitate este total dependent de un set dat de parametri. Chiar și atât de laudatul „adevăr științific” este adevărat numai prin definirea condițiilor și, tocmai de aceea, face obiectul disputei și erorii. Deducția statistică a devenit un instrument de propagandă, iar distorsiunile statistice prin care orice se poate demonstra ne-au denaturat încrederea.

Există oare un adevăr impersonal, independent de condiții sau de contextul individual?

Adevărul, așa cum a fost detectat prin intermediul metodei de cercetare explicate în această carte, își demonstrează validitatea prin sursele ultime aflate dincolo de influența oricărui câmp perceptual localizat. Nu ține cont nici de personalitate, nici de opinie și nu variază în funcție de subiecții testați sau de mediu.

Ignoranța se disipează în lumină și nimic nu dizolvă necinstea mai repede decât simpla acțiune de a dezvălui adevărul. Singura cale de a spori puterea unui individ în lume este creșterea integrității, înțelegerii și capacității sale de compasiune. Dacă diversele populații ale omenirii pot fi aduse la această înțelegere, supraviețuirea societății umane și fericirea membrilor ei este asigurată.

Actul inițial de a ne asuma responsabilitatea adevărului vieții noastre este să ne ridicăm de la nivelele inferioare de energie la nivelul 200, nivelul critic unde apare pentru prima dată puterea și care reprezintă de fapt piatra de încercare în drumul spre toate nivelele superioare. Curajul de a spune adevărul duce în cele din urmă la Acceptare, unde puterea atinge nivelul 350. Aici există suficientă energie pentru a rezolva majoritatea problemelor sociale ale umanității. În plus, de aici putem ajunge la puterea și mai mare a nivelului 500, nivelul Iubirii. Cunoașterea slăbiciunilor – atât a celor proprii, cât și pe cele ale altor persoane - ne dă puterea iertării, iar de aici rezultă compasiunea. Compasiunea este calea de acces spre grația divină și spre înțelegerea finală a ceea ce suntem, a scopului existenței noastre și a sursei ultime a oricărei existențe.

Capitolul XXIV

Concluzie

S-a demonstrat că o asimilare profundă a materialului prezentat în volumul de față poate ridica nivelul conștiinței unui individ cu o medie de 35 de puncte. Dar cum progresul conștiinței pe parcursul unei vieți (luându-se în calcul toți oamenii care au trăit vreodată pe Pământ) a fost de numai 5 puncte în medie, această creștere a conștiinței individuale constituie în sine un beneficiu uriaș. În plus, așa cum au demonstrat fizica teoretică avansată și dinamica nonliniară, orice creștere individuală determină ridicarea cu un anumit grad a nivelului conștiinței fiecărui individ de pe planetă.

A deveni mai conștient este cel mai mare dar pe care oricine îl poate face lumii întregi; mai mult, printr-un efect în **lanț/ripple effect/o cauză determină un efect, care la rândul său devine cauză care determină un al doilea efect, etc.** darul va reveni la sursă. Dacă nivelul conștiinței omenirii în întregul său a stagnat timp de mai multe secole la periculosul nivel de 190, după cum am putut observa, la jumătatea anilor 80 a urcat deodată la nivelul 204. Pentru prima dată în istorie, Omul se găsește pe o bază sigură de pe care își poate continua drumul ascendent.

Multe dintre subiectele discutate de noi apar astăzi în mass-media: denaturarea religiei pentru finalități politice, creșterea incidentelor criminalității, implicarea copiilor în violență, confuzia morală în politică și violența bizară a sectelor. Toate acestea apar pe un fundal colorat de predominanța minciunilor în mediul social și de lipsa consensului în ceea ce privește responsabilitatea – atât cea individuală, cât și cea colectivă - față de semenii.

Această confuzie și paralizie socială provine din lipsa unor linii directoare pe care să se poată baza deciziile. Sperăm că această carte a făcut un pas mai departe pe drumul spre umplerea acestui gol cu ceea ce este de fapt un eseu despre știința Moralității. Prin „Moralitate” nu ne referim la mărunte judecăți moraliste despre bine și rău, ci la o bază obiectivă și personală de la care să putem lua decizii și să evaluăm cel mai înalt aspect al vieții noastre.

Cu siguranță, în cadrul vieții noastre sociale, putem alege să refuzăm acordul pasiv față de orice sistem politic care se situează sub nivelul 200, prin simpla aplicare a noii tehnici de examinare și corectare prezentate în volumul de față. Astfel, acum este posibil, de exemplu, să stabilim criterii clare de selectare a demnitarilor și a înalților funcționari din domeniul public. Fiecare funcție necesită un anumit nivel minim al conștiinței pentru a putea fi exercitată eficient; în general, orice demnitar situat sub nivelul 200 nu va rezolva defel problemele ci, dimpotrivă, le va crea.

O problemă socială mai spinoasă este cum anume, ținând seama de partea întunecată a comportamentului uman, ne putem păstra compasiunea față de ceilalți. Trăim într-o lume relativă; fiecare acționează de la propriul său nivel al adevărului și, de aceea, crede că acțiunile și deciziile sale sunt "drepte"; tocmai această "corectitudine" face ca fanaticii să fie atât de periculoși. Dar pericolul care amenință societatea nu provine din bigotismul deschis, cum ar fi cel al ideii supremației albilor (calibrată la nivelul 150) căci, în aceste cazuri, daunele pot fi măcar monitorizate. Pericolul cu adevărat grav pentru societate se găsește în antrenarea tacită și invizibilă care cucerește spiritul pe nesimțite. În procesul antrenării conștiinței publice, câmpurile de atracție negative sunt cosmetizate prin retorică și manipularea simbolurilor. Mai mult, nu mesajul deschis are efectul de a distruge conștiința, ci câmpul energetic care-l acompaniază.

Negativitatea extremă a multor lucrări populare de pseudofilosofie, de exemplu, devine evidentă în clipa în care o persoană testează aceste cărți. Dar nici măcar un atare avertisment nu ne poate apăra împotriva antrenării inconștiente în câmpurile energetice invizibile, care se activează atunci când aceste lucrări sunt citite. Un individ crede că poate menține independența psihicului său respingând lucrarea cu ajutorul intelectului, dar chiar și numai expunerea la respectivul material are un profund efect negativ care continuă și după ce materialul este respins intelectual. Este ca și cum în cadrul acestor influențe negative ar exista un virus ascuns, a cărui invazie asupra spiritului se întâmplă pe nesimțite.

În plus, ne relaxăm adesea circumspecția atunci când întâlnim un material care își atribuie calitățile unei înțelegeri spirituale sau ale religiei, uitând de faptul că în numele lui Dumnezeu s-au săvârșit toate crimele de care este capabil omul. În timp ce unele secte violente pot fi clar respingătoare, sistemele de credință învăluite în pietate sunt mult mai insiduoase, deoarece ele corup prin antrenarea lentă și tacită a câmpurilor de atracție invizibile.

Aici este cel mai bine să acordăm atenția cuvenită înțelepciunii tradiționale care spune să nu ne temem de rău, nici să nu ne luptăm cu el, ci pur și simplu să-l ignorăm. Dar pentru a-l putea evita, trebuie să avem capacitatea de a-l recunoaște. Socrate a spus că în lipsa acestei capacități, tinerii (inclusiv copilul care continuă să existe în fiecare adult) sunt corupți de câmpurile energetice de atracție inferioare. Deși a fost condamnat la moarte tocmai pentru că încerca să predice această clarviziune, ideea sa i-a supraviețuit: obscuritatea este alungată prin mărirea luminii discernământului, nu prin atacarea întunericului.¹ Problema finală este cum putem noi cultiva și păstra cel mai bine puterea discernământului moral.

Drumul interogației noastre ne-a condus în final la cea mai critică înțelegere dintre toate: *Omenirii îi lipsește capacitatea de a recunoaște diferența dintre bine și rău.*

Omul se poate înarma doar încredințându-se conștiinței sale. Abia atunci când vom admite că suntem naivi și că putem fi seduși ușor de simțuri și înșelați de strălucire (inclusiv de strălucirea intelectuală), ne vom afla la începutul drumului discernământului. Din fericire, în această lume a dualității, omului i s-a dat o conștiință capabilă atât să detecteze instantaneu ceea ce este distructiv, cât și să semnaleze minții acest lucru prin răspunsul corpului la stimulii dăunători. Înțelepciunea se poate reduce la un simplu proces de a evita ceea ce ne slăbește – nimic altceva nu mai este cu adevărat necesar.

Prin practicarea repetată a acestei tehnici, orbirea spirituală în fața adevărului și a falsității poate fi înlocuită progresiv cu o viziune intuitivă crescândă. Există numai puțini norocoși care par născuți cu această percepție; viețile lor rămân întotdeauna clare și nedeteriorate de antrenarea în câmpurile energetice negative. Dar pentru majoritatea dintre noi viața nu e atât de ușoară; pierdem mult timp din ea pentru a repara stricăciunile produse de atractorii distructivi, care acționează ca o hipnoză. Recuperarea dintr-o singură dependență poate dura chiar și o viață întreagă. Iar cea mai obișnuită și mai ascunsă dependență – provenită din vanitatea intelectuală - este să negi.

Intelectului - contrar iluziilor sale de grandoare și chiar dacă deține capacitatea de a discerne - nu îi lipsește numai capacitatea de a recunoaște falsitatea, ci și puterea necesară pentru a se apăra pe sine. Este oare nerespectuos, în lumina uriașei acumulări în istorie a lucrărilor de speculație intelectuală, să spunem că rațiunii îi lipsește facultatea critică de a discerne? Întregul domeniu al filosofiei reprezintă un argument în sine pentru faptul că omul s-a străduit timp

de mii de ani să înțeleagă sau măcar să recunoască ce anume e adevărat și ce e fals – și că a eșuat în această strădanie a sa. Altminteri, discursul filosofic ar fi ajuns deja demult la un consens. Mai mult, din comportamentul uman reiese clar că și în situația în care intelectul poate ajunge la această înțelegere fundamentală, *totuși îi lipsește puterea de a opri efectul câmpurilor negative.* În timp ce intelectul (hipnotizat de același tip de forțe) născocoște tot felul de scuze plauzibile, noi rămânem complet inconștienți cu privire la cauzele suferințelor noastre. Chiar atunci când o persoană recunoaște la nivel intelectual faptul că purtarea sa este autodistructivă, această recunoaștere nu are în mod necesar un efect inhibitor; recunoașterea intelectuală a dependențelor noastre nu ne-a dat niciodată puterea să le controlăm.

Scriptura ne spune că omul este chinuit de forțe invizibile.² Este o banalitate a secolului nostru că undele energetice, invizibile și silențioase, sunt emise de obiecte care par inocente. Descoperitorii radiului au plătit cu viața această reușită. Razele X de tip Roentgen sunt letale, iar emisiile radioactiveucid în tăcere, așa cum o face și radonul. Câmpurile energetice de atracție care ne distrug sunt la fel de invizibile și de puternice, dar mult mai subtile.

Când spunem despre cineva că este „posedat” înseamnă că a sa conștiință a devenit dominată de câmpurile negative de atracție, din care nu se mai poate elibera. Prin intermediul acestei definiții putem înțelege că segmente întregi ale societății sunt posedate într-o asemenea măsură, încât sunt total inconștiente de motivele ce stau la baza acțiunilor lor. Înțelepciunea ne spune că dacă adorăm iadul, vom deveni slujitorii săi - și același lucru este valabil și pentru rai. Iadul nu este o condiție impusă de un Dumnezeu răzbunător, ci mai degrabă o consecință inevitabilă a propriilor noastre decizii. Iadul reprezintă rezultatul final al alegerii constante a negativului și deci, implicit, a faptului că ne izolăm de iubire.

Fiiințele iluminate au spus întotdeauna că o mare parte a oamenilor este prinsă într-un vis; majoritatea oamenilor este condusă de forțe invizibile, iar cei mai mulți dintre noi sunt desperați de-a lungul întregii vieți de acest fapt. Ne rugăm la Dumnezeu să ne elibereze de povara păcatelor noastre, iar prin mărturisire căutăm alinare. Remușcarea pare a fi țesută în însăși textura vieții. Cum ar putea fi posibilă atunci salvarea pentru cei care fără voie sunt prinși de aceste influențe distructive?

În realitate, chiar și din punct de vedere științific, salvarea este posibilă cu adevărat. Ea este garantată de simplul fapt că energia unui gând de iubire este enorm mai puternică decât cea a unui

negativ. Astfel, soluțiile tradiționale care propăvăduiesc iubirea și rugăciunea au un fundament științific; omul are prin esența lui puterea de a se salva.

Umanitatea este o condiție chinuitoare și limitată. Nu ne amintim să fi cerut vreodată să ne naștem și, în plus, moștenim o minte atât de limitată, încât este cu greu capabilă să distingă între ceea ce este benefic vieții și ceea ce ne conduce spre moarte.³ Întreaga luptă a vieții stă în depășirea acestei miopii. Nu putem intra în nivelele superioare ale existenței până când nu avansăm în conștiință până la punctul în care depășim dualitatea și nu mai suntem legați de Pământ. Poate că tocmai datorită dorinței noastre colective de a evolua am dobândit capacitatea de a descoperi în sfârșit o busolă nativă care ne poate conduce dincolo de întunericul ignoranței. Am avut nevoie de ceva foarte simplu, ceva care poate trece peste acele capcane ale intelectului viclean pentru care am plătit atât de scump. Această busolă ne răspunde pur și simplu prin da sau nu. Ne spune că ceea ce este aliniat cu raiul ne face puternici, iar ceea ce este aliniat cu iadul ne slăbește.

De fapt, eul uman ubicuu nu este nici măcar un „Eu”; este pur și simplu un „ceva”. Să percepi această iluzie înseamnă să descoperi o Glumă Cosmică infinită în care însăși tragedia umană este o parte a comediei. Ironia experienței umane stă în lupta atât de violentă a eului pentru a păstra iluzia unui „Eu” separat și individual, chiar dacă acest concept nu este numai o imposibilitate ontologică, ci și izvorul neseecat al oricărei suferințe. Rațiunea umană se epuizează neîncetat doar pentru a explica inexplicabilul. Explicația însăși este o mare comedie, la fel de caraghioasă ca încercarea de a ne vedea ceafa, dar vanitatea eului nu cunoaște limite, acesta devenind și mai infatuat atunci când încearcă să dea un sens nonsensului. Din cauza identității sale cu eul, mintea nu poate, prin definiție, să înțeleagă realitatea; dacă ar fi putut s-o facă, s-ar fi dizolvat într-o clipă prin recunoașterea naturii sale iluzorii. Numai depășind paradoxul unui eu transcendent minții, *Ființarea* se va revela cu evidență de sine, într-o stare orbitoare de Absolut infinit. Și atunci toate aceste cuvinte vor deveni inutile.

Dar poate că din compasiunea pentru orbirea fiecăruia vom putea învăța să ne iertăm unii pe alții. Atunci viitorul nostru va fi asigurat. Poate că scopul nostru pe Pământ va rămâne obscur, dar drumul pe care-l avem de parcurs de aici încolo va deveni clar. Dat fiind că, în fine, nivelul conștiinței umanității se situează dincolo de pragul critic de 200, ne putem aștepta la transformări mari în cultura umană, deoarece omenirea devine tot mai responsabilă de

cunoașterea sa – și, în consecință, și de actele sale. Chit că ne place sau nu, am devenit total răspunzători. Suntem în acel punct din evoluția conștiinței noastre colective când ne putem asuma răspunderea conștiinței înseși. Umanitatea nu se mai resemnează să plătească în mod pasiv prețul ignoranței, altminteri conștiința comună nu s-ar fi ridicat la acest nou nivel. De acum înainte, omul poate alege să nu mai fie robul întunericului și astfel, destinul său devine unul cert.

Gloria in Excelsis Deo.

Anexa A

Nivelul calibrat de adevăr al capitolelor

Capitolul I.....	780	Capitolul XIII.....	870
Capitolul II.....	830	Capitolul XVI.....	870
Capitolul III.....	750	Capitolul XV.....	730
Capitolul IV.....	770	Capitolul XVI.....	760
Capitolul V.....	740	Capitolul XVII.....	770
Capitolul VI.....	710	Capitolul XVIII.....	770
Capitolul VII.....	740	Capitolul XIX.....	830
Capitolul VIII.....	820	Capitolul XX.....	890
Capitolul IX.....	800	Capitolul XXI.....	870
Capitolul X.....	780	Capitolul XXII.....	860
Capitolul XI.....	770	Capitolul XXIII.....	880
Capitolul XII.....	800	Capitolul XXIV.....	860

Anexa B

Detalii ale testării kinesiologice

Validitatea științifică depinde de replicabilitatea rezultatelor obținute. Pentru a asigura corectitudinea și acuratețea rezultatelor, descriem în detaliu în cele ce urmează tehnica testării kinesiologice folosită pentru toate cercetările citate în această carte. În esență, este vorba de aceeași metodă dezvoltată de Dr. John Diamond în lucrarea sa de pionierat în Kinesiologia Comportamentală.

Pasul 1

Pentru efectuarea testării kinesiologice este nevoie de două persoane. Pentru a determina dacă un subiect ce face obiectul testării este potrivit pentru acest lucru, cel ce conduce operațiunea apasă repede cu două degete pe încheietura mâinii întinse orizontal de subiect, spunând acestuia în același timp “rezistă” (în fața presiunii exercitate pentru a-i lăsa în jos brațul). Un subiect normal poate rezista presiunii, păstrându-și brațul întins paralel cu pământul.

Ocazional, există și persoane ce nu-și pot păstra brațul întins când li se aplică o asemenea presiune descendentă, din cauza unui contact anterior cu un câmp energetic ce-i slăbește sau a unor condiții negative de sănătate; acești subiecți nu sunt potriviți pentru testare. Unii dintre acești subiecți își vor putea reveni prin palparea glandei timus (situată în vârful sternului) într-un ritm de unu-doi-trei, în timp ce zâmbesc și se gândesc la ceva la care țin. Ei se vor “întări” și vor răspunde normal în urma acestui “tratament”, dar efectele acestei “reparații” pot dura numai pentru o perioadă de patru ore, după care “palparea glandei timus” va trebui repetată.

Pasul 2

Păstrați situația și atmosfera testării la un nivel impersonal, rețineți-vă zâmbetele și nu faceți comentarii personale. Aveți grijă ca testarea să aibă loc într-un mediu lipsit de zgomot, muzică de fundal

sau elemente ce pot distrage atenția subiectului (de exemplu, prezența animalelor de companie sau a copiilor gălăgioși). Înlăturați obiectele de metal, cum ar fi ramele metalice de ochelari de pe linia mediană a corpului subiectului. Înlăturați, de asemenea, ceasurile și bijuteriile, inclusiv lanțușoarele. Fiți conștient de faptul că stimulii aleatorii, cum ar fi parfumul sau after-shave-ul, pot afecta rezultatele testării. Pentru a îmbunătăți concentrarea, rugați subiectul testării să-și țină ochii închiși.

Pasul 3

Dacă tonusul muscular al subiecților slăbește în mod repetat, evaluați vocea examinatorului. O voce care-i face pe ceilalți să slăbească îl descalifică în condiții normale pe posesorul ei din postura de examinator.

Pasul 4

Faceți o probă cu viitorul vostru subiect. Rugați candidatul să se gândească la cineva drag, apoi apăsați cu două degete asupra încheieturii mâinii sale întinse lateral, paralel cu pământul. Tonusul muscular al unui subiect normal se va întări foarte puternic, acesta rezistând ferm. Apoi, rugați același subiect să se gândească la cineva pe care îl urăște, de care se teme sau vis-a-vis de care are un resentiment (alternativ, Adolf Hitler). Un subiect normal va slăbi foarte mult și nu va putea rezista presiunii exercitate asupra brațului său. Treceți și prin alte câteva perechi contrare de stimuli pentru a stabili o coerență a răspunsului și pentru a dezvolta un raport între subiect și cel care-l testează. Unele mostre de stimuli ideologici vizuali sau auditivi cu răspunsuri predictibile sunt:

Modele și simboluri slabe

Ura.....
Zvastica.....
Stalin.....
Muzica rap.....

Modele și simboluri puternice

Iubirea
Steagul american
Mahatma Gandhi
Muzica clasică

(pentru o listă mai exhaustivă, vezi capitolul VII)

Pasul 5

După ce ați stabilit că subiectul testării reacționează corespunzător și este într-o stare normală, continuați prin efectuarea unor afirmații declarative. Întrebările trebuie puse întotdeauna direct. E inutil să puneți întrebări referitoare la viitor, pentru că în acest caz rezultatele testării nu vor avea relevanță și exactitate. Prefațați întotdeauna investigația de următoarea întrebare: “E oare sigur pentru mine să investighez _____ (respectiva chestiune)?” (Da/Nu). Șirul întrebărilor însuși poate fi verificat întrebând, “E oare aceasta forma corectă a întrebării?” (Da/Nu). Afirmația - de exemplu “Acuzatul a comis spargerea?” - (Da/Nu) poate fi făcută atât de cel ce pune întrebări, cât și de subiectul testării. Ori de câte ori este pusă o întrebare, subiectului testării îi este cerut să reziste în timp ce examinatorul apasă repede, cu două degete, pe încheietura brațului său întins.

În cursul cercetării noastre, am folosit frecvent echipe de subiecți pentru testare. De exemplu, 20, 30 sau chiar un număr de până la 1000 de oameni au fost împărțiți în echipe de câte doi, alternându-și rolurile (fiecare fiind, pe rând, atât subiect, cât și examinator). Întregului grup i-a fost pusă aceeași întrebare, în același timp (sau au fost împărțiți în două subgrupuri pentru proiecte de cercetare independente). Într-un grup de 100 de oameni (50 de echipe), probabil unul sau doi ar putea avea dificultăți în a obține același rezultat cu al celorlalți. Ei pot fi luați deoparte unde să-și administreze metoda de “palpare a glandei timus” descrisă mai sus, lucru care va face ca răspunsurile lor să fie din nou normale, iar ei să se realăture grupului.

Folosind metoda de mai sus, rezultatele testării sunt 100% repetabile în cursul timpului, astfel încât orice grup de oameni, de oriunde, va produce întotdeauna aceleași rezultate. De exemplu, imaginea lui Adolf Hitler va cauza oricui un sentiment de slăbiciune, chiar dacă unii oameni n-au auzit niciodată de el sau cred că e vorba de un mare erou național.

Pasul 6

De asemenea, testarea poate fi efectuată ținând anumite obiecte în vecinătatea plexului solar al subiecților. Se va observa că aceștia slăbesc ca răspuns la îndulcitorii artificiali, pesticide sau chiar la o fotografie a lui Hitler aflată într-un plic închis. Ei se vor întări ca

răspuns la hrana nutritivă, medicamentele benefice, ca și la o fotografie a lui Abraham Lincoln aflată într-un plic închis, etc.

Pasul 7

Se poate verifica faptul că rezultatele testării sunt independente de cunoștințele, opiniile, sistemul de credință sau atitudinile subiectului. De exemplu, o imagine a lui Nelson Mandella va face ca tonusul muscular al tuturor subiecților testării să se întărească (chiar și în ceea ce-i privește pe rasiști, despre care nu se poate afirma nici într-un caz că l-ar agreea). Același lucru este valabil și pentru muzica lui Bach, ce generează creșterea tonusului muscular al tuturor subiecților - chiar și aceluia care nu o agreează personal în mod deosebit - așa cum și muzica heavy-metal îi va slăbi pe toți subiecții, chiar și pe aceia cărora altfel le place.

Această confirmare a rezultatelor a fost observată în timpul ultimilor 20 de ani de către mii de medici care folosesc kinesiologia în practica lor clinică de zi cu zi sau în cercetare. De fapt, rezultatele metodei kinesiologice sunt chiar mai consecvente decât cele ale metodelor convenționale de diagnoză (folosite în medicina tradițională). De exemplu, este un fapt binecunoscut că o inimă ce suferă de anumite afecțiuni va putea totuși apărea ca fiind normală în baza EKG-ului, dar ea nu va apărea niciodată puternică în urma testării kinesiologice).

Anexa C

Materiale video

Materiale înregistrate conținând demonstrații ale diferitelor subiecte și tehnici descrise în prezenta lucrare pot fi procurate de la următoarea adresă:

Veritas Publishing
PO Box 3516
W. Sedona. Arizona 86340
Fax: 602 – 282 – 4789
www.veritaspub.com

Glosar

Atractor straniu: Termen creat de Ruelle și Takens în 1971 într-o teorie ce susținea că tot ceea ce e necesar pentru a produce întreaga complexitate a modelelor nonlineare ale universului sunt numai trei mișcări independente. Un atractor straniu este un model din cadrul unui spațiu de fază. Modelul este trasat de punctele dinamice în timpul unui sistem dinamic. Punctul central al unui câmp de atracție este similar centrului unei orbite. Atractorii sunt fractali și au deci o lungime infinită. Reprezentarea grafică a acestora este descrisă de secțiunea transversală a unei așa-numite hărți Poincare. Forma topografică a spațiului de fază creează un atractor asemeni unui profil semirotond, de o formă asemănătoare cu aceea a unei gogoșe îndoite.

Câmp energetic: În acest studiu, câmpul energetic este un interval fixat de parametrii spațiului de fază al unui câmp de atracție, al cărui sistem operează în cadrul unui câmp energetic de conștiință mai larg și este observabil prin efectele sale caracteristice asupra comportamentului uman. Puterea câmpurilor energetice este calibrată asemenea tensiunii unui sistem electric sau puterii câmpurilor magnetice sau gravitaționale.

Câmpuri M: Sau câmpuri morfogenetice, sunt analoage modelelor de atracție. În ipoteza prezentată de Rupert Sheldrake, câmpurile morfogenetice fac parte din teoria cauzării formative, conform căreia câmpurile energetice ale formei evoluează și se consolidează unul pe altul.

Convecție: Un fenomen ilustrat de principiul sincronizării. Când un număr de pendule sunt așezate la distanțe mici unele de altele, bătăile lor se vor sincroniza. În biologia umană acest lucru se manifestă atunci când grupuri de femei își sincronizează progresiv ciclul menstrual. Este un fenomen similar cu acela în care un diapazon așezat lângă un altul va începe să vibreze în ritmul și sub impulsul primului diapazon. Același proces e cel care face ca grupurile de soldați să rupă cadența la traversarea unui pod.

Context: Totalitatea câmpului de observație susținut de un punct de vedere. Contextul include toate fenomenele caracteristice ce definesc semnificația unui eveniment sau ale unei afirmații. Informațiile sunt lipsite de sens atâta timp cât contextul nu este definit. A “scoate din context” înseamnă a distorsiona caracteristicile unei afirmații prin eșecul de a identifica acele condiții ce ar putea califica deducerea semnificației. (Aceasta este o strategie juridică obișnuită, prin care un avocat încearcă să distorsioneze declarația unui martor cerând acestuia să răspundă numai prin “da” sau “nu”. Prin acest procedeu se elimină unele afirmații ce ar putea schimba implicațiile respectivei depoziții.)

Creăție: Un proces continuu, fără început sau sfârșit, prin care universul manifestat, de formă și materie, este produs prin iterație, pornind de la trei puncte esențiale care, cu ajutorul fractalilor, pot forma o varietate infinită de forme. (Acest lucru este ilustrat de către deja familiarul plan complex al “Mulțimii Mandelbrot”). În limba sanscrită cele trei aspecte ale creației se numesc Rajas, Tamas și Satva. Ele sunt simbolizate de zeitățile hinduse Shiva, Vishnu și Brahma. În creștinism acestea sunt reprezentate de Sfânta Treime.

Dualitate: Lumea formei, caracterizată de separarea vizibilă a obiectelor (reflectedă în dihotomiile conceptuale de genul “acesta/aceasta”, “aici/acolo”, “atunci/acum” sau “tu/eu”). Această percepție a limitării este generată de simțuri, din cauza restricției implicate de un punct de vedere imobil și determinat. Știința a depășit în cele din urmă dihotomia artificială între cel ce observă și ceea ce este observat (caracteristică dualității Carteziene a secolului al XVII-lea), pornind acum de la premisa că acestea sunt de fapt unul și același lucru. Universul nu are centru, ci se extinde continuu, în mod egal și simultan din orice punct al său. Teorema lui Bell a ajutat la demonstrarea faptului că avem de-a face mai degrabă cu un univers al simultaneității decât cu sistemul Newtonian al cauzei și efectului într-un cadru temporal artificial. Atât timpul, cât și spațiul, sunt pur și simplu rezultatele măsurabile ale unei ordini implicite superioare.

Emisfera cerebrală dreaptă: Într-o accepție generală: holistic; ceea ce permite funcții ca evaluarea, intuiția și înțelegerea semnificațiilor și deducțiile. Nonlinear, acționând mai degrabă prin modele și relații decât prin succesiunile logice ale cauzalității Newtoniene.

Emisfera cerebrală dreaptă se ocupă cu întregul și nu cu particularul. Asemeni unui calculator analogic, se ocupă de procese și este în general capabilă să opereze fără necesitatea unei referințe temporale. Percepția emisferei cerebrale drepte detectează esența dintr-un câmp complex de date care altfel nu ar putea conduce la o analiză cognitivă semnificativă - cum sunt, de exemplu, fenomenele de "îndrăgostire" sau creativitatea. (Originea termenilor de emisferă cerebrală dreaptă, respectiv emisferă cerebrală stângă se leagă de diferitele stiluri de percepție despre care se considera cândva că ar fi localizate în anumite zone cerebrale. Dar, după cum a arătat Karl Pribram, creierul acționează mai degrabă într-o manieră holografică decât printr-o localizare anatomică exactă.)

Emisfera cerebrală stângă: Termenul se referă secvențe liniare de gândire, descrise în mod obișnuit drept logică sau rațiune. Procesarea datelor într-un șir $A \rightarrow B \rightarrow C$. Analog unui calculator digital sau numeric.

Fractali: Modelele fractale sunt caracterizate de iregularitate și lungime infinită, iar punctele de atracție sunt constituite, la rândul lor, din curbe fractale. Un exemplu clasic îl constituie încercarea de a determina lungimea coastei Marii Britanii. Dacă se adaugă lungimile folosind o scală de măsurare din ce în ce mai mică, rezultă o lungime infinită. Fractalii implică o lungime infinită într-o suprafață finită.

Hologramă: Proiecția tridimensională în spațiu a imaginii unui obiect, creată prin proiecția luminii laserului în așa fel încât jumătate din fascicolul laser este direcționat către obiect și apoi pe o placă fotografică ce primește direct cealaltă jumătate a fascicolului. Acest procedeu crează un model de interferență pe placă, astfel încât fascicolul laser proiectat prin aceasta redă imaginea tridimensională a obiectului. E interesant faptul că fiecare fragment al plăcii fotografice poate reproduce imaginea completă a întregului. Într-un univers holografic tot ceea ce există este interconectat.

Iterație: Repetiție. Iterația nonlineară este prezentă în nenumărate sisteme. Datorită acestei repetiții, chiar și o schimbare foarte mică a condiției inițiale va produce în cele din urmă un model diferit de cel original. Într-o ecuație crescătoare, rezultatul iterației anterioare devine mărimea de intrare pentru următoarele serii. De exemplu, dacă un calculator poate calcula până la 16 zecimale, ultima cifră va fi rotunjirea celei de-a 17-a. Această eroare infinitezimală, mărită

prin multe iterații, va genera o distorsie substanțială a datelor originale, făcând imposibilă predicția.

Linear: Urmând o progresie lineară în maniera fizicii newtoniene și, prin urmare, rezolvabil de către matematica tradițională prin folosirea ecuațiilor diferențiale.

Neurotransmițători: Substanțe ce se găsesc în creier (hormoni, etc.) și care reglează transmisia neuronală în întregul sistem nervos. Schimbările chimice foarte mici pot genera schimbări subiective sau obiective majore în ceea ce privește emoțiile, gândurile sau comportamentul. Acest domeniu face parte din tematica principală a cercetărilor psihiatriei contemporane.

Non-dualitate: Toți observatorii ce au atins un nivel al conștiinței de peste 600 au descris aceeași realitate pe care o sugerează acum teoria științifică avansată. Când este depășită limitarea dată de un loc fix și imobil de percepție nu mai există nici iluzia separației și nici modul în care înțelegem noi spațiul și timpul. Toate lucrurile există simultan în universul nemanifestat, învăluit și implicit, ce se exprimă pe sine ca percepție manifestată, dezvăluită și explicită a formei. Aceste forme nu au, în realitate, o existență intrinsecă și independentă, ci sunt produsul percepției (i.e. omul experimentează pur și simplu conținutul propriei sale minți). La nivelul non-dualității există observație dar nu și observator, deoarece subiectul și obiectul sunt una. Tu și Eu devin un singur Sine, experimentând tot ceea ce există ca pe aspecte ale divinului. La nivelul 700 putem spune numai că "Totul există", starea este una de Existență; totul este conștiință, care este viață, care e infinită, care este Dumnezeu, ce nu are nici început și nici sfârșit. Corpul fizic constituie o manifestare a Singurului Sine care, experimentând această dimensiune și-a uitat temporar propria sa realitate, permițând astfel iluzia lumii tridimensionale. Corpul este numai un mijloc de comunicare; a indentifica sinele cuiva cu acest corp, în sensul de "Eu", reprezintă destinul celor ce nu au atins iluminarea, a acelor care deduc apoi, în mod eronat, că sunt muritori și astfel supuși morții. Moartea însăși este o iluzie bazată pe falsă indentificare cu corpul în sens de "Eu". În non-dualitate, conștiința se experimentează pe sine atât manifestată, cât și nemanifestată, totuși cel care lipsește este cel ce experimentează. În această Realitate, unicul lucru ce are un început și un sfârșit este însuși actul percepției. În lumea iluzorie, ne asemănăm unui nebun ce crede că lucrurile își

încep existența în momentul în care deschide el ochii și încetează să mai existe atunci când îi închide.

Nonlinear: Nepredictibil, neregulat în timp, “perturbator”, neperiodic, aleatoriu, probabil. Ilustrat de seriile matematice de genul ecuațiilor probabilistice evolutive de forma $dx(t)/dt=F(xt)=w(t)$, unde $w(t)$ este termenul de perturbație al procesului probabil. Termenul descrie, de asemenea, și matematica semnalelor haotice, precum și analiza statistică a seriilor dinamice pentru sistemele nonlineare deterministice. Prin nonlinear se înțelege ceva haotic, difuz, ce nu e în conformitate cu teoria sau analiza probabilistică logică sau matematică și nu poate fi rezolvat cu ajutorul ecuațiilor diferențiale. Această temă constituie subiectul noii științe a Teoriei Haosului, ce a dat naștere unei întregi analize matematice non-newtoniene.

Oximoronic: O expresie a complexității sau ambiguității în termeni simpli, dar aparent contradictorii. Rezolvarea contradicției prin juxtapunere și contrast ca în expresiile “foc rece” sau “prost înțelept”. Stilurile oximoronice reflectă esența paradoxului, dar paradoxul însuși rezultă din contrastul dintre diferitele nivele ale abstractizării ocazionate de prezentarea conceptelor din diferite contexte sau puncte de vedere.

Paradigmă: Dimensiunile unui context sau ale unui câmp, limitat de parametri ce prezic în mod inerent percepția cuiva asupra realității. În general vorbind, o paradigmă este o definiție a percepției cuiva asupra realității în conformitate cu propriile limite ale respectivei persoane.

Rețea neurală: Modele integrate ale neuronilor ce interacționează în cadrul sistemului nervos.

Spațiu de fază: O hartă ce permite condensarea datelor referitoare la timp-spațiu într-un model multidimensional. O hartă Poincare este o descriere grafică a unei porțiuni printr-un model multidimensional ce demonstrează punctul de atracție ce stă la baza acesteia.

Stocastic: Aleatoriu, nepredictibil, nonlinear, accidental, “perturbator”, haotic.

Științific: Metodă de a cerceta natura, specific organizată pentru a deriva legi predictibile ale proprietăților fizice. Teoria științifică

modernă s-a născut în secolul al XVI-lea, odată cu apariția lucrării lui Descartes “*Discurs asupra metodei*”, urmată apoi de lucrarea lui Francis Bacon “*Investigația inductivă*” și, mai târziu, de “*Principiul*” lui Newton. John Locke este primul care a folosit termenul “științific”, susținând că certitudinea în ceea ce privește interacțiunea evenimentelor fizice se baza pe informațiile obținute prin senzații fizice. Aceste concepte au rezultat într-un model al unui univers mecanic, predictibil, dar această viziune a fost pusă în umbră de teoria modernă a fizicii cuantice, ce susține că la nivel subatomic legile probabilității înlocuiesc legile deterministe.

De-a lungul istoriei s-a observat că știința nu avansează prin extensia unei teorii stabilite, ci printr-o schimbare a paradigmatelor. În consecință, știința nu este decât o reflexie a unui punct de vedere și nu există o separație reală între observator și obiectul observației sale. Teoria relativității susține că materia este energie, în funcție de punctul de referință. Mai târziu, *Modelul Holografic* al lui Bohm afirmă existența unei ordini explicite bazate pe una implicită. Forma devine consecința raționamentului, spațiul și timpul nefiind localizate, neexistând nici “aici” sau “acolo” (nonlocalizarea întregului cuantic). Universul descris astfel conține un număr infinit de dimensiuni și de realități superioare dimensiunilor.

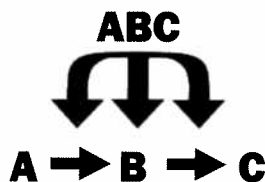
Teoria haosului: Știința *procesului* (ca opus al *stării*). Această teorie a generat descoperirea unor modele în cadrul unor condiții de impredictibilitate. Viziunea pe care o propune discerne mai curând posibilități globale decât evenimente locale și implică un sistem topologic ce folosește modele și forme pentru a vizualiza forma de bază a unui sistem complex care, deși impredictibil la nivel local, este stabil din punct de vedere global. Teoria haosului recunoaște capacitatea unui sistem complex de a da naștere simultan atât la turbulență cât și la coerență.

La sfârșitul anilor 1800, Henri Poincare a observat că fizica newtoniană era corectă din punct de vedere matematic atâta vreme cât interacțiunile studiate se petreceau numai între două corpuri, dar că adăugarea unui al treilea element făcea ecuațiile newtoniene nesigure – putând fi obținute numai aproximări. Această nonlinearitate implica faptul că orice sistem putea deveni, în timp, prin feedback și repetiții, impredictibil. *Fluxul Determinist Non Periodic* a lui Lorenz din 1963 a creat o nouă paradigmă a științei, numită de către James Yorke teoria haosului, în celebrul său articol “*Period Three Implies Chaos*”. Teoria haosului ia în discuție subiecte ca perioadă, dublare, iterație, fractali și bifurcații și recunoaște că în

cadrul unui spațiu finit există un număr infinit de dimensiuni. Prima conferință pe tema teoriei haosului a avut loc în 1977 la Academia de Știință din New York, iar în 1986 a avut loc la aceeași academie prima conferință referitoare la aplicațiile teoriei haosului în medicină și biologie.

Univers: Se pare că Universul nostru are un număr infinit de dimensiuni. Universul tridimensional al consensului convențional cu care suntem familiarizați este unul singur, nefiind altceva decât - pur și simplu - o iluzie creată de simțurile noastre. Spațiul dintre corpurile planetare nu este gol, ci umplut de o mare de energie; se poate spune că energia potențială dintr-un singur centimetru pătrat este la fel de mare ca aceea a întregii mase a universului fizic. David Bohm a propus modelul învăluit/dezvăluit al stărilor ființei, cu o ordine explicită, respectiv implicită a realității comparabilă cu stările manifestate/nemanifestate ale realității ce au fost descrise de-a lungul secolelor de toți aceia ce au ajuns la iluminare și au experimentat non-dualitatea.

În modelul de cauzalitate:

A→B→C reprezintă universul formei: dezvăluit, explicit, manifestat, sesizabil. Modelul ABC reprezintă potențialul învăluit, implicit, nemanifestat, dincolo de care se află matricea lipsită de formă, infinită, atât a formelor cât și a celor lipsite de formă - ce este omnipotentă, omniscientă și omniprezentă.

Note de subsol

(Referirile la autorii incluși în **Bibliografie** conțin doar numele acestora și anul apariției lucrării, titlul complet al cărților respective regăsindu-se în **Bibliografie**)

Cuvânt înainte

1. American Heritage Dictionary (Dicționarul American Heritage, n. tr.), Houghton Mifflin, 1987.
2. Vezi Goodheart, 1976.
3. Vezi Diamond, 1979.
4. Diamond, op. cit.

Prefață

1. Spre exemplu, la această conferință, Richard Amoroso, directorul Institutului Noetic din Orinda, California a afirmat+6
"Conștiința nu este un concept abstract, ci o realitate fizică, ce umple, pătrunde și energizează ideile de spațiu/timp pe care le oglindește mintea. Este o continuitate multidimensională și complementară, a cărei proprietăți permit formarea ipotezelor testabile din punct de vedere fizic." ("Consciousness: A Radical Definition." *Toward a Scientific Basis for Consciousness; an Interdisciplinary Conference* - "Conștiința: O definiție radicală" *Spre o bază științifică a Conștiinței; o Conferință Interdisciplinară*. Universitatea din Arizona, Centrul de Științe Medicale, Tucson, Arizona 12-17 aprilie 1994).
2. Vezi Hawkins, 1986.
3. Ibidem. (vezi capitolul referitor la "Conștiință și Dependență"), 1986.
4. Hawkins, 1987.
5. Ibidem. (The „Good doctor” Series - serialul "Doctorul bun".)
6. Hawkins (seria de casete audio referitoare la "Conștiință și Dependență"), 1986.

justificare provine aproape în totalitate din Vechiul Testament; atunci când ei spun "scriptură", se referă mai mult la acesta.

Cu totul și cu totul altfel ar fi arătat lumea noastră dacă religia creștină, polarizând comportamentul uman, ar fi respectat exclusiv percepțiile Noului Testament.

2. Experiența clinică a autorului

3. Freud a rămas sub nivelul critic de 500 pentru că a negat spiritualitatea omului; în acest timp Carl Jung, care a afirmat natura spirituală a omului calibrează la un nivel mult superior: 560.

XXIV: Concluzie

1. Învățătura socratică postulează că scopul omului este să își dedice viața luminării sufletului său (lumina) și nu de a urma drumul materialismului și al simțurilor (care conduce la întuneric). Vezi Platon, *Republica*, op. cit.

2. *Epistola lui Paul către Efeseni*, 6:12. "Căci conflictul vostru nu este numai cu carnea și sângele, ci și cu îngerii și puterile văzute și nevăzute, cu conducătorii lumii întunericului, care sunt una cu spiritele malefice de sub cer." Sfânta Biblie, traducere de George Lamsa, (Philadelphia: A. J. Holmes Co., 1957)

3. Acest lucru este adesea declarat ca punct de pornire de la care se poate ajunge în cele din urmă la înțelegerea adevăratei noastre naturi. (de exemplu, de Nisargadatta Maharaj în *I Am That - Eu sunt aceasta*, 1973.)

Despre autor

David R. Hawkins practică psihiatria din 1952 și e membru pe viață al Asociației Psihiatrice Americane. Terapeut și conferențiar foarte respectat, aparițiile sale televizate includ The MacNeil/Lehrer News Hour, The Barbara Walters Show și The Today Show. Este autorul a numeroase articole și comunicări științifice și coautor al cărții "Orthomolecular Psychiatry - Psihiatria Ortomoleculară" alături de laureatul premiului Nobel, Linus Pauling. Activitatea sa terapeutică și didactică este menționată în Who's Who in America.

În mod obișnuit, Dr. Hawkins își împarte timpul între practica sa clinică, cărțile pe care le are în lucru și conducerea Institutului pentru Cercetări Teoretice Avansate din Arizona.

Putere versus forță constituie cheia de boltă a unei opere de-o viață. Încredințat de faptul că întreaga sa operă și activitate se leagă intim de evoluția sa spirituală, Dr. Hawkins ne relatează în nota autobiografică din următoarele pagini drumul său spiritual.

Dacă adevărurile rediate în această carte au fost derivate științific și organizate în mod obiectiv, ca toate adevărurile de altfel, ele au fost experimentate în primul rând personal. O succesiune de stări intense ale conștiinței, începute la o vârstă tânără, au inspirat la început și au direcționat apoi procesul înțelegerii subiective care avea să ia, în cele din urmă, forma acestei cărți.

La vârsta de trei ani a survenit pe neașteptate o conștientizare completă a existenței, o înțelegere sub-verbală - dar completă - a semnificației că "Sunt" - urmată imediat de revelația înfricoșată a faptului că ar fi putut foarte bine să nu exist deloc. Era vorba, fără îndoială, de o trezire bruscă din uitare, de o accedere la conștiința ființării înseși. În acel moment, sinele propriu s-a născut și în conștiința mea subiectivă și-a făcut intrarea dualitatea între "Este" și "Nu este".

De-a lungul copilăriei și adolescenței, paradoxul existenței și întrebarea referitoare la realitatea sinelui m-au însoțit constant.

Uneori, sinele propriu aluneca înapoi într-un Sine mai mare, impersonal, iar temerea încercată inițial în fața non-existenței, teama fundamentală de Neant, revenea.

În 1939 eram "băiatul cu ziarele" în Wisconsin, "beneficiind" de un traseu de 17 mile. Într-o noapte întunecată de iarnă am fost surprins de furtună și viscol la mare distanță de casă. Bicicleta a alunecat pe gheață, iar viscolul mi-a împrăștiat ziarele, aruncându-le pe câmpia acoperită de zăpadă și gheață. Am izbucnit în lacrimi de frustrare și extenuare, hainele mele erau înghețate bocnă. Pentru a mă feri din fața vântului, am spart în crusta de gheață un adăpost din zăpadă unde m-am ascuns. Curând viitura s-a oprit și i-a luat locul o căldură delicioasă, apoi o stare de pace aflată dincolo de orice încercare de a o descrie. Aceasta era acompaniată de o imensă revărsare de lumină și de o prezență a unei iubiri infinite, fără început și sfârșit, și care, în același timp, nu era diferită de propria mea esență. Pe măsură ce conștiința mea se amesteca cu această stare iluminată și atotprezentă, am început să uit de prezența propriului meu corp fizic, ca și de lucrurile din jurul meu. Mintea mi se liniștise, toate gândurile încetaseră. Percepeam acut faptul că singurul lucru real (sau care ar fi putut să existe cu adevărat) era o prezență infinită, dincolo de timp și de posibilitatea de a o descrie.

După ceea ce păreau a fi fost eoni, am fost readus la cunoștință de cineva care îmi scutura genunchiul, apoi am zărit fața înspăimântată a tatălui meu. Nu vroiam deloc să mă întorc în corp și în tot ce însemna acel lucru, dar îl iubeam mult pe tatăl meu și din pricina suferinței sale am ales totuși să o fac. Într-un fel, am empatizat cu teama sa în fața morții mele deși, în același timp, ideea de moarte mi se părea a fi absurdă.

Nu am discutat cu nimeni despre experiența mea subiectivă. Nu exista nici un context în care să fie înțeleasă de cineva; nu auzisem niciodată de experiențe spirituale, altele decât cele din viețile sfinților. Dar, după această experiență, realitatea acceptată a lumii a început să mi se pară doar provizorie, învățătura religiilor tradiționale, pierzându-și semnificația și, paradoxal, am devenit agnostic. În comparație cu lumina divinității pe care o simțisem eu scaldând întreaga existență, divinitatea religiei tradiționale pălise. Am pierdut atunci religia, dar am descoperit spiritualitatea.

În timpul celui de-al doilea război mondial am fost repartizat la un serviciu riscant, pe un distrugător de mine, fiind deseori apropape de moarte. Dar, spre deosebire de ceilalți membri ai echipajului, nu mă temeam de ea. Era ca și cum moartea își pierduse autenticitatea pentru mine. După război, fascinat de complexitatea minții și dorind să studiez

psihiatra, m-am înscris la facultatea de medicină. Psihanalistul care mă îndruma, profesor la Universitatea Columbia, era, de asemenea, agnostic. Amândoi ne-am însușit o viziune întunecată asupra religiei. Lucrurile au avut un trend pozitiv, ca și cariera mea, dealfel, ajungând astfel, să fiu destul de cunoscut și apreciat.

Totuși, lucrurile nu s-au rezumat la progresele din viața profesională. Am căzut pradă unei boli progresive și fatale, ce nu răspundea niciunui tratament existent. La vârsta de 38 de ani, maladia avansase la o stare extremă, fiind în același timp conștient de faptul că eram pe moarte. Nu-mi păsa de corp, dar spiritul meu se afla într-o stare de suferință și disperare extremă. Pe măsură ce momentul final se apropia, mi-a trecut prin minte un gând: „Și dacă, totuși, Dumnezeu există?” Așa am început să mă rog: „Dacă există un Dumnezeu, atunci îl rog să mă ajute acum”. M-am abandonat lui Dumnezeu, oricare ar fi fost el, am căzut în inconștiență și când m-am trezit, am constatat că avusese loc o transformare de o asemenea forță, încât eram paralizat de venerație.

Persoana care fusesem nu mai exista. Nu mai exista nici vreun sine sau eu personal, ci doar o Prezență Infinită, înzestrată cu o putere atât de nelimitată, încât era atotexistentă. Această Prezență a înlocuit ceea ce fusesem „eu”; corpul meu și acțiunile sale erau controlate numai de Voința Infinită a Prezenței. Lumea era iluminată de claritatea unei Unități Infinite, ce se exprima pe sine prin revelarea tuturor lucrurilor, în frumusețea și perfecțiunea lor infinită.

Această liniște a durat nouă luni. Nu mai aveam o voință a mea, proprie, entitatea mea fizică își vedea de treabă sub direcția voinței deopotrivă infinit de puternică și extrem de tandră a Prezenței. În această stare, nu exista defel vreo nevoie de a mă gândi la ceva. Toate adevărurile erau autoevidente, nefiind necesară (și de altfel nici posibilă), nici o conceptualizare. În acest timp, sistemul meu nervos era extrem de suprasolicitat, de parcă ar fi transportat mai multă energie decât era proiectat s-o facă.

Eram inapt de a funcționa efectiv în lume. O dată cu toate temerile și anxietatea, dispăruse și orice motivație obișnuită. Nu era nimic de făcut, totul era perfect. Faima, succesul și banii deveniseră golate de semnificație. Prietenii mă presau să fiu pragmatic și să revin la practica mea, dar nu aveam nici o motivație obișnuită pentru a face acest lucru. Totuși, am descoperit că puteam percepe realitatea din spatele personalității, am înțeles că originea emoțiilor se găsea în credința oamenilor că ei *erau* respectiva personalitate. Și astfel, practica mea s-a reînnotat de la sine, devenind, în cele din urmă, imensă.

Oamenii veneau de pe tot cuprinsul Statelor Unite. În cele din urmă, am ajuns să am 50 de terapeuți și alți angajați, 2000 de pacienți tratați, un număr de 25 de birouri, laboratoare de cercetare, tratând 1000 de pacienți noi în fiecare an. Am fost invitat la emisiuni de radio și televiziune – *The MacNeil/Lehrer News Hour*, *The Barbara Walters Show*, *The Today Show* etc. În 1973, am rezumat munca mea în cartea "*Orthomolecular Psychiatry - Psihiatria Ortomoleculară*", avându-l drept co-autor pe laurataul premiului Nobel, Linus Pauling. Această lucrare, cu 10 ani înaintea timpului său, a avut darul de a crea tulburare.

Condiția generală a sistemului meu nervos s-a îmbunătățit încet și apoi a survenit un alt fenomen – am simțit o bandă de energie dulce, delicioasă, ce curgea continuu, prin șira spinării și ajungea în creier, unde crea o senzație intensă de plăcere continuă. Tot ceea ce mi se întâmpla în viață se petrecea prin sincronicitate, evoluând într-o armonie perfectă, iar miracolul devenise un loc comun. Originea a ceea ce lumea ar numi miracol era Prezența, și nu sinele meu propriu. Tot ceea ce mai rămăsese din „sinele” meu personal era un simplu martor pasiv al acestui fenomen. Cel care determina tot ceea ce se petrecea era un „Eu” mai mare și mai profund decât propriul meu sine și propriile mele gânduri.

Stările pe care le experimentam fuseseră raportate și de alții; astfel, am început să investighez învățăturile spirituale, inclusiv cele ale lui Buddha și ale înțelepților iluminați, cele ale lui Huang Po, dar și pe acelea aparținând învățătorilor mai recentți, ca de exemplu Ramana Marharshi și Nisargadatta Maharaj (confirmându-mi astfel faptul că experimentele trăite de mine nu erau unice). Deodată, am înțeles pe deplin Bhagavad-Gita, experimentând în cele din urmă același extaz spiritual pe care-l raportau sfinții creștini și Sri Rama Krishna.

Tot ceea ce exista în lume era luminos și extraordinar de frumos. Toate ființele deveniseră Radiante și exprimau Radianța în tăcere și splendoare. Părea că toată omenirea e motivată în realitate de iubire interioară, dar pur și simplu devenise inconștientă cu privire la acest lucru; majoritatea vieților erau trăite ca și cum le-ar fi trăit niște adormiți, care nu se treziseră încă la conștientă care reprezenta de fapt adevărata lor natură. Toți cei din jurul meu arătau de parcă ar fi fost adormiți, dar erau incredibil de frumoși – eram îndrăgostit de fiecare dintre ei.

A trebuit să pun capăt obiceiului meu de a medita o oră dimineața și apoi înainte de culcare, pentru că acest lucru îmi intensifica starea de fericire într-o asemenea măsură, încât nu mai puteam funcționa normal. Revenea o experiență similară aceleia pe

care o trăisem, copil fiind, în zăpadă, dar îmi venea tot mai greu să părăsesc acea stare pentru a mă reîntoarce la lume. Incredibila frumusețe a tuturor lucrurilor radia în tot ceea ce exista perfecțiunea lor; iar acolo unde lumea vedea urâtenie, eu vedeam doar frumusețe eternă. Această iubire spirituală inunda orice percepție. Toate granițele dintre aici și acolo, atunci și acum, eu și tu, dispăruseră.

Am petrecut mulți ani în liniște interioară și, în tot acest timp, puterea Prezenței creștea. Nu mai aveam o voință personală. Voința mea personală nu mai exista, eram un instrument al Prezenței Infinită, acționând după voința acesteia. Oamenii simțeau o pace extraordinară în aura acestei Prezențe. Căutătorii căutau răspunsuri la mine dar, de vreme ce nu mai exista individualitatea David Hawkins, am înțeles că, de fapt, ei își primeau răspunsurile de la propriul lor sine, care nu diferea deloc de al meu. Când priveam o persoană, sinele meu strălucea în ochii săi. M-am mirat de cum am reușit oare să intru în toate acele corpuri.

Dincolo de înțelegerea obișnuită, miraculosul se petrecea. Multe maladii cronice, de care suferisem ani de-a rândul, dispăruseră – vederea mi se normalizase spontan, nemaivând nevoie de ochelarii pe care-i purtam de o viață. Ocazional, simțeam o energie extraordinară de plăcută; o Iubire Infinită începea să radieze pe neașteptate din inimă, spre scena unei nenorociri. O dată, conduceam pe autostradă, când acea energie extraordinară a prins să radieze din pieptul meu; când am ajuns la o curbă, am văzut că acolo avusese loc un accident, roțile mașinii răsturnate se mai învârtteau încă. Energia amintită a trecut cu mare intensitate în pasagerii mașinii lovite, apoi s-a oprit singură. Din nou, cu altă ocazie, în timp ce mă plimbam pe străzile unui oraș ciudat, energia a început să curgă spre blocul din fața mea. Ajuns curând în fața unei scene de bătaie de stradă incipientă, am constatat că „beligeranții” au dat înapoi și au început să râdă. Atunci, energia s-a oprit.

Schimbări profunde ale percepției au survenit pe neașteptate și în împrejurări improbabile. Pe când cinam singur în Long Island, la restaurantul Rothman's, Prezența s-a intensificat pe neașteptate până ce orice lucru și persoană care părea separată în percepția obișnuită s-a contopit într-o universalitate și unitate atemporală. În Tăcerea absolută și lipsită de orice mișcare, am înțeles că nu există „evenimente” sau „lucruri” și că, de fapt, nimic nu se întâmplă, pentru că trecutul, prezentul și viitorul sunt numai artefacte ale percepției, cum este de altfel și iluzia unui „eu” separat, obiect al nașterii și morții. Pe măsură ce sinele limitat și fals se dizolva în Sinele universal al adevăratei sale origini, încercam o senzație confortabilă, de întoarcere acasă, o stare de pace absolută și de

izbăvire de toate suferințele. Pentru că numai iluzia individualității este originea oricărei suferințe. Atunci când înțelegem că universul este unul, complet și una cu tot ceea ce este, etern și fără sfârșit, nici o suferință nu mai este posibilă.

Îmi veneau pacienți din toate țările lumii, unii dintre ei fiind total lipsiți de speranță. Înfășurați în cearceafuri albe, pe patul suferinței lor, ei veneau după ce colindaseră prin toate spitalele, spre a găsi tratamentul și speranța vindecării din psihoze și tulburări mentale incurabile. Mulți erau muți de ani de zile. Dar în fiecare pacient, dincolo de aparența zdrobită, bolnavă și nevolnică, am văzut clar esența radiantă a iubirii și frumuseții, probabil că atât de ascunsă de suferință și de aparența obișnuită a acesteia, încât acel pacient sau pacientă era complet privat de iubire în această lume.

Într-o zi, o femeie mută a fost adusă la spital în cămașă de forță. Avea o dereglare neurologică severă și nu putea sta în picioare. A intrat în spasme zbatându-se pe podea, ochii i se dădeau peste cap. Familia ei era destul de bogată și, prin urmare, fusese consultată de nenumărați medici de-a lungul anilor – unii dintre ei fiind specialiști celebri în toată lumea. Fusese încercat orice tratament posibil și profesia medicală renunțase în cele din urmă ca la un caz lipsit de speranță.

Am privit-o și am întrebat non-verbal: “Doamne, ce vrei să fac cu ea?” Am înțeles apoi că tot ce trebuia să fac era să o iubesc; atâta tot. Sinele ei interior i-a strălucit în ochi și eu m-am conectat cu această esență iubitoare. În aceeași secundă, ea s-a vindecat prin cunoașterea propriei sale realități; ce s-a întâmplat cu mintea și corpul ei nemaiavând vreo importanță nici măcar pentru ea.

În esență, același lucru s-a petrecut în cazul a nenumărați pacienți. Unii s-au recuperat în ochii lumii, alții nu, dar acest fapt al însănătoșirii clinice n-a mai avut importanță pentru acești pacienți. Agonia lor interioară luase sfârșit; deoarece se simțeau iubiți și împăcați interior, chinul lor se sfârșise. Acest fenomen poate fi explicat doar prin a spune că realitatea fiecărui pacient a fost reconstruită de Compasiunea Prezenței, astfel încât el sau ea a experimentat vindecarea la un nivel ce transcendea lumea și aparențele acesteia. Pacea interioară în care existam eu ne-a cuprins pe amândoi, dincolo de timp și identitate.

Am înțeles că orice chin și suferință provine exclusiv de la *eu* și nu de la Dumnezeu. Acesta era un adevăr pe care l-am comunicat în tăcere minților pacienților mei. Atunci când am intuit acest blocaj mental în cazul altui pacient (ce suferea de muțenie și nu vorbea de mulți ani), și i-am spus prin intermediul minții mele: “Îl blamezi pe Dumnezeu pentru ceva care ți-a fost cauzat în realitate numai de

propriul tău *eu*”, el a sărit brusc și a început să vorbească, șocând pe toată lumea care a fost martoră la incident.

Dar munca a devenit din ce în ce mai obositoare, pentru ca, în cele din urmă, să mă copleșească. Veneau tot mai mulți bolnavi și așteptam să se elibereze paturi, deși spitalul cu care lucram construisese o anexă specială pentru pacienții mei. Am simțit o frustrare enormă în fața imensei suferințe umane și a imposibilității mele de a mă ocupa de mai mulți pacienți în același timp. Am simțit că trebuie să existe o cale de a mă adresa direct cauzelor maladiilor obișnuite, eternul izvor al tristeții și suferinței umane.

Atunci când am descoperit kinesiologia, am fost imediat uluit de potențialul ei. Era “culoarul” dintre două universuri – lumea fizică și lumea minții și spiritului, o interfață între dimensiuni. Într-o lume plină de “adormiți” ce s-au pierdut de sursa lor, aveam în față atât un instrument de recuperare, cât și unul care, mai mult, avea căderea de a demonstra tuturor legătura pierdută cu realitatea superioară. Am început să testez fiecare substanță, gând sau concept la care mă puteam gândi și am cerut studenților și asistenților mei să facă același lucru. Apoi am observat un lucru ciudat. În timp ce toți subiecții slăbeau când erau supuși unor stimuli negativi – spre exemplu, luminile fluorescente, pesticidele și îndulcitorii artificiali – studenții disciplinelor spirituale, ce-și crescuseră nivelul conștiinței, nu slăbeau într-o măsură atât de însemnată ca oamenii obișnuiți. Părea că în conștiința lor survenise o schimbare importantă și decisivă - atunci când au înțeles că nu se aflau la mila lumii, ci erau afectați numai de ceea ce mintea lor credea. Probabil că procesul de a progresa pe drumul spre iluminare putea fi descris drept creșterea abilității omului de a rezista în fața vicisitudinilor existenței.

Am fost din ce în ce mai puternic izbit de capacitatea de a schimba lucrurile prin simplul fapt de a le cunoaște în lăuntrul lor; am înțeles cum iubirea schimba lumea de fiecare dată când lua locul ne-iubirii. Întreaga schemă a civilizației putea fi schimbată profund prin concentrarea acestei puteri a iubirii asupra unui punct specific. Ori de câte ori se întâmplă acest lucru, istoria se bifurcă spre drumuri noi.

Mi-a fost clar că aceste înțelegeri cruciale nu numai că puteau fi comunicate lumii, dar că puteau fi chiar demonstrate vizibil și irefutabil. Părea că marea tragedie a vieții umane fusese întotdeauna aceea că psihicul putea fi amăgit și indus în eroare atât de ușor, discordia și conflictul fiind consecințele inevitabile ale faptului că omenirea nu are capacitatea de a distinge adevărul de fals. Dar în acest punct se găsea și un răspuns la această dilemă fundamentală, o

modalitate de a recontextualiza natura conștiinței însăși și de a face explicabile acele lucruri care altfel puteau fi numai presupuse.

Venise timpul să-mi părăsesc viața new-yorkeză, cu apartamentul din Fifth Avenue și casa din Long Island; descoperisem ceva mult mai important. Înainte de a-mi putea concretiza ideile, aveam nevoie să mă perfectionez ca instrument. Mi-am părăsit așadar munca și tot ce implica ea și am început să duc o viață modestă, într-un oraș mic, unde am petrecut șapte ani în meditație și studiu.

Însă starea atotputernică de fericire descrisă anterior continua să revină mereu și mereu – independent de voința mea și fără a fi căutată în mod special. În cele din urmă, am înțeles că trebuia să învăț să trăiesc în această Prezență Divină și - în același timp - să funcționez în lume. Pierdusem de mult contactul cu ce se mai întâmpla prin lume. Pentru a mă putea ocupa de cercetare și scris, era necesar să încetez orice practică spirituală și să mă concentrez asupra lumii formelor. Am început să citesc ziarele și să mă uit la televizor, pentru a înțelege despre ce este vorba în lume, cine erau persoanele publice și care era nivelul dialogului social. Nu știam cine mai candida și pentru ce funcție sau cine era Prințesa Diana, dar m-am pus la curent și readaptat cu plăcere.

Experiențele excepționale și subiective ale adevărului - domeniul mistic ce afectează toată omenirea, pentru că transmite energia acestui nivel în conștiința colectivă - nu pot fi înțelese de către majoritatea oamenilor (cu excepția căutătorilor spirituali), și sunt, prin urmare, reduse la o semnificație limitată. Încercam să mă reîntorc la normalitate, pentru că, în sine, a fi normal și obișnuit constituie o expresie a divinității. Adevărul sinelui nostru real poate fi descoperit pe drumurile vieții vieții de zi cu zi. Tot ceea ce trebuie să facem pentru aceasta este să trăim înconjurați de atenție și amabilitate față de ceilalți. Restul se revelează de la sine, după un anumit timp necesar. Dumnezeu nu se ascunde dinaintea celor obișnuite.

Și astfel, după o lungă și circulară călătorie a spiritului, m-am întors la cea mai importantă muncă - aceea de a aduce Prezența (aceeași care-mi schimbă viața), măcar cu puțin mai aproape de înțelegerea și atingerea semenilor mei.

Prezența e tăcută și transmite o stare de pace, care constituie spațiul în care și prin care totul există și primește experiența. Este infinit de tandră și totuși dură ca o stâncă. Alături de ea, orice teamă dispare. Bucuria spirituală se petrece la un nivel liniștit de extaz inexplicabil. Deoarece experiența timpului încetează, nu mai există

teamă ori regret, nici suferință, nici anticipare; sursa bucuriei e nesfârșită și mereu prezentă. Neexistând început și sfârșit, nu mai există nici pierdere, durere sau dorință, nimic nu trebuie făcut, totul este deja perfect și complet.

Atunci când timpul se oprește, toate problemele dispar, ele nu sunt altceva decât artefacte ale unui punct al percepției. Deoarece Prezența este acolo, nu mai există vreo identificare ulterioară cu mintea sau corpul. Atunci când mintea se liniștește, gândul “*eu sunt*” dispare și el la rândul său, iar conștiința pură strălucește întru iluminarea a ceea ce suntem, am fost și vom fi întotdeauna, dincolo de toate lumile și universurile, dincolo de timp și prin urmare, fără început ori sfârșit.

Oamenii se miră: “Oare cum pot unii să atingă această stare a conștiinței”? Tot ceea ce pot să fac este să vă împărtășesc propria mea experiență. Pot, de asemenea, să observ că sunt foarte puțini cei care urmează acești pași, tocmai pentru că sunt atât de simpli. La început, dorința mea de a atinge această stare era intensă. Apoi am înțeles că am nevoie de disciplină pentru a putea acționa cu o calitate constantă a iertării și tandreții, fără excepție. Cine vrea să atingă această stare, trebuie să simtă compasiune pentru tot ceea ce există – inclusiv pentru propriul său sine și pentru propriile sale gânduri. Apoi survine disponibilitatea de a ține dorințele în suspensie și de a abandona voința personală în fiecare moment. Deoarece fiecare gând, simțire, dorință sau acțiune a fost abandonată lui Dumnezeu, mintea a devenit din ce în ce mai liniștită. La început, am reflectat îndelung asupra multor istorii, volume și paragrafe, apoi asupra ideilor și conceptelor. Pe măsură ce renunțăm la dorința de a poseda respectivele gânduri, ele nu mai ajung la o asemenea elaborare, ci se fragmentează pe parcurs. În cele din urmă, am putut analiza însăși energia ce se află în spatele gândului, chiar înainte ca acesta să devină gând.

Sarcina menținerii acestei fixități și constanțe a concentrării (fără a-mi permite nici măcar un singur moment de distragere de la meditație), a continuat și în timp ce-mi vedeam de activitățile obișnuite. La început, acest lucru părea foarte dificil dar, pe măsură ce trecea timpul, a devenit obișnuit, automat, reclamând din ce în ce mai puțin efort pentru ca, în cele din urmă, să poată fi realizat complet fără efort. Procesul se aseamănă cu o rachetă ce părăsește pământul. La început, ea are nevoie de o putere enormă, apoi - pe măsură ce părăsește câmpul gravitațional al Pământului - de tot mai puțină, pentru ca, în cele din urmă, să se deplaseze prin spațiu sub propria sa inerție.

Dintr-o dată, pe neașteptate s-a petrecut o schimbare în conștiință, Prezența fiind acolo, inconfundabilă, neîndoieinică și atot-cuprinzătoare. Au existat câteva momente (puține) de neliniște și teamă, atunci când sinele a murit, apoi absolutul Prezenței a inspirat o străfulgerare de venerație. Această acedere a fost spectaculară, mult mai intensă decât orice altceva cunoscut. Nu are un corespondent în lumea experienței obișnuite. Acest șoc profund este amortizat de iubirea ce însoțește și este alături de Prezență. Fără sprijinul și protecția acelei iubiri, am fi anihilați.

A urmat un moment de teroare atunci când eul s-a agățat de propria-i existență, temându-se că va fi nimic. În loc să se întâmple așa ceva, în momentul morții *eului*, locul său a fost luat de Sinele complet, o totalitate în care tot ceea ce există e cunoscut și evident, în expresia perfectă a propriei sale esențe. Odată cu nonlocalizarea a survenit și conștiința faptului că tot ceea ce a fost sau va fi e unul și același lucru. Această unitate este absolut completă - dincolo de toate identitățile, sexele, dincolo de umanitate însăși. Așadar, nu mai trebuie să ne temem de suferință și moarte.

Ceea ce se întâmplă cu corpul din acest punct este lipsit de importanță. La anumite nivele ale conștiinței spirituale, suferințele corpului se vindecă sau dispar în mod spontan. Dar în starea absolută, atare considerații sunt irelevante. Corpul își va urma drumul său determinat și se va întoarce apoi acolo de unde a venit. E o chestiune lipsită de importanță, nu ne mai afectează deloc acest aspect. Corpul apare mai curând ca un "el" decât ca un "eu", ca un terț sau un obiect exterior, ca o piesă de mobilier din cameră. Faptul că oamenii se referă la corp ca și cum acesta ar fi un "eu" individual poate părea de-a dreptul comic (dar e la fel de adevărat că nu există nici un mijloc de a explica realitatea acestei stări a conștiinței în lumea formei și a dualității). Cel mai bun lucru pe care-l putem face este să ne vedem de treabă și să lăsăm Prezenței acest deziderat. Cu toate acestea, atunci când cineva atinge starea sublimă de fericire, e foarte dificil s-o asundă. Lumea poate fi orbită, iar oamenii vin de la mare depărtare pentru a fi în preajma acestei aure. Astfel, atât pentru căutătorii spirituali, cât și pentru cei care nu încearcă decât o simplă curiozitate față de acest domeniu, sau pentru cei foarte bolnavi și aflați în căutarea miracolelor, unii oameni pot deveni niște magnetși și o sursă de bucurie. În mod obișnuit, în acest punct există o dorință de a împărtăși această stare cu ceilalți și de a o folosi în beneficiul tuturor.

Extazul care acompaniază această condiție nu este cu totul stabil, există, de asemenea, și momente de agonie profundă. Cele mai intense au loc atunci când această stare fluctuează sau - aparent fără

un motiv justificat - încetează. Aceste momente atrag după ele perioade de disperare intensă, chiar teama că am fost abandonați de Prezență. Aceste căderi fac ca drumul să fie dificil și depășirea acestor încercări cere o voință puternică. În cele din urmă, devine evident că acest nivel trebuie depășit pentru că, altminteri, ar exista mereu această suferință de a cădea din starea de grație. Apoi, gloria extazului trebuie părăsită și ea, atunci când se impune sarcina extrem de dificilă de a depăși dualitatea, până ce trecem dincolo de toate opozițiile și chemările lor conflictuale. Dar una e să renunțăm la lanțurile de fier ale eului, și cu totul altceva să abandonăm lanțurile de aur ale bucuriei și extazului. Acest lucru, perceput ca o renunțare la Dumnezeu, atrage după sine un nou nivel al fricii (niciodată anticipat înainte) - anume teroarea ultimă a singurătății absolute.

În propriul meu caz, teama de inexistență era formidabilă și m-am retras din fața ei în mod repetat când se apropia. Au devenit vizibile scopurile agoniilor, ale nopților întunecate ale sufletului - ele sunt atât de greu suportabile, încât extraordinara lor suferință îndeamnă la efortul extrem cerut de surmontarea lor. Și, atunci când oscilarea între infern și paradis devine de nesuportat, dorința pentru existența însăși trebuie abandonată. Numai atunci când este realizat acest lucru, putem trece dincolo de totalitate sau nimicire, dincolo de existență și non-existență. Această culminare a muncii interioare constituie cea mai dificilă fază, ultimă cumpănă, unde suntem foarte conștienți că iluzia existenței pe care o transcendem aici e irevocabilă. Din acest punct nu mai există întoarcere, iar spectrul ireversibilității face ca această ultimă barieră să pară cea mai teribilă alegere dintre toate.

Dar, în realitate, în această apocalipsă ultimă a sinelui, în disoluția singurei dualități rămase - cea a existenței și non-existenței - însăși identitatea se dizolvă în divinitatea universală, nemaexistând nici o conștiință individuală. Apoi, pasul ultim, suprem, este făcut numai de Dumnezeu singur.

DAVID R. HAWKINS

Autorul a fost înmormântat pentru această operă de Coroana Daneză în Ordinul Suveran al Sf. Ioan din Ierusalim (fondat în anul 1070). Ceremonia a avut loc în luna octombrie 1996 și a fost oficiată de către Prințul Valdemor.